

COLECȚIA

Subiri de poveste

LENORA BELL

*Dacă aș avea
un duce*

SERIA „DUCI FĂRĂ ONOARE“

După trei sezoane mondene eșuate și o tentativă dezastroasă de nuntă, încheiată cu fuga mirelui din fața altarului, Lady Dorothea Beaumont este sătulă până peste cap de planurile familiei sale. Nu vrea să îmblânzească un duce, nici să farmece un conte, nici să vâneze un viconte. Vrea să ajungă la căsuța mătușii ei din Irlanda și să trăiască într-o libertate plină de tihnă. Când însă un duce arogant și păcătos o invită la vals, Thea devine fără să vrea subiectul tuturor bârfelor.

Acum că ducele i-a ruinat planurile, tot ducele trebuie să i le repare.

Dalton, duce de Osborne, poartă pe umeri o povară prea grea ca să-i pese de debutante sau de căsătorie. El se folosește de distracțiile frivole și de spectacolul public ca să distragă atenția de la singurul lui țel adevărat – să-l găsească pe individul care i-a distrus familia. Când căutările îl poartă spre Irlanda, ultimul lucru de care are nevoie este inocenta Thea, care îi cade pe cap în toiul nopții, cerându-i s-o însoțească la mătușa ei. Drumul spre Insula de Smarald este presărat cu pericole nevăzute, dar, pentru Dalton, cel mai mare dintre toate ar putea fi descoperirea că are o inimă... și că Thea i-a furat-o pentru totdeauna.

Lenora Bell a câștigat premiul Golden Heart din partea Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America, la categoria *Best Historical Romance*, în 2014. Această distincție neașteptată a impulsionat-o să înceapă seria „Duci fără onoare“, din care fac parte unele dintre cele mai așteptate bestselleruri ale momentului.

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-1261-8

9 786063 312618

LENORA BELL

Dacă aş avea un duce

If I Only Had a Duke
Lenora Bell
Copyright © 2016 Lenora Bell

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Dacă aș avea un duce
Lenora Bell

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Adriana Marcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BELL, LENORA

Dacă aș avea un duce / Lenora Bell.
trad.: Iulia Bodnari – București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-1261-8

I. Bodnari, Iulia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

LENORA BELL

*Dacă aş avea
un duce*

Traducere din limba engleză
Iulia Bodnari

*Pentru toate fetele care se îndoiesc de sine.
Lăsați-vă lumina interioară să strălucească!*

Prolog

Comitatul Cork, Irlanda, 1818
Excelenței Sale, ducele de Osborne

Excelență,

Sper că îmi veți ierta impertinența de a vă scrie fără a fi prezentați formal, dar sunt vecina dumneavoastră pentru o vreme. Ballybrack Cottage, reședința mătușii mele, are vedere spre parcul reședinței dumneavoastră, Balfry House. Ieri, menajera dumneavoastră s-a oferit cu amabilitate să-mi prezinte proprietatea.

Ce colecție rară de tablouri aveți, toate aparținând unor vechi maeștri! Nu am mai văzut așa ceva de când am vizitat muzeele din Italia. Fiindcă am studiat și eu artele, am recunoscut opere de Caravaggio, Rafael și Tițian.

Menajera mi-a spus că nu ați mai vizitat Irlanda de mai bine de zece ani, și mă întreb dacă sunteți conștient de valoarea colecției dumneavoastră.

Cu infinită curiozitate,
Lady Dorothea Beaumont

Londra

Lady Dorothea,

Pot să existe două Dorothea Beaumont? Mi se pare greu de crezut că doamna la care mă gândesc ar fi putut să-mi scrie, dată fiind implicarea ei în împrejurările ciudate și scandaloase legate de căsătoria prietenului meu, ducele de Harland, de toamna trecută.

Cu infinită uluire,
Duce de Osborne

Comitatul Cork, Irlanda

Excelență,

Mă tem că nu există decât una, și aceea sunt eu.

Evenimentele la care vă referiți sunt motivul pentru care mă ascund în acest comitat irlandez, asemenea tablourilor dumneavoastră de mare preț.

Mărturisesc că am mai făcut o vizită la Balfry, când am descoperit la mansardă o încăpere plină până la tavan de misterioase suluri de pânze. Cât de mult mi-am dorit să le desfac! Poate că ați vrea să vă ordonez colecția?

Îmi ofer serviciile cu cea mai mare plăcere.

Lady Dorothea Beaumont

Londra

Stimabilă Lady Dorothea,

Înălțimea Sa ne-a transmis cererea dumneavoastră referitoare la colecția de opere de artă depozitată la Balfry House. Vă înștiințăm că problema a primit un număr de ordine și va fi cunoscută de azi înainte drept MCCCXXVIII.

Chiar dacă Excelența Sa încearcă să răspundă rapid unor asemenea cereri, de multe ori întârzierile sunt inevitabile și de durată.

*Umilii dumneavoastră servitori,
Stallwell și Bafflemore, avocați*

Comitatul Cork, Irlanda

Stimați domni,

Vă rog să îi transmiteți Excelenței Sale că nu mă descurajez atât de ușor.

Am desfăcut una dintre pânze și am aflat că e o importantă operă pierdută a Artemisiei Gentileschi¹, artistă din epoca Renașterii, ale cărei lucrări mă interesează foarte mult.

¹ Artemisia Lomi Gentileschi (1593–1654), pictoriță italiană, fiica pictorului toscan Orazio Gentileschi (1563–1639)

— Dacă aş avea un duce —

Pânza ei, Venus dormind, o înfăţişează pe zeiţă odihnindu-se pe o catifea de culoarea turcoazelor, în timp ce amoraşii îi fac vânt cu pene de păun. Chiar dacă e puţin cam veche pentru gustul duce-lui (are aproape două sute de ani), e un diamant de prima categorie şi merită să fie admirată de un public avizat.

Îl implor pe Excelenţa Sa să îmi permită să desfac şi alte pânze.

Lady Dorothea Beaumont

Londra

Dragă Şeherezada,

Nu va mai exista nici o altă dezvăluire.

Răposatul meu tată a fost colecţionar de artă, nu eu. Pânzele vechi şi prăfuite mă lasă rece. Apreciez doar zeiţele calde şi vii.

Permite-mi să te asigur că Balfry House, şi tot ce adăposteşte, e închisă din motive întemeiate, şi aşa va rămâne.

Cu fermitate,
Duce de Osborne

Comitatul Cork,
Irlanda

Excelenţă,

Nu puteţi avea o inimă atât de împietrită încât să îmi interziceţi să dezvălui una dintre cele mai spectaculoase colecţii de opere ale unei artiste renascentiste (da, există mai multe lucrări ale Artemisiei în colecţia răposatului dumitale tată!)

Privaţi publicul şi amatorii de artă de un prilej extraordinar de instruire şi plăcere.

Dacă aţi veni să vedeţi singur tablourile, aţi fi impresionat.

Cu nedomolită hotărâre,
Lady Dorothea

Londra, toamna anului 1818

Nedomolită Lady Dorothea,

*Pari să petreci mult timp în casa mea. Să îți cer oare chirie?
Nu mai ai și alte preocupări? Pășuni cu vaci pe care să zburzi, lorzi
băștinași pe care să-i farmeci...*

Cu permisiunea dumatăle, am treburi importante și urgente.

*Duce de Osborne,
Cel cu inima împietrită*

Comitatul Cork, Irlanda, toamna anului 1818

Excelență,

*Dacă atunci când vorbești despre treburi importante și urgente
vă referiți la săritura de pe balconul doamnei Renwick și la esca-
ladarea spalierului cu trandafiri al doamnei Beckham-Cross
în aceeași seară (am citit despre această aventură într-o foaie
volantă), mă întreb dacă atâtea acrobații sunt propice pentru
sănătatea unui gentleman.*

*Îngăduiți-mi să vă prescriu o perioadă de odihnă într-un comi-
tat irlandez și contemplarea liniștită a unor opere de artă din seco-
lul al șaptesprezecelea.*

*Rusticizata
Lady Dorothea*

Londra

Dragă lady rusticizată,

*Te rog să nu-ți faci griji. Sunt în floarea vârstei, virilității și
sănătății. Nu ai decât s-o întrebi pe doamna Renwick.*

*Duce de Osborne,
Fiară urbană*

Şi cum să mai răspundă la asta?

Thea înmuie pana în cerneală.

Dragă duce, începu ea. Dar nu era chiar drag. Era un libertin arogant, care ignora cererea sinceră a unei doamne.

Mototoli hârtia şi luă alta din teanc.

Stimată fiară urbană,

Mulţumitor, dar probabil nu prea înţelept.

„Domnilor le plac laudele.“ Din nou, vocea mamei sale. Chiar şi după un an de exil în Irlanda, Thea nu reuşise să-şi alunge din minte cicălelile materne.

„Găseşte un lucru pe care să-l lauzi. Orice. Laudă-i cizmele perfect lustruite. Fă-i un compliment despre caii de rasă din grajdurile lui. Apoi întreabă-l ceva despre el însuşi. Domnii nu se satură niciodată de subiectul acesta.“

Bine, atunci. Flatare. Întrebări. Şi un ton mai familiar.

Dragul meu duce viril, cum reuşeşti să satisfaci atât de multe văduve, când ziua are doar douăzeci şi patru de ore?

O altă foaie făcută ghemotoc zbură în coşul de la picioarele ei.

Thea se sprijini cu coatele pe masă şi privi pe fereastră. O văzu pe mătuşa Emma, o siluetă îndesată cu o bonetă din voal alb, îngrijindu-şi iubitele albine.

În spatele ei, apele verzi şi strălucitoare ale golfului Balfry mângăiau malurile stâncoase şi plajele presărate cu alge fosilizate, trandafirii, cunoscute sub numele de *maërl*; alge pe care fermierii le zdrobeau şi le împraştiau apoi pe ogoarele lor.

Peste sute de ani, arheologii aveau să o găsească pe Thea îngropată sub un strat de hârtii mototolite, după o moarte lentă cauzată de incoerenţă.

Era expertă în materie. Trebuia doar să o întrebi pe mama ei, contesa de Desmond.

Sărmana Lady Desmond, îşi făcuse atâtea planuri pentru fiica ei! Încă de la naştere, hotărâse că o aştepta o soartă măreată.

Un debut triumfal în societate, urmat de o duzină de cereri în căsătorie, alegerea celui mai potrivit duce şi o viaţă lungă, fără griji, în calitate de cea mai invidiată ducasă din Anglia.

Planul avea chiar şi un motto – Bună cuviinţă. Eleganţă. Rafinament – rezumând criteriile perfecţiunii.

Thea conversa în italiană și franceză de la vârsta de unsprezece ani. Un an mai târziu îl citea pe Ovidiu în original. La treisprezece ani interpreta fără greș concertele lui Mozart pentru pian.

Pașii ei de dans erau ușori, acuarelele captivante, ținuta impecabilă.

Domnul Debrett însuși ar fi putut s-o consulte pentru noua ediție a ghidului înaltei societăți, fiindcă Thea cunoștea relațiile de rudenie ale pairilor mai bine decât ei înșiși.

În timp ce ea exersa metoda corectă de turnare a ceaiului din ceainicul de porțelan Wedgwood, alți copii se jucau râzând în fața reședinței lor din St. James.

Pe Thea o aștepta o soartă măreață, ceea ce excludea petele de iarbă.

Singurele ei aventuri aveau loc în frescele mitologice de pe pereții școlii. Transformată în nimfă grațioasă, se zbenguia cu suratele ei prin pădurile cețoase și verzui, străbătute de izvoare argintii, și cucearea inima unui Apollo chipeș, care nu ar fi dojenit-o dacă ar fi scăpat o picătură de ceai peste marginea ceștii.

Bineînțeles că domnișoarele din lumea bună nu hoinăreau prin păduri și nu își dădeau *niciodată* întâlniri cu zeități chipeșe. De fapt, nu ieșeau din casă fără o slujnică, doi lachei și o mamă cu ochi de șoim.

Când Thea împlinise șaptesprezece ani, contesa hotărâse că, în sfârșit, eleganta și rafinata ei fiică era gata să cucerească societatea.

Făcuse însă o mică greșală tactică. Thea dusese o viață atât de izolată, încât nu avusese ocazia să discute cu nici un potențial pretendent, darămite cu un duce.

Interacțiunile ei cu masculii speciei se limitaseră la câteva schimburi de cuvinte cu cei doi frați ai ei, care, fiind mult mai mari, veneau acasă doar în vacanțe. În rarele ocazii în care tatăl ei lua masa în familie și nu-și pierdea vremea cu diverse amante, toată conversația lui era formată din mormăieli și citate din secțiunea financiară a ziarelor.

Iar ceaiurile cu viitorul soț fuseseră luate întotdeauna în prezența unei păpuși vechi de cârpe, cu ochii pictați.

Ducele de cârpe nu era deloc intimidant. Nu spunea nici un cuvânt care s-o agite, nu făcea nici un comentariu atât de prostesc încât să transforme toată educația ei în prilejul unei glume monstruoase.

La primul bal, când auzise o asemenea prostie de la un duce bătrâior, cu obrajii brăzdați de vinișoare violete și fără nici un dram de bărbie, Thea deschisese gura ca să rostească o replică rafinată, însă nu-i ieșise nici un sunet.

Se temea de moarte să nu facă vreo greşeală. Dacă făcea o greşeală, nu mai era perfectă. Şi dacă nu era perfectă... degeaba se mai străduise până atunci.

Uneori, în timpul acelei seri interminabile, Thea reuşise să scoată câte un răspuns monosilabic. Sau să chicotească ascuţit.

Chicotelile erau cele mai rele, căci izbucneau ca un torent de lavă în cele mai neaşteptate împrejurări. Ca să le înăbuşe, înghiţise disperată mai multe pahare de puncti, însă la sfârşitul serii, când se dusesese la toaletă, lichiorul colorat erupsese direct pe rochia unei baronese îngrozite.

Evident, după o asemenea ieşire în lume, nimic nu mai mersese conform planului.

După alte două sezoane dezastruoase, presărate cu interacţiuni sociale dureros de stângace, Thea fusese trimisă pe Continent cu bunica ei, formidabila contesă văduvă de Desmond.

O vară în mijlocul demnei societăţi britanice din Roma şi Florenţa urma să îi transmită rafinamentul Europei şi să o vindece pe vecie de chicotelile nervoase.

Avusese parte de mai mult rafinament decât ar fi visat, însă nu la recepţiile plicticoase, ci în muzeele şi galeriile pe care le vizitase împreună cu bunica ei, în urma unor asidue lupte de convingere.

Pentru Thea, arta din Italia fusese o revelaţie. Acolo putea să evadeze în lumi noi, unde regulile stricte ale mamei ei nu se aplicau.

Descoperise pictoriţele renascentiste şi se îndrăgostise de temeritatea lor. Într-o galerie din Florenţa stătuse o oră întreagă în faţa tabloului Artemisiei Gentileschi, *Iudita omorându-l pe Holofern*, uluită de jocul complicat al luminii şi de reprezentarea fără menajamente a scenei brutale.

O femeie pictase asta.

Nu şi-ar fi putut explica de ce, dar tabloul o mişcase profund. Căutase febril o menţionare a Artemisiei în cărţile de istorie a artei, însă găsisese doar câteva rânduri despre viaţa ei personală şi doar câteva scurte referinţe la talentul şi opera ei.

Prin urmare, Thea hotărâse că această pictoriţă puternică şi talentată fusese trecută cu vederea doar fiindcă era femeie. Realizările ei fuseseră uitate. Talentul ei fusese umbrat de scandal.

Dintr-un motiv oarecare, descoperirea aceasta îi aprinsese în minte scânteia rebeliunii.

Poate că nu *voia* să se mărite cu un duce, să-i nască o liotă de progenituri fără bărbie și să ocupe rolul de cloșcă decorativă.

Își putea folosi educația pentru ceva mai mult decât vânarea unui soț care, asemenea tatălui ei, avea să se aștepte ca ea să păstreze tăcerea în timp ce o înșela cu fiecare curtezană din Londra.

Începuse să facă planuri care nu includeau buna-cuviință, eleganța sau rafinamentul. Dar când se întorsese la Londra descoperise că îi fusese furată orice șansă de a alege. Trebuia să se pregătească pentru o nuntă în pripă.

Nunta ei.

Cu un duce pe care nu-l întâlnise niciodată.

Mai rău, cu un duce care fusese cucerit de Charlene, sora ei vitregă, una dintre multele odrasle nerecunoscute ale contelui, care-i semăna leit. Până la urmă, era firesc: întrucât Thea nu avea să reușească niciodată să pună mâna pe un duce, mama ei își asumase rolul de coordonator al operațiunii.

Știa că nu ar fi trebuit să plece spre biserică în ziua aceea, nici să accepte cununia cu un străin, dar sentimentul obligației filiale se dovedise prea puternic. Așa se trezise în fața altarului alături de înaltul, chipeșul și foarte înspăimântătorul duce de Harland.

Din fericire, la jumătatea ceremoniei își regăsise curajul și îl trimisese pe duce să o caute pe Charlene, adevărata lui dragoste, femeia care îi furase inima.

Drept răsplată pentru onestitatea de care dăduse dovadă, Thea fusese exilată la excentrica ei mătușă Emma. În căsuța rustică din sudul Irlandei urma să mediteze la greșelile comise, să se căiască și să-și vină în fire.

Numai că pedeapsa aceasta avusese un efect neașteptat, oferindu-i o libertate de care nu se mai bucurase până atunci.

Înflorise în compania plăcută a mătușii, simțindu-se cu adevărat folositoare și fericită în timp ce o ajuta să găsească metode noi și mai umane de îngrijire a albinelor. Renunțaseră la afumarea roiului, astfel că acum puteau scoate mierea lăsând intact restul coloniei.

Când găsisse picturile Artemisiei în mansarda ducelui de Osborne, Thea știuse că fusese menită să ajungă acolo, să studieze tablourile pierdute și să dezvăluie întregii lumi talentul uriaș al artistei.

Cu toate astea, Osborne refuza cu încăpățănare să-i permită accesul la restul pânzelor. Era înnebunitor gândul că în mansarda lui

ar fi putut să se prăfuiască o creație de-a Artemisiei, eventual un autoportret. De ce se comporta ducele cu atâta asprime?

Înmuie din nou pana în cerneală, hotărâtă să găsească tonul potrivit.

Excelență,

Am fost rechemată la Londra pentru sezonul balurilor, care va însemna fără îndoială un nou eșec. Chiar dacă nu sper să împlinesc așteptările familiei mele, intenționez să-mi duc la bun sfârșit misiunea de a salva picturile Artemisiei din mansarda dumneavoastră.

Ar fi o adevărată rușine ca lumea, și în special conducătorii Institutului Britanic, să nu știe nimic despre aceste opere importante.

Cu sinceritate,

Lady Dorothea

Presără nisip pe foaie ca să usuce cerneala și o împături.

Tot ce avea de făcut era să îndure încă un sezon dezastruos și să obțină permisiunea ducelui de a-i studia colecția de artă. Apoi se putea întoarce la Ballybrack Cottage, la scumpa și bătrâna mătușă Emma și la albinele ei, unde îi era locul.

Departe de sălile strălucitoare de bal. Și departe de ducii aroganți.

Capitolul 1

Londra, primăvara anului 1819

Thea făcuse o greșeală imensă. O greșeală de mărimea unui duce înalt, cu umerii lați.

De la distanța sigură a hârtiei și penelului, curajul ei fusese nedomolit. Plănuse să-l abordeze pe ducele de Osborne la primul bal al sezonului, să-i împrăstie anturajul de tinere flușturatice cu priviri pasionale și să spună ceva absolut convingător și *precis*.

Ceva de genul: „Excelență, ascunderea picturilor Artemisiei în mansarda conacului se aseamănă cu retragerea generalului Hutchinson, care a abandonat piatra de la Rosetta armatelor lui Napoleon din Egipt”.

Ei bine, poate că era o comparație cam dramatică, dar avea să-și atingă ținta. Dacă lovești prima piesă de domino, restul formației o urmează întotdeauna. Astfel, în scurt timp avea să se poată întoarce în Irlanda, liberă să ducă o viață imperfectă.

Mai problematică era doborârea primei piese.

Bineînțeles că îl observase pe Osborne în timpul primelor două sezoane, când era încă marchiz de Dalton, dar în seara asta situația era diferită.

În seara asta avea nevoie de o favoare din partea acelui bărbat pe care îl descoperea dintr-odată masiv, extrem de puternic și masculin.

Nu mergea, ci mărșăluia. Nu călărea, ci galopa. Iar când voia ceva, lua cu forța.

Piesa aceea de domino nu avea să fie ușor de răsturnat.

Chiar și lavaliera lui avea un aspect sfidător de nepăsare, care îi făcea pe ceilalți gentlemen să pară strangulați de inul scrobrit, în timp ce el hoinărea liber.

— Dacă aș avea un duce —

Mirosul dulce de migdale al puncului îi declanșă în stomac un val familiar de panică, în timp ce perlele pe care i le împletise camerista în bucle o apăsau cu amenințarea unei dureri de cap teribile.

— Lady Dorothea, dacă binevoiești.

Lady Desmond flutură evantaiul închis în fața nasului ei.

Thea clipi.

— Da, mamă?

— Nu poți să stai tot timpul pierdută în reverie. Încearcă măcar să dai senzația că te-ai transformat. Trebuie să-ți reamintesc că aceasta este ultima ta șansă de a face o impresie bună?

Nici vorbă, căci toți aristocrații prezenți acolo o cunoșteau drept Dezastruoasa Dorothea. Ceea ce era destul de convenabil, în condițiile în care nu-și dorea decât să scape de orice grijă matrimonială și să intre în lumea fetelor bătrâne.

— Mă ascuți? Întrebă Lady Desmond, îngustându-și ochii de un albastru pal.

— Da, mamă.

— Acum o să plec și o să te las singură, pentru ca domnii care vor să te invite la dans să nu-și piardă curajul.

Să nu fugă îngroziți, mai degrabă.

Thea avea o reputație proastă, dar cea a contesei era atroce; deși nu existau dovezi clare, nu păcălise pe nimeni cu manevra josnică prin care încercase să-l însoare pe Harland cu fiica ei.

— Încearcă să zâmbești când se apropie un gentleman, o sfătuie Lady Desmond. Arăți de parcă ai fi la o înmormântare.

Într-un fel, așa și era. Ultimul priveghi al ambițiilor nutrite de mama ei... și al perspectivelor de căsătorie pentru Thea.

Ca să-i grăbească plecarea, Thea afișă un zâmbet radios.

— Și să nu care cumva să chicotești în seara asta, mă auzi? Nici un sunet, oricât de mic.

— Da, mamă. Fierbea de enervare, dar își stăpâni replica aspră. Trebuia ca mama ei să plece, dacă voia să găsească o modalitate de a-l încolți pe duce. Bineînțeles că te aud. Stai exact lângă mine.

— Mda. Și nu te mai holba la ducele de Osborne. Așa ceva nu se face.

Thea tresări vinovată.

— Nu mă holbez la el.

– Nu, îl mănânci din ochi, fetițo. Lady Desmond bătu cu evantaiul în palmă. Te cred că îți place, dar nu e ținta noastră. Foxford ar fi mai bun, zic eu. Din păcate, nu a sosit încă.

Thea își stăpâni un fior. Foxford *nu* era mai bun. Nici într-un milion de ani.

Fusese ascultătoare și supusă toată viața. Cu excepția aceluia unic moment. În biserică. Dar nu avea nici cea mai mică intenție de a se căsători cu un gentleman ales de mama ei.

Ducele de Osborne domina sala de bal a lui Lady Thistlethwaite, cu picioarele lui lungi ancorate în pardoseala de marmură, de parcă ar fi fost vârful de catarg al unei corăbii.

Mai multe văduve decoltate îndrăzneț, în rochii foșnitoare din satin, se învârtteau în jurul lui cu zâmbete largi; debutantele care radiau tinerețe și optimism îi aruncau priviri sfioase, în timp ce mamele lor plănuiau cum să-l vindece de aversiunea față de căsătorie.

La ce se gândise? Nu putea să abordeze pe față un filfizon atât de notoriu. Toți ochii din încăpere erau ațintiți asupra lui.

Trebuia să-i scrie altă scrisoare. Da, exact asta avea să facă. Un bilet drăguț, întocmit de la adăpostul biroului ei.

Să vedem... *Exceleța Voastră impresionantă, în seara asta nu v-am vorbit fiindcă...*

– O, iat-o pe Lady Gloucester! exclamă contesa. *Trebuie* să aud povestea pretendentului pe care l-a acceptat Lady Augusta. Un simplu ofițer, mai sărac decât un șoarece de biserică. Poți să-ți imagi-nezi? Am știut dintotdeauna că avea să încheie o căsătorie cu mult sub rangul ei.

Lady Desmond începu să navigheze prin mulțimea de invitați în căutarea bărfelor.

Câteva debutante tinere, pline de panglici, se holbau la Thea, chicotind și șoptind în spatele evantaielor de fildeș. Putea să-și imagineze ce spuneau.

„O vezi? Asta e Dezastruoasa Dorothea. S-a întors din exil.“

„Chiar? Stați să mă uit la ea. De ce e atât de dezastruoasă?“

„Adică n-ai auzit că a rămas cu buzele umflate?“

Thea își descleștă mâinile și privi la reproducerea după *Perseu și Andromeda* de Tițian. Ce bine ar fi fost dacă un semizeu aprig ar fi coborât să o salveze de monstrul marin al bunei-cuviințe!

De fapt, buna-cuviință cu care se lăudau atâta era doar o pojghiță subțire, politețea mascând șoaptele răutăcioase și privirile scrutoare. Nici zece ani petrecuți în Irlanda nu i-ar fi fost de ajuns ca să le uite.

Îl zări pe duce dispărând pe ușile care dădeau spre terasă, cu doamna Renwick agățată de brațul lui. Fără îndoială, aveau în vedere un tête-à-tête intim.

Era un prilej bun ca să se apropie de el pe neobservate. În definitiv, ce risca? Ei bine, ducele ar fi putut să-i rădă în față, iar doamna Renwick ar fi fost martoră la ultima ei umilire.

„Au mai răs și înainte, se gândi Thea. Și ți-au pus porecle.”

Fără să mai stea pe gânduri, porni spre terasă cu pași fermi. Pantofii ei albi păcăneau ritmic pe marmura cu modele trandafirii și cenușii.

În timp ce conversația din jur devenea tot mai slabă, Thea înainta cu fruntea plecată, concentrându-se asupra poalelor ample ale rochiei de satin alb.

Când fu absolut inevitabil, când văzu călcâiele pantofilor negri ai ducelui, ridică privirea.

Întors cu spatele la ea, tocmai se apleca să șoptească ceva la urechea perfectă, în formă de scoică, a doamnei Renwick.

„Cerule mare!” Din partea cealaltă a sălii de bal i se păruse puțin mai... abordabil.

De aproape era mult, mult mai mare. Monumental. Imposibil de escaladat.

Treaba asta nu avea să meargă. Pe de altă parte, era prea târziu ca să dea înapoi. Umerii lui lați erau mult deasupra capului ei, aminându-i de scheletul unui eșafod.

– Hmm.

Își dresе glasul într-un mod care nu-i făcea cinste unei lady, însă el nu o luă în seamă.

Se întinse puțin, apoi mai mult și îl bătu pe umăr.

După atenția pe care o primi, ar fi putut să fie o muscă bâzâind în jurul unui taur.

Doamna Renwick chicoti și îi atinse reverele fracului cu evantaiul de mătase roșie.

– Ești incorigibil, o auzi Thea spunând.

Își dresе glasul mai tare de data asta:

– Excelență.

Spre rușinea ei, cuvintele ieșiră ca un scârțait iritant.

El se întoarse.

Dumnezeule, ochii lui erau albaștri! Și nu de un albastru palid și cenușiu ca ai ei. Un albastru nemilos, de miez de noapte și de luptă pe viață și moarte.

Privirea lui plină de forță o făcu să încremenească de parcă ar fi prins rădăcini pe pardoseala terasei.

Valuri de greață îi urcară în stomac.

Oare maxilarul lui fusese dintotdeauna dăltuit în piatră? Și gro-pița aceea, care se afla exact în mijlocul bărbiei, fusese dintotdeauna atât de pronunțată?

Când sprâncenele lui negre se arcuiră, Thea simți cum i se umezesc palmele, iar inima i-o luă la galop.

– Ah, aici ești, Șeherezada, spuse ducele cu o umbră de zâmbet. Mă întrebam când aveai să-ți pui în practică amenințarea.

„Nici un sunet care să semene cu un chicotit“, o auzi Thea pe mama ei.

Pe furie, își șterse palmele de fuste.

– Aici sunt, Excelență, rosti ea cu un zâmbet strălucitor. Și aici sunteți și dumneavoastră. Eu sunt aici... și dumneavoastră sunteți... ei bine, sunteți... *aici*.

Se bălbăia. Bineînțeles că se bălbăia. Nu fusese niciodată în stare să discute cu un gentleman fără să se transforme cu totul în găgăuță.

Ochii violeți ai doamnei Renwick se îngustară.

– Ce fel de provocare?

– Lady Dorothea vrea să scoțească în una din mansardele mele, o lămuri el.

Doamna Renwick își închise evantaiul cu un pocnet dezaprobat.

– Pentru ce?

– Ca să descopere niște tablouri pierdute.

Thea înghiți în sec. Foarte bine. Putea să facă asta.

– Nu am intenționat niciodată să-mi bag nasul în treburile Excelenței Voastre, spuse ea dintr-o suflare. Dar când am descoperit-o pe *Venus dormind* tocmai în mansarda dumneavoastră, dintre toate locurile posibile, nu puteam să păstrez tăcerea. Straturile de lapislazuli

pe care le-a folosit Artemisia ca să creeze nuanţa aceea specială de turcoaz trebuie să fi fost foarte scumpe. Probabil că a fost făcut la comanda unei feţe regeşti, şi e într-adevăr un exemplu rar de...

– Zeiţe. Un zâmbet leneş ridică uşor colţurile buzelor ducelui. Sunt un admirator al zeiţelor.

Doamna Renwick se bosumflă. Ducele nu acorda destulă atenţie atributelor ei divine. Îl atinse din nou cu evantaiul.

– Vai, spui cele mai scandaloase lucruri, Osborne!

Familiaritatea cu care i se adresase trebuia s-o avertizeze pe Thea că intra pe teritoriul altei femei.

Ducele întinse mâna înmănuşată.

– De ce nu îmi vorbeşti despre această Venus în timpul următorului vals, Lady Dorothea?

Poftim? Ea nu spusese nimic despre nici un vals.

Sub privirea otrăvitoare a doamnei Renwick, mâna Theei făcu un lucru foarte ciudat. Se cuibări în palma ducelui. Fiindcă ochii aceia de miez de noapte o hipnotizaseră. Fiindcă senzaţia pe care i-o trezea atingerea lui era mai puternică decât emoţiile ei.

Şi apoi, dintr-odată, se trezi pe ringul de dans.

Osborne îşi aşeză mâna cu degetele răsfirate pe talia ei şi făcu un semn rapid spre orchestră. O învărti pe acordurile valsului până ajunseră în centrul ringului, iar celelalte cupluri se transformară în pete şterse la periferia câmpului ei vizual, ca nişte stele care pâlpăiau pe un cer de Michelangelo.

I se păru că dansa cu un vârtej.

Viorile trebuiră să sară direct la *pirouette* şi apoi să se repeadă spre o *sauteuse* energică într-o încercare de a se potrivi cu ritmul necruţător al ducelui.

Orchestrale se plecau în faţa lui. Toată lumea dansa după cum voia el. „Câtă aroganţă!” se gândi ea.

– Nu eşti uşor de descurajat, nu, Lady Dorothea?

– Nu pot... vorbi... dacă mă învărteşti atât de repede, îngăimă ea.

Ceea ce era adevărat, dar la fel de adevărat era că avea nevoie de timp ca să-şi pună gândurile în ordine.

El încetini ritmul, iar violoniştii oftară uşuraţi.

Thea îşi umplu plămânii de aer. Încă nu se înecase.

– În legătură cu tablourile acelea, Excelenţă...

– Da, spune-mi mai multe. Această Venus – pleoapele lui se coborâră peste ochii întunecați – e goală?

– Ăăă... are un veșmânt diafan.

– Diafan. Ochii lui adânciți în orbite o măsurară, zăbovind asupra corsajului. Îmi plac lucrurile diafane.

Mâna lui o strânse mai tare, împingându-i umerii până când ajunse să îi atingă pieptul cu sâni. Contactul acesta îi transmise fiori în tot trupul.

Zâmbetul lui lupesc îi spuse că știa exact ce efect avea asupra ei.

Dansa atât de bine, cu atâta autoritate. Nu trebuia să se îngrijeze. Ducele nu avea să o lase să se încurce în fuste.

Se cutremură din adâncul sufletului. În mod clar, voia ca ea să știe cine era la comandă. Și, într-adevăr, Thea nu-și dorea nimic mai mult decât să se predea.

Ce bine ar fi fost dacă s-ar fi limitat la corespondență! Astfel ar fi putut să compună răspunsul perfect la aluziile lui scandaloase. Și ce bine ar fi fost dacă nu s-ar fi uitat la ea în felul acela, de parcă ar fi fost singura fată din încăpere!

Nu trebuia să-l lase să-i distragă atenția.

– Vreți să fiți serios un moment, Excelență? În mansarda de la Balfry House ar putea să fie niște opere de o importanță extraordinară.

– Ei, haide, nu te interesează arta. Să fim sinceri, te rog.

– Sunt foarte sinceră. Ce alt motiv aș fi avut să vă abordez?

– Chiar așa.

Nuanța sarcastică a replicii lui o surprinse. Ce voia să spună cu asta?

Dintr-odată se făcu lumină. „Bineînțeles. Ce proastă! Crede că e o nouă manevră ca să-l prind în lațul căsătoriei.”

– Vă asigur, Excelență, că ultimul lucru la care mă gândesc e să vă atrag într-o capcană matrimonială.

Părul lui arămiu luci în lumina candelabrelor când își aplecă ușor capul, atingându-i tâmpla cu nasul. Pentru un moment înnebunitor, Thea se gândi că avea s-o sărute, însă buzele lui își schimbară traiectoria și se lipiră de urechea ei.

– Chiar așa? repetă el într-o șoaptă răgușită.

– Absolut, încuviință ea senină. Sunt convinsă că, dacă ați vizita Balfry House și ați vedea tablourile, v-ați da seama de importanța colecției.

Umbra ce trecu peste chipul ducelui îi şterse amuzamentul din ochi şi din colţurile buzelor.

– Nu vreau să mai văd niciodată Balfry House, aşa că poţi să-ţi scoţi ideea asta din capul dumitale drăgălaş.

În opinia lui avea un cap drăgălaş? Un val de căldură îi îmbujoră obraji.

– Deci chiar ai o pasiune pentru vechii maestri? continuă el. Am văzut cum te uitai la Tiţian mai devreme. Nu l-am considerat niciodată foarte bun. Monstrul ăsta nu sperie pe nimeni, aduce mai degrabă a şobolan.

– Nu e cea mai bună operă a lui, spuse ea încercând să-şi stăpânească zâmbetul. Dar mă gândeam la stânca de coral pe care stă Andromeda. La semnificaţia ei. Văzându-i privirea perplexă, simţi nevoia să-i ofere lămuriri: Capul despărţit de trup al Gorgonei avea încă puterea de a transforma plantele vii în coral pietrificat. Sărmana Gorgona. Totdeauna mi-a fost puţin milă de ea. Are o reputaţie atât de groaznică...

– O doamnă care transformă bărbaţii în piatră nu are cum să fie prea populară, o tachină el. Bineînţeles, recunoaşterea faptului că l-ai citit pe Ovidiu poate avea un efect similar.

– Ha! Nu e nimic greşit în a-l citi pe Ovidiu.

– Nu am spus că ar fi. Sunt gentlemeni cărora doamnele cultivate li se par... *excitante*.

Felul în care îi susţinea privirea o făcea să se încălzească până în măduva oaselor şi să se topească pe margini ca o lumânare.

Când degetul lui începu să-i traseze cercuri la baza spatelui, Thea uită cu totul de misiunea ei. Uită de toate celelalte baluri la care luase parte, cu umilinţele aferente.

Se putea mulţumi cu acel unic vals. Un vals perfect. În braţele celui mai chipeş bărbat din încăpere.

Şi atunci, Thea făcu cea de-a doua greşeală monumentală a serii. Închise ochii... şi se lăsă dusă de val.

Ce mieluşică inocentă.

Numai că Dalton ştia adevărul. Ştia că încercase să-l ademenească pe James, ducele de Harland şi cel mai bun prieten al lui, să o ia de nevastă folosind-o pe sora ei vitregă Charlene pe post de momeală.

Era într-adevăr neobișnuită asemănarea dintre Lady Dorothea și Charlene, fiica amantei tatălui ei, cea care se căsătorise cu James și îl transformase dintr-o brută nebărbierită într-un parlamentar aproape respectabil, un soț și tată grijuliu.

Aveau același ten roz pal și același păr auriu, deși buclele abundente ale Dorotheei erau puțin mai roșcate atunci când te apropiai destul de mult ca să vezi diferența. Ca marmelada de portocale întinsă pe un corn fierbinte cu unt.

Ochii ei băteau mai mult în albastru decât în cenușiu, însă erau așezați pe aceeași față ovală, terminată cu aceeași bărbie ascuțită.

Vârful capului ei abia dacă ajungea la bărbia lui Dalton. Îl făcea să se simtă uriaș și necioplit, de parcă i-ar fi putut zdrobi oasele delicate ale degetelor cu labela lui uriașă.

Când el își trecu degetul peste satinul care-i acoperea carnea suplă, o roșeață profundă cuprinse gâtul și fața tinerei femei, fuzionând pe obraji în două pete rotunde.

Nu-și amintea ca sora ei vitregă să fi roșit, însă Dalton știa prea bine că tot aerul acela feciorelnic nu era decât o fațadă minuțios elaborată. Fără nici o îndoială, Dorothea și intriganta ei mamă hotărâseră că el era premiul care urma să le consoleze pentru pierderea lui James.

Toate scrisorile acelea despre tablourile tatălui său. Chiar credea că avea să cadă în capcană pentru atâta lucru?

Plănuia să captureze și să îmblânzească un duce, însă asta nu avea să se întâmple.

Nu dansa niciodată cu domnișoarele de familie bună, fiindcă ar fi însemnat să le dea speranțe mamelor lor, și el era o cauză pierdută. Căsătoria nu intra în planurile sale.

În seara asta trebuia pur și simplu să afișeze o mască, distrăgând atenția de la adevăratul lui scop. Pe de altă parte, nu voia să dea naștere unor speculații care le-ar fi determinat pe doamnele care stăteau pe margine să-i scormonească trecutul atât de bine ascuns. Prin urmare, era dispus să facă o excepție. Să prevină atacul lovind el primul.

Să danseze cu ea, să o aducă în centrul atenției, apoi să se retragă în spatele scenei și să urmărească artificiiile. Așa ar fi împușcat doi

ieपुरi dintr-un foc: asaltată de pretendenţi, Dorothea n-ar mai fi avut timp să-l necăjească, iar lumea bună avea să fie prea ocupată cu bârfele ca să se mai întrebe unde urma să înnopteze el după bal.

Când Dorothea se cuibări mai aproape, bucele ei mătăsoase îi gâdilară bărbia.

„Aşa, mieluşico, leşină în braţele mele.“

Parfumul ei senzual îi trezea în nări mirosul petalelor de trandafir sălbatic. Dacă ar fi lins-o pe gât ar fi avut probabil gust de frişcă, ca vanilia din Madagascar.

Ea scoase un oftat uşor, tremurat, care ajunsese direct între coapsele lui.

„Recunosc, e bună. Dar eu sunt mai bun.“

– Dansul nostru e aproape de sfârşit, unică şi neasemuită Lady Dorothea, şopti el.

Genele negre şi lungi fremătară peste oceanul nesfârşit al ochilor ei.

– Atât de curând?

– Vai, toate lucrurile bune trebuie să se termine.

Umbra unui zâmbet flutură pe buzele ei cu o arcuire dulce.

– Trebuie?

– Mă tem că da, spuse el cu un zâmbet provocator pe buze. Voia ca publicul să se întrebe ce vrăji îi şoptea la ureche. Permite-mi să clarific un singur lucru înainte ca valsul nostru să se termine, milady.

În ochii ei apărură o notă de precauţie. Umerii fragili se tensionară uşor.

– Despre ce este vorba, Excelenţă?

– Nu vor mai exista nici vizite pe proprietăţile mele, nici scotoceli prin mansarde. Văd foarte bine ce urmăreşti şi ştiu că nu cauţi zeiţe antice. Umbli după un duce din zilele noastre.

– Vă înşelaţi com...

– Nu voi fi eu acela, o întrerupse el tăios. Nu voi fi eu... dar vei putea alege orice alt pair doreşti.

– Ce... ce vreţi să spuneţi?

– Priveşte în jur. Toată lumea se uită la noi. E primul vals al sezonului, şi eu te-am ales pe dumneata.

Preţ de o clipă, ochii Dorotheei cercetară sala de bal. Clătină din cap, şi bucele ei mătăsoase mângâiară obrazul ducelui.

– Nu, nu. Nu am vrut deloc așa ceva.

Când se stinseră ultimele acorduri ale valsului, își încrucișă brațele la piept și îl privi fără să rostească vreun cuvânt.

Dalton își dădu seama că sentimentul care-l încerca se apropia periculos de mult de vinovăție. Era o actriță foarte talentată.

– Te-am făcut populară, zise el făcând o plecăciune. Cu plăcere.

– Nimic nu mă poate face populară, să știți. Nici măcar Excelența Voastră.

– Vrei să punem pariu?

Dalton era cunoscut pentru pariurile lui scandaloase, iar bârfele care urmau să apară pe seama lui Dorothy reprezentau un excelent subiect de pariuri la White's. Trebuia să le ofere puțină distracție și trântorilor acelora, nelăsându-i să suspecteze că el nu făcea parte din tribul lor, că nu era doar un filfizon cu prea mult timp liber și o predispoziție spre scandal.

O conduse pe Lady Dorothea înapoi la mama ei, Lady Desmond, cu care avusese deosebita neplăcere de a petrece câteva zile în vara precedentă, pe când Harland fusese cât pe ce să se însoare împotriva voinței sale. Contesa nu părea să se fi schimbat, era la fel de rece și de calculată.

– Vă jur, nu umblu după pretendenți, Excelență, șopti Lady Dorothea disperată. Speram doar să mă lăsați să studiez picturile Artemisiei.

Matroanele șopteau în grupuri înghesuite, gentlemenii se adunaseră ca rechinii care simt sânge proaspăt, iar domnișoarele îi aruncau priviri invidioase.

– Asta o să distrugă *totul*. Degetele ei se strânsură pe brațul lui. Asta e... asta e ideea mea despre *iad*. Trebuie să le arăți cumva că nu e nimic serios între noi.. Poți să le spui prietenilor că ai dansat cu mine din cauza unui pariu.

Ochii lui Lady Desmond străluceau de triumf.

– Excelență, spuse ea, înclinând fruntea regește.

Dalton schiță o plecăciune, apoi se apropie de Lady Dorothea, încercând să nu se lase amețit de mirosul seducător, dulce-amărui, de trandafiri sălbatici.

– Bine ai venit în iad! îi șopti el.

Capitolul 2

Uşa spre iad era acoperită cu postav verde şi se afla întotdeauna la capătul unui culoar îngust.

Înăuntru, zuruitul nebun al zarurilor, hârşăitul lemnului pe stofă, strigăte de agonie şi râsete ascuţite. Din cel mai exclusivist club şi din cea mai josnică tavernă se auzeau aceleaşi sunete.

La Londra existau nenumărate stabilimente de joc, iar Dalton cunoştea adresa şi mizele fiecăruia.

Era datoria lui să le cunoască, aşa cum era datoria lui să ţină minte numele fiecărui client – aristocrat, cleric, magistrat sau negustor de peşte – care căuta uşa verde tânjind după ceea ce se afla dincolo de ea.

În virtutea titlului său, avea acces la toate cluburile exclusiviste, unde, în timp ce pierdea la joc averea blestemată a răposatului său părinte, aduna informaţii în secret.

În seara asta însă, ducele fusese înlocuit de un vagabond. Părul îi era înnegrit cu funingine. Gulerul înalt al hainei roase în coate îi umbrea bărbia. Învăţase să îşi plece umerii şi să păsească şovăielnic, asemenea unui câine bătut, iar dacă i s-ar fi adresat cuvântul ar fi folosit acelaşi dialect irlandez cântat ca şi servitorul său, Conall.

Dalton şi Con, arătând ca o pereche de găinari de cea mai joasă speţă, pândeau în gangul întunecos din faţa tripoului lui Crimson din Piccadilly. Ținta lor era lordul Trent, care în scurt timp urma să iasă din local.

Dalton bătu din picioare în aerul îngheţat. Iarna nu se hotărâse încă să lase locul primăverii.

– Te-ai distrat bine la bal, nu? mormăi Con. Când Dalton scoase un sunet de protest, adăugă: Te-am văzut dansând cu o lady subţirică. Nu e genul tău obișnuit.

Nu, nu era. Dalton prefera văduvele cu siluete statuare, experimentate, şi soţiile dezamăgite, cu forme voluptuoase, făcute pentru o călăreală zdravănă.

Lady Dorothea era mică, inocentă şi de neatins.

– E tânăra care mi-a tot scris despre tablourile de la Balfry House. Aceeași care a încercat să-l prindă în capcană pe Harland. Însă n-o să mă mai deranjeze.

– De ce?

– Am dansat cu ea în așa fel încât să atrag atenția tuturor asupra ei.

– Un plan isteț, nu? pufni Con. Ești sigur că nu ai făcut-o din cauză că voiai să o ții în brațe?

– Categoriec nu. A fost un plan isteț. Acum, претендентii se vor bate pentru ea.

Ducele de Foxford îi ceruse deja următorul dans.

Imaginea aristocratului bătrâior atingând-o pe Dorothea îi în-toarse stomacul pe dos. Degetele hrăpărețe ale lui Foxford erau înceștate pe grumazul celor mai corupte stabilimente din Londra. Tripouri. Bordeluri. Cărciumi.

Își aminti cu neplăcere uluirea de pe chipul ei atunci când Foxford îi luase mâna. Păruse sincer îngrozită de turma de претенденті care se năpustea spre ea.

Nu mai era treaba lui. O rubrică în registrul de pariuri, asta era tot ce însemna pentru el.

Ducele de Osborne pariază cinci sute de lire că Lady Dorothea Beaumont va avea zece propuneri de căsătorie în cursul următoarelor două săptămâni.

Cizmele lui Con bocăniră pe lemnul putred.

– Deci nu ți-a plăcut să dansezi cu mica doamnă?

Mirosul de trandafiri și amintirea oftatului ei suav inundară mintea lui Dalton.

– Nu a fost nici o plăcere, minți el. A fost doar o manevră de inducere în eroare, nimic mai mult.

– Hm. Con avea talentul deosebit de a exprima, printr-o singură silabă, mai multe sentimente – în acest caz, neîncrederea și sarcasmul. Pe vremuri, eu obișnuiam să dansez cu o singură domnișoară toată seara. Nu că m-ai fi întrebat vreodată.

În toți anii de când se cunoșteau, Dalton nu-l auzise niciodată povestind despre trecutul lui. Dar nici el nu voise să-și bage nasul. Bărbatul mai vârstnic avea probabil un motiv foarte serios ca să nu aducă vorba despre Irlanda sau despre rudele lui de acolo.

Con era... *Con*, întotdeauna la post. Bărbatul pe care îl angajase tatăl lui ca să-l protejeze când era un băieţandru devenise mai târziu, când Dalton nu mai avea nevoie de protecţie, slujitorul lui de încredere.

– Avea ochii de culoarea pământului proaspăt arat, așa era Bronagh. Îți stârnea dorința să devii un fermier cinstit. Nu exista decât un singur cusur. Era logodită cu Seamus, fratele meu mai mare. Ticălosul, mormăi Con scuipând dezustat..

Dalton nu-i putea vedea limpede chipul, dar îi percepu emoția neobișnuită.

– De aceea ai acceptat oferta tatălui meu și ai părăsit Irlanda?

– Trebuia să plec, dacă nu voiam să-mi ucid propriul frate. Aș fi ajuns în ștreang, iar Bronagh ar fi rămas fără nici un sprijin.

Dalton nu-l îndemna să continue. Știa să aștepte. Liniștea deplină îi face pe oameni să vorbească. Învățase șmecheria asta de la Con.

– Nu am avut prilejul să-mi iau rămas-bun de la Bronagh cea cu ochii căprui. Lipit cu spatele de zid, Con privea de-a curmezișul străzii, spre Crimson. Am auzit că Seamus a murit acum un an.

– Ar trebui să faci o vizită acasă, sugeră Dalton având grijă să nu-și trădeze emoția.

– A, nu. Con se trase de barba lungă, cu pete cenușii și roșcate. Bronagh nu ar vrea să mă vadă. Nu după atâția ani. Crede că am lăsat-o în voia sorții. Uită-te numai la mine. Păr sur, ditamai burdihanul... Nu mai sunt diavolul chipeș care a părăsit-o într-o zi de vară, acum aproape douăzeci de ani.

Aceasta fusese probabil cea mai lungă înșiruire de cuvinte pe care o auzise vreodată Dalton din gura lui. Con prefera înjurăturile laconice, nu mărturisirile.

– Am văzut alții mai răi, să știi, spuse el încercând să-i ridice moralul.

– Treaba e că nici tu nu întinerești.

– Știi că n-o să mă pot însura niciodată.

Exista pericolul ca identitatea lui secretă să fie descoperită, moment în care soția lui ar fi devenit o țintă.

Își trecu o mână prin păr. Avea în minte probleme mult mai grave decât căsătoria.

Doi șmecheri tineri, amețiți de băutură, hoinăreau pe drum fără să-și dea seama de primejdie. Puteau să se trezească cu buzunarele

goale într-o clipă pe străzile din Piccadilly sau în vreun tripou. Dar în seara asta Dalton nu putea să le pună cuțitul la gât și să-i avertizeze că dacă își sărăceau familiile nu aveau să răspundă doar în fața lui Dumnezeu, ci și în fața lui.

Filfizonii dispărură după colț, unde aștepta trăsura lui Trent. Erau la o distanță de doar câțiva pași, însă vizitiul nu putea să vadă intrarea, fiindcă dormea buștean, învelit într-o haină groasă de lână.

Dalton obișnuia să stea la pândă în apropierea tripourilor ca să nu-i lase pe jucători să comită greșeli cu urmări teribile pentru familiile lor.

Proprietarii stabilimentelor îl urau pentru asta; prin urmare, făceau toate eforturile să-l denigreze. Ziarele de doi bani și scriitorășii de pe Grub Street, care îl porecliseră Hellhound¹, nu conteneau să născocească povești despre tâlharul irlandez care venise la Londra ca să se răzbune pe nobilii care îi furaseră pământurile în Irlanda.

Fițuicile aveau dreptate într-un singur punct: căuta răzbunare și dreptate. Răzbunare împotriva omului care îl omorâse pe Alec, frațele lui mai mic.

Și dreptate pentru victimele neputincioase ale ticăloșilor ipocriți care stăpâneau lumea jocurilor de noroc.

Indivizi nemiloși, obsedați de bogăție, ca propriul lui tată, care fusese acționarul principal al unui club exclusivist. Bătrânul și asociații lui ruinaseră nenumărate vieți, furând moșteniri și destrămând familii, în setea lor nepotolită de înavuțire.

Alec ispășise pentru păcatele tatălui lor. Fusese împins în ocean de pe o stâncă, după ce Dalton îl lăsase câteva minute nesupravegheat. Pe atunci, Dalton avea zece ani, iar fratele său doar cinci.

Mama lor fusese distrusă de moartea fiului ei favorit. Alec îi moștenise părul cafeniu-roșcat și ochii verzi ca frunzele, în timp ce Dalton avea părul de culoarea bronzului și ochii albastru-închis ai soțului pe care-l ura.

Până la vârsta de optsprezece ani, Dalton crezuse că moartea mezinului fusese un accident tragic. Că alunecase și căzuse de pe stânca aceea. La Cambridge făcuse figură de poet tragic, obsedat de imaginea degețelilor din a căror prinsoare se smulsese.

„Du-te înapoi acasă, Alec. Nu mă urmări.”

¹ Căinele iadului

Câteva semestre se bălăcise în vin prost şi versuri şi mai proaste, până când tatăl lui îi aruncase în faţă adevărul crunt. Într-o noapte, clătînându-se din pricina băuturii, bătrânul mormăise: „Frate-tău n-a căzut aiurea în golful ăla, aşa că nu mai scrie atâtea prostii sentimentale. Cineva l-a împins ca să-mi facă rău mie”.

Limba i se împleticea, dar înţelesul cuvintelor era limpede ca dangătul unui clopot de înmormântare. Apoi, ducele îi înmânase o listă. O listă cu numele fiecărui om corupt sau nemilos de la care furase, pe care îl înşelase sau îl trădase.

Numele lordului Douglas Trent fusese încercuit de două ori.

– Trent nu se grăbeşte, murmură Con. Mi-ar plăcea să fiu în pat acum, cu plapuma trasă peste cap.

– Doar nu vrei să mă înduplec, nu?

– Devin prea bătrân pentru asta, oftă irlandezul.

Dalton nu îl mai auzise spunând aşa ceva niciodată.

– Burns e ultimul nume de pe listă. Dacă Trent nu ştie unde poate fi găsit, n-am idee unde să caut în continuare.

Furia îi clocotea în piept. Zece ani. Zece ani blestemaţi în care vâname ucigaşul, tăind nume după nume de pe listă, şi nu era mai aproape decât în prima zi.

Trent reuşise să-l evite până atunci. Dalton îl eliminase de mult din cercul suspiecţilor, însă el era singurul care i-ar fi putut da amănunte despre ultimul individ de pe listă: Daniel Burns.

Încă nu găsise nici un Burns printre cunoştinţele tatălui său.

– Poate că ucigaşul nu e pe listă, zise Con. Trebuie să privim lucrurile dintr-un unghi diferit, asta-i tot.

În acel moment, uşa de la Crimson se deschise. În timp ce Con se retrăgea în umbră, Dalton se năpusti spre Trent şi îl prinse de guler. Baronul se luptă să scape, însă Dalton îi puse o mână pe faţă şi îl târî spre aleea din spatele clubului.

Con păzea capătul aleii, ca să se asigure că nu-şi făcea apariţia nici un trecător curios.

Ducele îl lipi pe Trent de zid, apoi, ţinându-i un cuţit la gât, îi răsuci braţul la spate.

– Cine e Daniel Burns? întrebă el fără nici un preambul, cu accentul irlandez puternic pe care-l învăţase de la Con.

Avea să-i decidă soarta după ce primea răspunsul. Uneori, când prindea câte un suflet disperat care-și jucase averea la cărți, îi golea buzunarele de câștigurile serii și trimitea suma familiei.

- Cine întreabă? icni Trent zbătându-se să scape.
- Nu te privește. Spune-mi cine e Burns, sau îți tai beregata.
- E un nume foarte popular.

Dalton apăsă mai tare cuțitul; sub vârful lui apăru o picătură de sânge.

- Ia-o ușor, îl imploră Trent, renunțând să se mai agite. Am cunoscut cândva un Daniel Burns, era portar la un bordel din Cheapside. E mort și îngropat, a dat ortul popii acum vreo cinci ani. Una dintre fete l-a împușcat cu propriul lui revolver. Flossy o chema. Bună bucatăică.

De-a lungul anilor, Dalton învățase să recunoască minciuna de la o poștă. Răspunsul lui Trent părea veridic. Portar? Nu era de mirare că nu-l găsisese. Căutase o persoană puternică și bogată.

Mintea i se goli. Ultimul nume de pe lista tatălui său. Altă fundătură.

Numai anii de antrenament îl salvară de manevra neașteptată a baronului. Orele petrecute repetând iar și iar un lucru: mâinile sus, capul jos.

Cotul lui Trent îl lovi în încheietură, azvârlindu-i cuțitul pe dalele de piatră.

Simți o fulgerare de căldură, apoi o umezeală pe piept.

Razele lunii se reflectară pe lama pumnalului cu care Trent tocmai îl înjunghiasse. Privindu-l cu ură, acesta îi spuse scrâșnit:

- Așa o să te recunosc data viitoare când ne vom întâlni, Hellhound.

Dalton se propti pe călcăie, adunându-și toate forțele, și lovi necruțător cu pumnul drept. Luat prin surprindere, Trent căzu la pământ, spărgându-și capul de pietre.

Ducele respira greu și abia putea să meargă. Nu mai subestimase atât de mult un adversar de când era un cățelandru care învăța regulile luptei.

- Asta o să-i lase sigur o cicatrice, mormăi Con când ajunseseră la o distanță sigură.

- Aș fi murit pe loc dacă nu l-aș fi evitat. Intenționa să-mi taie jugulara.

Con strânse din pumnii uriași.

- Ar fi trebuit să merg cu tine.

- Asta e lupta mea.
- Eu sunt paznicul tău.
- Sper, fiindcă ești o calamitate pe post de valet.
- Nătărău nerecunoscător și cu gura mare!

Dalton rânji, chiar dacă durerea îi fulgera maxilarul. Umorul macabru era unul dintre ritualurile lor, și îl ajuta să nu-și piardă mințile.

Se amestecau cu umbrele, știind ce străzi să evite. Schimbau ruta de fiecare dată pentru ca traseul să rămână imprevizibil. Înaintau ca niște fiare, cu umerii încovoiați, căutând mereu locurile întunecoase.

Gândurile lui Dalton se întoarseră la Lady Dorothea, care dormea în patul ei feciorelnic. A doua zi avea să fie proclamată senzația anului. Fluturile era forțat să iasă din crisalidă.

Îi făcuse o favoare. Îi lărgise perspectivele. Merita pe cineva mult mai bun decât el.

Nici mătasea aurie a părului ei, nici mirosul dulce și vărativ de trandafiri nu-i erau sortite lui. Pentru el era frigul care rânjea și mușca precum un lup încolțit. Ușile căscate spre încăperi mustind a respirații râncede și gin vărsat, întunecoase ca pânțele unei balene.

O mică greșeală, și lama cuțitului îi pătrunsese în trup. Acum se târa acasă ca o potaie, gândindu-se că trebuia să folosească intrarea de serviciu și să fie atent la petele de sânge.

Soarta fusese foarte clară în privința unui lucru: pentru el, dragostea era moartă. Frații se înecau. Mamele se ofileau și deveneau fantome.

Iar ochii de un albastru-cenușiu, atât de tulburători, nu-i puteau amorti durerea mai bine decât o sticlă de coniac.

Capitolul 3

- Nimeni nu mă poate face populară, nici măcar Excelența Voastră.
- Vrei să punem pariu, Lady Dorothea?

Thea ar fi pierdut pariul. În dimineața de după bal, reședința familiei Desmond era plină de trandafiri.

Buchete uriașe de flori roz, albe, galbene umpleau orice loc liber, proclamând zgomotos că destinatară lor fusese senzația serii.

Totul din cauza unui singur vals cu un duce arogant și manipulator.

Se jucase cu ea ca un leu care își bate joc de un mieluşel, rearanjându-i viața ca să se potrivească planurilor lui. Iar ea, biată creatură naivă, se topise sub mângâierile lui catifelate, fără să știe că dinții ascuțiți ca briciul așteptau să-i sfâșie planurile.

Dacă ar fi făcut măcar o scenă! Dacă s-ar fi împiedicat în fuste, dacă l-ar fi călcat pe picioare... Dacă ar fi făcut una dintre gafele pentru care devenise renumită!

Ultima parte a balului fusese un coșmar.

Ochii sclipind de poftă cu care o invitase la dans bătrăiorul duce de Foxford îi provocaseră fiori de silă.

Eșecul avea și unele laturi pozitive: de pildă, nici un bărbat nu o privise de parcă ar fi fost expusă în vitrina unui magazin. Acum însă, vârstnicul pair nu-i oferise nici o șansă de a obiecta; o trăsesese după el în vârtejul dansului atât de repede, că trebuise să alerge ca să țină pasul. Numai buna-cuviință o împiedicase să fugă unde vedea cu ochii.

– Unde să pun astea, milady?

Auzea vocea lacheului, dar nu-l putea vedea din pricina blestematelor de flori.

„O lady nu înjură niciodată. Niciodată. Nu spune «blestemat». Sau «la naiba». Și cu nici un chip nu spune «al dracului». Sau «fir-ar să fie».”

Naiba să le ia pe toate! Nu mai voia să fie o lady. Și nu voia toate buchetele alea nenorocite!

– Nu le pune nicăieri, John, strigă ea. Nu le accept.

O față tânără, uluită, cu sprâncenele ridicate, apăru din spatele enormului buchet de trandafiri galbeni.

– Să am iertare, milady?

– Ia-le pe toate de aici.

Nu voia trandafirii și nu voia succesul. Chiar așa, florile ar fi trebuit să ajungă la duce, întrucât această neașteptată popularitate i se datora în întregime.

Asta era o idee.

– John, vreau să trimiți toate aranjamentele florale la reședința ducelui de Osborne.

Ha! Asta avea să-l învețe minte. Să vadă și *el* ce însemna să-ți fie transformată casa într-o piață de flori!

– Scuzați-mă, milady, ați spus ducele de Osborne?

Vocea lui John avea nota aceea de respect pe care o rezervă toţi băieţii eroilor lor masculini.

– Chiar așa. Trandafirii i-au fost trimiși lui, nu mie.

– Sunteți sigură, milady?

– Foarte. Nu vreau să mai rămână nici o petală.

– Prea bine, milady.

John ridică trandafirii galbeni.

– Așteaptă! strigă Thea. Așteaptă un moment. Mă întorc imediat cu un bilet.

În timp ce fugea spre camerele ei, fu oprită de zarva unei dispute care venea dinspre salon.

– Foxford!

– Marwood!

– Am spus Foxford. Are *trei* castele.

Thea recunoscuse tonul nici-pe-departe-melodios al contesei văduve și simți că i se înecau toate corăbiile. Asta nu prevestea nimic bun, căci bătrâna doamnă se obosea să-i viziteze doar în momentele de mare cumpănă:

Atunci când Andrew, fratele ei mai mare, fusese cât pe ce să-și piardă la joc moștenirea, dar fusese salvat de la ruină în ultima clipă, după o întâlnire cutremurătoare cu misteriosul Hellhound, prilej de mare agitație pentru gazetele de scandal.

Atunci când Thea pierduse șansa de a se căsători cu ducele de Harland, spunându-i adevărul în timpul cununiei.

Sau astăzi. Pentru că Thea obținuse un lucru la care nu mai spera nimeni. Fusese, în sfârșit, *în sfârșit*, luată în seamă.

Se afla în plin coșmar. Planul părea să meargă perfect: încă un sezon ratat, o altă călătorie spre Irlanda și apoi binecuvântata, fericită libertate. Însă ducele ruinase *totul*. Blestемate fie zâmbetele lui seducătoare!

Privi în salon prin ușa întredeschisă și constată că avusese dreptate. Era un consiliu de război, în care bătrâna doamnă își înfrunta nora. Numele potențialilor soți zburau între ele ca ghiulelele la Waterloo.

Nu le deranja deloc că Thea nu era acolo să-și spună părerea.

Așa fusese întotdeauna, în familia ei și în societate. Toți păreau să-și desfășoare viața într-o coregrafie precisă, în timp ce Thea privea din spatele cortinei, complet ignorată.

Contesa văduvă purta o rochie neagră, severă, dintr-o stofă fină de lână, și un turban negru pe care se legănau pene negre de struț.

Era flancată de mătușa Henrietta, alintată Hen, sora cea mai mică a ducelui, fată bătrână.

Tatăl Theei, contele de Desmond, așezat lângă fereastră, nu se vedea din spatele ultimului număr din *London Times*.

– Foxford, insistă văduva. E cea mai bună pradă.

Mama Theei clătină din cap.

– Are aproape șaptezeci de ani, și nu știu dacă i-au rămas zece dinți în gură.

– Cine are nevoie de dinți, cu trei castele?

În acel moment, mătușa Hen o zări pe Thea în prag.

– O, bună, draga mea! Îi zâmbi de sub boneta croșetată, invitând-o să se apropie. Cu cine ai prefera să te măriți, scumpo? Cu ducele de Foxford sau cu marchizul de Marwood?

– Cu nici unul, răspunse Thea.

– Desmond, interveni ritos contesa văduvă. Te rog să-i spui fiicei tale că se va mărita cu cel pe care îl alegem noi. Cum din spatele ziarului nu se auzea nimic, repetă mai tare: Desmond!

Ziarul foșni și coborî câțiva centimetri.

– Aaa, despre ce era vorba, mamă?

– Spune-i fiicei tale că nu are dreptate.

– Lady Dorothea, bunica ta are întotdeauna dreptate, zise Desmond deschizând din nou ziarul.

Asta primise întotdeauna Thea de la tatăl ei: o nepăsare amabilă.

– Îți mulțumesc. Văduva își strânse buzele subțiri. Ei bine, să ne întoarcem la subiect.

– E încă devreme, le atrase Thea atenția. Multe domnișoare se află încă la reședințele lor de la țară. Eu sunt doar o noutate de moment.

– Prostii. Ai fost aleasă de ducele de Osborne pentru primul vals al sezonului, și îți vei păstra rolul principal. Nimic nu te va detronea. M-ai înțeles? Nimic, stăruie bătrâna doamnă mijindu-și ochii.

– Trebuie să-i recunoaștem meritele, zise Lady Desmond, cu o blândețe neobișnuită în voce. Ea a fost cea care a obținut dansul cu Osborne.

– Primul și singurul lucru inteligent pe care l-a făcut vreodată, pufni contesa văduvă.

– Scuzaţi-mă, spuse Thea. Sunt chiar aici, ştiţi. Pot să vorbesc în numele meu.

– Nici gând! Bunica ei se încruntă dezaprobator. Când ai vorbit în numele tău, l-ai pus pe Harland pe fugă. Sau ai uitat?

Lady Desmond se crispă. Nu îi plăcea să fie menţionat numele ducelui de Harland în prezenţa ei. Era încă profund rănită de faptul că Thea, atât de aproape de a se căsători cu un duce, dăduse cu piciorul norocului.

– Staţi un pic, interveni mătuşa Hen. Aţi spus că mica noastră Thea a dansat cu Osborne? *Acel* Osborne? Cel cu ochi albaştri şi o gropiţă delicioasă în bărbie? Cel care a sfâşiat o mie de inimi şi poartă haine impecabil croite?

„Şi are umeri de viking şi mâini păcătos de mângâietoare“, ar fi vrut Thea să adauge.

– Asta e cu totul în afara subiectului. Nările bătrânei contese fremătară a dispreţ. Osborne nu e decât un catalizator. El nu se grăbeşte să se însoare; a lăsat să se înţeleagă asta foarte clar. Pe deasupra, Dorothea, cu reputaţia ei pătată, n-ar avea nici o şansă să-l cucerească. Nu ştiu *de ce* a dansat cu ea, dar a făcut-o, aşa că trebuie să profităm imediat de această ocazie.

– Ce păcat, oftă mătuşa Hen. Ducii chipeşi sunt creaturi atât de rare. Cam ca leoparzii argintii, spuse ea privind visătoare spre fereastră. Se afişează pe vârful muntelui, sfidându-i pe vânători, şi apoi dispar în tufişuri.

– Nu bate câmpii, Henrietta, o muştră mama ei.

– Îmi cer iertare.

Mătuşa Hen îşi strânse cuminte mâinile în poală, dar îi adresă Theei un mic zâmbet încurajator.

– După cum spuneam, continuă contesa văduvă, Osborne nu reprezintă o ţintă. Foxford, însă, ar fi o partidă splendidă.

– Ştiu că vrei să mă măriţi bine, bunico, spuse Thea, luptându-se să-şi păstreze calmul. Totuşi, mă îndoiesc foarte mult că asta se va întâmpla.

– Vreau să mă asigur personal că vei încheia o căsătorie strălucită, fata mea. Şi în scopul acesta, vei veni să locuieşti cu mine.

– Pardon? strigară deodată Thea şi mama ei.

– Henrietta, programul, te rog.

Mătușa Hen tresări.

— Știu că e pe undeva pe aici, mamă. Unde l-oi fi pus? murmură ea, scotocind prin geantă. În cele din urmă scoase o foaie șifonată. O, vai de mine, mi se pare că a avut o întâlnire nefericită cu o pricomigdală.

Se uită vinovată la bătrâna contesă, care pufnea de indignare, apoi îi întinse hârtia Theei.

— Micul dejun la șase și jumătate, citi tare Thea. Sport de la șapte la opt. Modista de la...

— O să vezi că ți-am planificat fiecare minut al zilei. Așa nu o să ai timp de dezastre, îi explică vioaie bunica. Atunci când ridici lingurița, voi fi acolo ca să ți-o îndrept spre gură. Când vei apărea în public, voi fi alături de tine. Și când vei primi o cerere în căsătorie de la Foxford, ceea ce se va întâmpla, voi fi martoră la triumf și mă voi asigura că nunta decurge perfect.

Thea scutură disperată din cap.

— Nu mai am șaptesprezece ani, bunico. Pot să mă descurc singură. Și dacă mi-ai da prilejul să vorbesc...

— Am hotărât deja. Și, cum a observat tatăl tău cu atâta istețime, eu am întotdeauna dreptate. Împachetează-ți lucrurile, Lady Dorothea. Leach te va lua mâine la prânz.

— Dar...

Contesa văduvă se ridică de pe scaun și spuse pe un ton ferm:

— Nici un dar. Totul e stabilit.

În sfârșit, lordul Desmond catadicsi să lase ziarul din mână.

— Pleci atât de curând, mamă?

— Mda. Și pentru ce să mai stau? În casa asta n-am primit nici măcar o ceașcă de ceai ca lume.

Lady Desmond clipi, dar nu scoase o vorbă. Se mulțumi să-și urmeze soacra și soțul afară din cameră, cu umerii la fel de drepti ca întotdeauna.

Mătușa Hen se întoarse din prag, luă un pachet de pe o măsuță și îi spuse Theei:

— Vai, aproape că am uitat, dragă. De ziua ta erai în Irlanda. Uite, ți-am adus ceva.

— Ce drăguț din partea dumitale, murmură Thea, încă sub șocul anunțului făcut de bunica ei.

– Sper că îţi vor plăcea, dragă. Am vrut să ţi le trimit în Irlanda, fiindcă probabil că te-ai murdărit în mlaştinile acelea, dar aşa se face că am uitat.

– Sunt sigură că îmi va plăcea, orice ar fi.

– Nu-ţi lua un aer atât de abătut, draga mea. Nu e dracul chiar atât de negru, zise mătuşa Hen ciupind-o de sub bărbie. Sunt sigură că Foxford nu va mai zăbovi mult pe pământul acesta. Se aplecă mai aproape, cu o licărire stranie în ochii cenuşii, şi adăugă în şoaptă: Am putea să-i facem un ceai de arsenic. Am citit despre asta într-un roman. Uite, aşa e mai bine. Voiam să-ţi văd zâmbetul înainte de a pleca.

– Henrietta, se auzi o voce aspră din holul de la intrare.

Mătuşa Hen flutură din mână.

– Trebuie să plec. Te rog să nu fii tristă, scumpo, ştii că îţi vrem binele.

– Te simţi... te simţi singură? o întrebă Thea prinzând-o de încheietură. Ai vrea să fii căsătorită?

– Ce întrebare ciudată, draga mea! Mătuşa Hen clipi. Nu m-am gândit la asta. Vezi, eu nu am fost niciodată o frumuseţe ca tine.

– Nu o să mă mărit cu Foxford, declară Thea strângând din pumni. Nici cu Marwood.

– Henrietta! Nu mai aştept nici o secundă, răcni bătrâna doamnă; e doar un mod de a spune, pentru că o contesă văduvă nu putea răcni.

Mătuşa Hen plantă un sărut pe fruntea nepoatei sale, apoi ieşi în grabă.

Thea se lăsă să cadă într-un scaun şi desfăcu pachetul.

Pielea de culoare rubinie îi făcu cu ochiul. Scoase o pereche de ghete roşii, împodobite cu şireturi negre.

Suplă, dar trainică, pielea finisată impecabil strălucea în lumina dimineţii.

Thea ridică privirea spre peisajul de Gainsborough atârnat pe peretele salonului, cu potecile lui care duceau spre o pădure deasă şi întortocheată.

Ghetele astea erau făcute pentru drumeţii. Pentru hoinăreli pe câmpuri şi prin păduri. Nu ca să stea cuminte acasă, aşteptând o cerere în căsătorie de la un bărbat pe care îl ura.

Nu intenționa să se mărite cu Foxford, nici cu Marwood, nici cu alt închipuit care să o țină pe un raft, ca pe un bibelou mut și decorativ. Se săturase să fie un pion în jocurile altor oameni.

Dacă o lady putea cunoaște succesul peste noapte, tot peste noapte putea cunoaște și eșecul. Ducele de Osborne îi adusese popularitatea asta nedorită, și tot el avea să remedieze situația.

Urcă în grabă scările ca să îi scrie biletul menit să însoțească florile. Mai întâi avea să ajungă biletul; apoi, ea în persoană.

Sfârcuri obraznice și trandafirii, ca niște frăguțe încununând o prăjitură cu beza. Bucle aurii împrăștiate pe catifeaua turcoaz. O față ovală cu o bărbie ascuțită.

Un amoraș durduliu ce zbura voios deasupra, fluturând pene de păun.

Fusese o zi grea pe muntele Olimp. Dalton făcuse... treburi zeiești. Acum se întorsese acasă, și Venus a lui îl aștepta cu brațele întinse, mirosind dulce a trandafiri.

Mirosind foarte tare a trandafiri, de fapt. Un miros care nu părea să țină doar de vis.

Dalton deschise ochii.

– Ce naiba?

Sări în șezut. Camera lui era plină ochi de trandafiri. Buchete mari de trandafiri în nuanțe pastelate. Se frecă la ochi. Ce naiba se întâmpla acolo?

Con intră cu alt buchet în brațe, fluierând vesel o melodie irlandeză.

– Uite aici. Sosesc fără încetare.

Dalton se zgâi la el. Îl dureau capul. Asta era vina coniacului. Îl dureau falca. Asta era o amintire de la Trent. Drăcia dracului, cât era ceasul? Închise ochii pentru a se feri de razele ce se strecuraseră neinvitat printre perdele.

– De ce sunt atâtea flori în camera mea?

– Măi, măi, măi. Chiar trebuie să întrebi? Rânjind, Con își depuse povara florală pe dulapul cu băuturi. E evident că ai o admiratoare.

Probabil că băuse prea mult în ajun și era foarte mahmur. Asta nu putea să se întâmple cu adevărat.

Con își duse mâna la inimă cu un gest solemn.

– În sfârşit, a sosit ziua cea mare. Ziua în care tânăra doamnă îşi face cunoscute intenţiile. O aştept de atâţia ani, mărturisii el oftând.

– Ține-ți gura, mormăi Dalton. Nu am dispoziție pentru așa ceva. Con îl ignoră, bineînțeles, așa cum făcea întotdeauna.

– Ah, e îndrăzneată, domnișoara ta. Știe că drumul spre inima unui duce e pavat cu o mie de trandafiri.

Scoase un trandafir galben, mare și îmbobocit, și i-l aruncă lui Dalton. Acesta îl prinse și încercă să i-l arunce înapoi, dar umărul rănit îi fu săgetat de durere.

– Drăcia dracului, blestemă el printre dinții strânși. Spune-mi doar cine mi-a trimis toate astea, ca să-l pot omorî.

Con scoase o carte de vizită dintr-un coș.

– Trandafirii sunt roșii. Violetele sunt albastre, citi el. Lady Dorothea are buzele roșii. Iar ochii ei sunt mult mai albaștri.

Lady Dorothea? Ar fi trebuit să-și dea seama că era vorba de ea.

– Dă-o încoace.

– Poate că vrei să citești pe partea cealaltă, îl sfătui Con întinzându-i cartea de vizită.

Pe spate, cu o caligrafie pe care o cunoștea prea bine, Thea scrisese: „Trandafirii sunt roșii. Violetele sunt albastre. Nu vreau să fiu populară. Așa că o să vin să-ți cer socoteală“.

Dalton gemu. Nu rima. Dar nimic din ce făcea doamna respectivă nu avea sens. De ce era atât de indignată?

Aruncă bilețelul și sări din pat.

– Fata asta ar trebui să-mi mulțumească.

– Poate că nu vrea să fie în centrul atenției.

– Ce lady nu vrea să fie în centrul atenției? Se duse la lighean și începu să-și arunce apă peste față. E dezechilibrată. Complet nebună. Frumoasă, dar nebună.

– Trebuie să fie, dacă îți trimite ție trandafiri.

– Foarte amuzant.

Ridică fruntea ca să-și examineze fața în oglindă. Tăietura de pumnal începea sub urechea dreaptă și se termina la bărbie. Când încercă să își miște umărul drept, gemu de durere.

– Vechea rană? îl întrebă Con.

– Probabil că s-a agravat. Dalton strânse din dinți. Îmi trebuie altă ședință cu Olofsson. A făcut minuni data trecută.

– O să trimit după ea. Con își îndreptă barba răvășită spre trandafiri. Ce să fac cu toți ăștia?

– Nu știi. Scaldă-te în ei, dacă vrei. Eu mă duc să-mi fac vizita săptămânală la Osborne Court.

– Și dacă doamna însăși se prezintă la ușă? chicoti Con. A spus că vine să-ți ceară socoteală.

Dalton se întinse spre sticla de coniac.

– Dacă Mimoza Diavolului vine în persoană să-mi întunece pragul, trimite-o exact în iad, acolo unde îi este locul.

Capitolul 4

– Sărut mâna, mamă.

Dalton își apăsă buzele de obrazul ducesei văduve de Osborne, după care se așază pe un fotoliu din salonașul decorat în culori pastelate.

Abigail dădu din cap, dar ochii ei de un verde palid nu îl vedeau cu adevărat. Fără să observe nici măcar tăietura roșie și umflată de pe maxilarul lui, continuă să mângâie spatele pufos al pisicii persane pe care o ținea în poală.

Dalton își făcuse obiceiul de a o vizita sâmbăta după-amiază. Știa că mamei lui îi făcea plăcere să afle ultimele știri din înalta societate.

– Aseară am fost la un bal, spuse el.

Spera din tot sufletul că picioarele delicate ale scaunului aveau să reziste sub greutatea lui. De asemenea, spera ca discuția să rămână pe un teren neutru, astfel ca mama lui să nu sufere un nou atac de panică.

Pentru că nu mai ieșea în lume, gurile rele pretindeau că avea niște cicatrice oribile din cauză că luase sifilis de la destrăbălatul ei soț.

Dalton știa că toate cicatricile ei erau lăuntrice.

– Și te-ai distrat bine?

– Foarte bine, o asigură el pe un ton blând. Am văzut-o pe Lady Clyde acolo. A întrebat de tine.

– Și tu ce i-ai spus? murmură Abigail, cu fața umbrită.

„La naiba!“ Umerii lui Dalton se încordară. Nu ar fi trebuit să menționeze faptul că lumea se mai gândea la ea.

– Nu-mi mai aduc aminte, spuse el precaut. Probabil că am băut prea mult puncti.

Faşa ei se linişti.

– Of, întotdeauna bei prea mult. De ce nu te muţi aici, cu mine? Am putea s-o punem pe bucătăreasă să îţi umple sticlele de coniac cu cidru de mere. Nici nu ţi-ai da seama de diferenţă.

Dalton răs, uşurat că potenţiala furtună se îndepărtase.

– Cred că aş fi în stare să-mi dau seama.

Nu se mutase la Osborne Court cu un an în urmă, după moartea tatălui său, aşa cum se aştepta toată lumea, fiindcă apartamentul de burlac din apropiere era mult mai potrivit pentru activităţile lui secrete.

Mulţi bărbaţi puternici pe care îi înfruntase erau în graţiile prinţului regent. La intervenţia lor, risca să-şi piardă titlul şi privilegiile pe motiv de trădare, iar asta ar fi distrus-o pe mama lui.

Viaţa aceea liniştită şi izolată, în confortul căminului ei, era tot ce mai avea, şi ar fi fost o cruzime să o forţeze să-şi părăsească sanctuarul. Nu ar fi permis niciodată să se întâmpale asta. Nu până nu îşi găsea puterea de a-l părăsi singură.

Spera că, dacă reuşea să-l aducă pe criminal în faţa justiţiei, mama lui avea să se simtă în siguranţă, poate chiar să iasă din nou în lume.

În acelaşi timp, continua să îndrepte relele tatălui său. O făcea cu multă grijă, păstrând cele două lumi ale sale complet separate şi ferindu-se să-şi trădeze slăbiciunile.

Teama şi dragostea erau emoţiile care slăbeau un bărbat.

Învăţase s-o controleze pe cea dintâi, modelându-şi trupul şi disciplinându-şi mintea pentru răzbunare. Şi eliminând metodic nevoia de a iubi ori de a fi iubit.

În ziua mării înfruntări avea să fie pregătit. Nemilos şi perfect stăpân pe sine. Fără teamă. Fără slăbiciune.

Îşi făcea totuşi griji pentru mama lui. Se retrăsese într-o aripă din Osborne Court – pe care o numea „sihăstria” ei – cu zece ani în urmă, şi nu mai ieşise niciodată.

Nimic nu o putuse determina să iasă. Nici acuzaţiile furioase ale soţului ei, nici îngrijorarea crescândă a lui Dalton.

Mai târziu, îşi dăduseră seama că izolarea ei autoimpusă fusese un proces treptat. Mergea tot mai rar în oraş, trimiţând servitorii

să-i facă toate comisioanele. Începuse să mănânce în apartamentele ei, în loc să vină în salon.

Pusese tot mai multă distanță între ea și lumea din afară, refuzând invitațiile, neîngăduindu-i nici măcar propriei sale mame să vină în vizită.

O mică armată de doctori trăsesese concluzia că suferea de cel mai sever tip de anxietate. Spuseseră că teama de a ieși din casă se manifesta uneori la femei, în special la cele care trecuseră prin experiențe traumatizante.

În săptămâna morții lui Alec vizitaseră Balfry House, domeniul de la țară pe care îl cumpărase ducele pentru mireasa lui irlandeză, una dintre surorile Kerry, vestite pentru frumusețea lor.

Uneori, atunci când închidea ochii, Dalton vedea soarele strălucind pe apele verzi din golful Balfry. Simțea o mânuță dolofană care o strângea pe a lui. Și apoi nu o mai strângea.

Niciodată.

Ar fi trebuit să-l supravegheze cu mai multă atenție.

Apa îi adusese o parte din haine pe mal, dar trupul lui mititel fusese târât în mare.

Amintirea șepcii mototolite și ude îl făcu să închidă ochii strâns. Taietura de pe falcă îl durea, la fel și pumnul drept și umărul. Dar cel mai mult îl durea sufletul: era acolo, lângă mama lui, și nu putea să-i spună adevărul crunt.

Deși ajunsese la sfârșitul listei pe care i-o încredințase tatăl său, nu avea nici o idee despre identitatea criminalului.

Abigail credea că ucigașul era la Londra și aștepta momentul potrivit ca s-o omoare, așa cum îl omorâse pe scumpul ei fiu.

Bătrânul duce amenințase să o interneze într-un ospiciu, dar Dalton se opusese din răspuțeri, astfel că mama lui rămăsese la Osborne Court.

– Ieri, bucătăreasa a făcut o plăcintă bună, spuse Abigail mângâind blana mătăsoasă a pisicii. Nu a fost delicioasă, draga mea? Nu ți-ai lins lăbuțele?

Dalton pierduse socoteala pisicilor care locuiau la Osborne Court. Toate erau grase, cu fețe rotunde în formă de lună și expresii parcă mereu nemulțumite.

Una dintre ele se freca de cizmele lui. Când îi oferi obligatoria mângâiere sub bărbie, felina se trânti pe spate şi îşi ridică lăbuţele, invitându-l să continue.

„Obrăznicătură neruşinată“, se gândi el. Totuşi, blăniţa aceea pufoasă era irezistibilă. Când o mângâie pe pântelele rotund, pisica începu să toarcă atât de tare, încât mâna lui vibră.

– Untişor, scumpete, o muştră Abigail. Nu ştii că ducii nu se joacă niciodată cu pisicile?

Cu siguranţă că bătrânul duce nu o făcuse. Protesta vehement împotriva Ameninţării Persane, cum le spunea el pisicilor, şi declara ritos că avea să le pună pe toate într-un sac şi să le arunce în Tamisa.

Dalton îşi imaginase că aveau să treacă mulţi ani înainte să moştenească titlul. Crezuse chiar că era posibil să moară înainte de asta, fiindcă obişnuia să se arunce cu capul înainte în situaţii periculoase care ar fi ucis un om mai slab.

Nu se gândise niciodată că tatăl lui ar fi putut să moară înaintea sa.

Bătrânul duce părea sănătos tun. Bea peste măsură, schimba femeile în fiecare noapte şi mergea la tripou la ore târzii, cu prietenii lui reprobabili.

Dar într-o dimineaţă, la micul-dejun, se apucase de piept şi, cu buzele dintr-odată albastre, căzuse cu faţa într-un morman de rinichi prăjiţi.

Dalton nu-i spusese niciodată tatălui său cât de mult îl ura, dar i-o arătase, pierzându-i banii la joc şi trăind aparent ca un pierde-vară. Pe de altă parte, în ipostaza de Hellhound se străduise să-i aducă pe calea cea bună pe amicii lui vicioşi.

La şase luni de la moartea ducelui, pe când Dalton şi mama lui savurau împreună un pahar de lichior, văzuse sentimentul acela reflectat în ochii ei.

Sentimentul macabru de uşurare.

– Cred că o să-i spun bucătăresei să facă o tartă de agrişe mâine, medită Abigail în timp ce scârpina bărbia pisicii.

– Ar fi drăguţ, zise el pe un ton neutru.

Mama lui îşi ridică privirea, cu faţa radiind de încântare.

– O, era cât pe ce să uit să-ţi spun! Am primit o scrisoare azi. De la Ginny. Flutură în aer o mână palidă. Mi-a scris despre vremurile

de demult, când făceam furori în înalta societate. Vai, câți n-au suspinat după noi, cele trei surori!

Dalton zâmbi. În ultima vreme, toată lumea voia să pălăvrăgească despre fostele iubiri. Până și bătrânul și morocănosul Con.

– Povestește-mi despre unul dintre peștorii tăi.

– Ei bine, să vedem... Conte de Kilkenny, bineînțeles, era un mare favorit, dar nu era la fel de bogat ca tatăl tău. Și mai era unul... domnul O'Roarke, Patrick pe numele de botez. Nu m-am gândit la el de ani de zile, murmură Abigail privind fix la flăcările ce jucau în cămin.

– Doar un domn fără titlu? o tachină Dalton. Nu pare potrivit pentru una dintre surorile Kerry.

– Și sărac pe deasupra! Un funcționarăș la o companie maritimă. Dar vai, cât de mult mă iubea! Era nebun după mine. Am auzit mai târziu că a făcut avere în colonii, la capătul lumii, și acum e mai bogat decât regele Midas. Imaginează-ți. Refuzul meu l-a înfuriat teribil, a fost cât pe ce să mă stranguleze. M-am speriat atât de tare. Dar ce altă opțiune aveam? Trebuia să aleg între un duce și un funcționar la o companie maritimă.

Dalton nu auzise niciodată despre acest pretendent, dar un detaliu din mărturisirea mamei continua să-l macine. O'Roarke fusese cât pe ce s-o stranguleze? Nu suna bine.

– Spune-mi mai mult, o îndemnă. Acest O'Roarke îl ura pe tata pentru că te-a furat și te-a dus departe?

– O, da. Îl numea „diavol” și „opresor blestemat”. Spunea că nu avea să mă facă niciodată atât de fericită cum m-ar fi făcut el. Urma să-mi regret nebunia, la fel și ducele. Era roșu ca focul de mânie. Dar de ce nu l-am ascultat? De ce nu am fugit împreună?

Dalton simți cum i se făcea pielea de găină. Asta îi dădea un mobil lui O'Roarke. Îl ura pe duce fiindcă îi furase mireasa.

Îl ura destul de tare ca să-i ucidă fiul? Dragostea îi determină pe oameni să facă lucruri disperate.

Uciagașul lăsase un bilețel sub o piatră, lângă țarm: „Ai furat ce era al meu, așa că eu fur ce e al tău”.

Abigail ridică fruntea, și lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

– De ce, de ce m-am căsătorit cu tatăl tău?

Pisica din poala ei scoase un miorlăit sonor şi sări jos, speriiind pisica de la picioarele lui Dalton. În clipa următoare, ambele feline o şterseră indignate din cameră.

– Era atât de crud, gemu Abigail. A fost vina lui. Sărmanul Alec... bietul, scumpul meu băiat. A trebuit să plătească pentru asta.

Dalton îi oferi batista, apoi trase discret clopoţelul ca să cheme infirmiera. Începea criza, iar orice vorbă de-a lui n-ar fi făcut decât să înrăutăţească lucrurile.

Aşteptă ca mama lui să se calmeze şi să adoarmă, după care plecă spre casă gândindu-se că primise un indiciu neaşteptat.

Trebuia să meargă în Irlanda şi să-l găsească pe acel Patrick O'Roarke. Sau în America, în caz că era acolo. Avea să-l interogheze şi să-l zdrobească, dacă era necesar.

Poate că şi Con voia s-o revadă pe Bronagh cea cu ochii căprui. Dacă O'Roarke mai avea încă legături în comitatul Cork, Dalton trebuia să ajungă acolo.

Aveau să plece a doua zi, pe furiş, la prima oră. Nu-şi putea asuma riscul ca Trent să-l vadă cu tăietura pe falcă sau să audă despre ea din altă parte.

De fapt, o călătorie în afara oraşului era exact ceea ce prescriesese doctorul.

Ce ironie a sorţii, se gândi el pe când urca treptele spre apartament. Lady Dorothea ar fi fost desigur interesată să ştie că plănuia să viziteze Irlanda.

Bineînţeles, nu avea s-o afle niciodată.

– Ai întârziat.

– Am... întârziat?

Thea se holbă la bărbatul vârstnic, înalt şi lat în umeri, care îi deschisese uşa casei ducelui chiar înainte de a termina de bătut. Un nas autoritar, o barbă cenuşie zbârlită, cu şuviţe roşcate, fără cravată – era măcar un majordom?

– Ei bine, nu mai sta acolo, iubire, o muştră bărbatul arătând nerăbdător spre hol. Excelenţa Sa te aşteaptă.

„Iubire?“ Drept cine o lua? În mintea ei se furişă o undă de teamă.

Coborâse pe furiș când mama ei se retrăsese la culcare și ieșise pe ușa care dădea în King Street. Pe lângă faptul că o apărau de frig, gluga cenușie și mantaua împlănită îi ascundeau bine trăsăturile.

În loc s-o ia direct prin St. James's Square, o cotise pe străzile dosnice. Din fericire, ducele locuia încă în apartamentul modest de burlac, în loc să se mute în măreața reședință Osborne Court, așa că îi era mai ușor să se strecoare nevăzută.

Gândul că Osborne îi ruinase toate planurile o scotea din minți. Nu voia să fie cea mai râvnită domnișoară din înalta societate și nu intenționa să se mute la bunica ei.

Voia să fie ca până atunci, departe de centrul atenției, după care să se întoarcă în Irlanda și să ducă o viață liniștită alături de mătușa sa.

— Ei bine? Bărbatul își încrucișă brațele musculoase și o privi sever, încruntându-și sprâncenele dese. Ai de gând să stai acolo toată noaptea? Ești domnișoara Inga Olofsson, nu? De la Madame Signe? Și ai venit aici pentru treaba obișnuită?

— Aăă...

După cum se părea, fusese confundată cu o curtezană suedeză. Poate că acum era o ocazie bună de a-i spune adevărul majordomului neșesălat.

„Sunt Lady Dorothea Beaumont și am venit să-i administrez stăpânului mustrarea pe care o merită pe deplin.“

Asta nu ar fi ajutat-o să treacă dincolo de ușă.

Avea să fie oricine voia majordomul ca să-și câștige intrarea în vizuina leului.

— Așa e, sunt Inga Olofsson. *Ja?* adăugă ea, sperând că era credibilă. Bărbatul rânji.

— Urmează-mă, Olofsson.

Holul era sumbru, cu puține piese de mobilier. Thea se opri un moment. Nu era nici un tablou pe pereți. Nici unul măcar.

Trebuia să alerge ca să se țină după el. Flăcăriua tremurătoare a felinarului său era singura lumină care o ajuta să nu cadă de-a rostogolul pe scările din marmură albă și neagră și să nu-și rupă gâtul. Era limpede că ducele prefera o locuință întunecoasă.

Majordomul se opri în fața unei uși masive din lemn sculptat.

— E dezbrăcat și pregătit.

Thea se holbă la el. Sigur nu spusese „dezbrăcat“!

Un geamăt stins răzbătu din interiorul camerei, trimiţându-l cu gândul la un animal sălbatic prins într-o cuşcă. Thea se cutremură.

– Nu te temi, nu-i așa? Favoriții majordomului se zbărliră când rânji. E destul de inofensiv, de fapt, șopti el pe un ton confidențial. Devorează doar două sau trei tinere doamne pe zi.

Doamne? Thea îi scrută chipul, apoi spuse ritos:

– Nu mă tem.

Valul de resentimente care o adusese acolo începu să crească din nou. „Ducele a distrus totul cu bună știință. Nu avea dreptul să intervină în planurile mele.”

– Să mergem, zise ea îndreptându-și umerii.

– Intră atunci, iubire. Majordomul deschise ușa. Scoate-ți cizmele și urcă-te în pat.

Să se urce în pat? Cerule. Oare ce încuviințase să facă?

– Ăăă, îngăimă ea disperată. A fost o greșeală. Eu nu sunt de fapt...

– Haide, *Olofsson*, spuse tare majordomul, împingându-o ușurel înăuntru.

Ușa se închise cu un pocnet amenințător. Fusesse o idee teribil de proastă, se gândi Thea. Poate că ar fi trebuit să riposteze printr-o scrisoare. Asta i-ar fi lăsat răgazul să aleagă ocările perfecte.

„Nu te temi, nu?”

Respiră adânc.

Acțiunile ei fuseseră dictate prea multă vreme de teamă. Avea dreptul să fie acolo după ceea ce făcuse ducele. Dreptul să-și exprime opinia, să-i ceară să îndrepte lucrurile. Să se asigure că se putea întoarce în Irlanda, așa cum plănuise.

Acum se afla la o răscruce. Cărarea binecunoscută a tăcerii și ascultării se întindea direct spre casă, spre greutatea insuportabilă a așteptărilor familiei, și dincolo, spre o căsătorie jalnică, lipsită de dragoste. Pe de altă parte, cărarea curajului și a aventurii era în fața ei. În dormitorul ducelui.

Se întoarse spre patul maiestuos, înalt, care domina centrul încăperii, iar ceea ce văzu îi risipi și ultimele fărâme de bravură.

Kilometri și kilometri din trupul ducelui. Cu fața în jos. Foarte dezbrăcat.

Ei bine, exista un cearșaf subțire de în care îi acoperea jumătatea inferioară a trupului, dar nu îi ascundea linia posteriorului încordat și rotunjit, nici forma coapselor puternice.

Thea aproape că își pierdu suflarea. Vedeă pentru prima dată un bărbat gol în carne și oase, nu sculptat în marmură sau turnat în bronz. Formele de relief de pe spatele vast, care umbrite, care strălucind în lumina focului, o fascinau.

Atâta virilitate! Și atât de multă aroganță poruncitoare, își aminti ea.

Dintr-odată, își dădu seama de adevărata enormitate a misiunii ei.

Trebuia să se urce. Deasupra. Deasupra unui duce.

Ar fi trebuit să-și aducă o coardă și un piolet. Asta nu era o plimbare, ci o expediție pe munte.

Își desfăcu șireturile de la ghete. Probabil că avea să fie scoasă afară fără nici o ceremonie, în secunda în care ducele îi vedeă fața. Era mai bine să continue șarada cât se putea de mult. Să găsească momentul potrivit de a-i prezenta revendicările ei.

Se apropie de pat cu picioarele tremurătoare, dar hotărâte.

– Ai întârziat, Olofsson, mormăi ducele, fără să se deranjeze să-și ridice capul. E umărul drept din nou, mă ține atât de tare că nu-l pot mișca. Încordă mușchii proeminenți ai umărului și gemu. Înfruptuiește-ți magia.

„Ăăă... despre ce magie o fi vorba?”

Dacă Olofsson avea de-a face cu umărul lui, și nu cu *alte* părți ale anatomiei sale, atunci era o... soră medicală?

Când se apropie de el observă, la lumina lumânărilor din aplicile de bronz, că ochii lui era strâns închiși.

Pe linia maxilarului zări o dungă subțire și roșie care nu fusese acolo cu o seară înainte, când valsaseră împreună. Se luptase în duel? Era foarte posibil. Fără îndoială, unele dintre doamnele căsătorite cu care se distra aveau soți geloși.

– Nu am toată noaptea la dispoziție, Olofsson, spuse ducele nerăbdător. Promit să nu mușc. Urcă-te și calcă-mă.

Așa, deci. Putea face asta.

Thea se urcă pe pat, apoi, cu grijă, se cățăără cu genunchii pe spatele lui. Încet, foarte încet, se ridică în picioare.

Protuberanţele tari ale muşchilor lui făceau foarte dificilă găsirea unui punct de sprijin.

– Calcă-mă, Olofsson, calcă-mă!

Se prinse de draperiile de catifea ale baldachinului în timp ce păşea peste enorma suprafaţă a spatelui său, îndreptându-se spre umăr.

– Ah, gemu el. Da, acesta e locul. Stai acolo un moment.

Se lăsă cu toată greutatea pe umărul lui drept. Cum putea un om să aibă atâţia muşchi solizi, noduroşi?

– Aşa. Cu călcâiele.

Probabil că îl durea teribil. Profilul lui sculptat în granit ieşea în relief pe albul cearşafurilor. Nu se uita deloc la ea, nici în sus. Îşi ţinea ochii închişi şi gura strânsă. Respira cu icnete scurte.

Când îşi apăsă călcâiul pe omoplatul lui, ducele gemu şi strânse mai tare din pleoape.

– Asta e. Exact aşa.

Thea împinse ritmic, mutându-şi greutatea de la călcâi la vârf. Spre mirarea ei, mormăiturile lui sunau de parcă s-ar fi bucurat de durere.

Deci pentru asta plătea el femeii! Nu era chiar ceea ce se aşteptase. Deşi cine ştie ce făcea cu ele la sfârşitul şedinţei de tratament.

– Eşti mai uşoară, observă ducele. Ai slăbit?

– Îmi cer scuze, Excelenţă. Thea îşi schimbă toată greutatea pe celălalt picior şi îşi apăsă călcâiul în spaţiul de sub omoplatul drept.

– Uuf!

– Prea tare, Excelenţă?

– Deloc, mormăi el. Apasă cât de tare poţi, Olofsson. Apasă!

Ea îşi folosi toată forţa, smulgându-i un icnet.

De fapt, începea să-i placă.

„Valsează cu ea. Fă-o populară. Umplesă casa cu flori trimise de lorzi bătrâni şi libidinoşi.”

Îşi apăsă fără milă călcâiele în văile de pe spatelui lui.

– Hristoase, mai uşor!

– V-am rănit, Excelenţă? întrebă ea dulce, dublându-şi eforturile.

– Stai un moment, mârâi el. Cunosc vocea asta...

Se răsuci cu o mișcare rapidă, făcând-o să-și piardă echilibrul. O prinse de mijloc și o forță să se așeze în genunchi, ținând-o lipită de el.

– Pe toate flăcările iadului, ce cauți aici? Con! urlă el. O să te omor!

Capitolul 5

Thea auzi un hohot de râs de pe culoar.

Se zbătu, prinzându-se de perdelele de catifea ca să se ridice, dar mâinile mari ale ducelui o prinseră de mijloc și o ținură nemișcată deasupra lui.

– Excelență, bolborosi ea. Nu ați primit biletul meu? De ce sunteți surprins să mă vedeți?

Ochii lui se îngustară amenințător.

– Pentru că i-am spus netrebnicului de servitor să te gonească fără milă dacă îmi întuneci pragul.

Thea stătea cu picioarele întinse în lateral și trupul lipit de mușchii lui solizi. Era mult mai rău decât să valseze cu el.

– Ah... după cum se pare, a crezut că sunt această Olofsson și m-a condus înăuntru.

– Nici o șansă să te fi confundat cu ea, pufni ducele. Are umerii aproape la fel de largi ca ai mei, pe când tu ești delicată, numai rotunjimi. Privirea lui se intensifică, zăbovind pe pieptul ei, când adăugă: Peste tot.

Thea avu sentimentul că o vedea, o vedea cu adevărat, pentru prima oară.

Apoi, ochii lui se înăspiră.

– Ar fi bine ca mama ta să nu fie la ușă, așteptând să dea buzna peste noi. Știi că îi place să facă asta.

Aluzia la modul în care mama ei încercase să-l forțeze pe ducele de Harland să se căsătorească o scoase din minți. Cu maxilarele încheștate de furie, îi puse palmele în piept și îl îmbrânci.

– Nu încerc să vă prind în capcană, Excelență. Nu m-aș mărita cu dumneavoastră nici dacă ați fi ultimul bărbat rămas pe pământul verde al lui Dumnezeu.

- Chiar așa? făcu el amuzat.
- Da, chiar așa. Acum, vă rog să mă lăsați.
- Nu cred. Nu încă.

Fără să stea pe gânduri, ducele îi trase haina de pe umeri și o aruncă pe podea.

Străbătută de un fior, Thea îi simți dorința. Nu doar fizic, tare și fermă între coapsele ei, ci și în atmosferă.

Poate că bărbații își pierdeau uzul rațiunii când aveau o doamnă deasupra trupului lor pe jumătate gol.

- Repet. De ce ești aici, Lady Dorothea?

Evident, nu putea să se elibereze cu forța, însă avea o șansă să-l înduplece cu vorbe meșteșugite. Respiră adânc, apoi spuse:

- Fiindcă mi s-a făcut o mare nedreptate. Faptul că m-ați adus în centrul atenției mi-a anihilat toate eforturile de a rămâne în umbră. M-am saturat ca fiecare să mă folosească după cum îi convine. Nu puteți să vă satisfaceți capriciile pe seama altora! Nu puteți să transformați o fată aproape bătrână în senzația balului doar dintr-o toană!

Se părea că descoperise secretul conversației cu domnii, și acesta era furia. Enervarea o făcea destul de locvace.

- Mai întâi îmi refuzați, fără nici o explicație, cererea sinceră de a vă ordona colecția de artă și apoi îmi stricați intenționat toate planurile. Știu că a fost cu intenție, să nu negați.

- Nu, nu neg nimic, spuse el cu un zâmbet încrezut, așezând-o mai bine deasupra lui. Știam că dacă te aleg pentru primul vals o să fii asediată de pretendenți și nu mai trebuie să mă vânezi pe mine. Totul a făcut parte din planul meu de a scăpa de tine pentru totdeauna.

- Ticălosule, scuipe ea, lăsând la o parte orice regulă de politețe. Îl bătu cu pumnii în piept. Derbedeu manipulator, egoist, cu inima de piatră!

Osborne îi prinse pumnii în mâinile lui.

- Ce zici de măgar înfumurat? sugeră el plin de sollicitudine. Sau porc nesimțit?

Thea nu folosise niciodată un limbaj atât de grosolan. Dar există un început pentru toate.

- Măgar înfumurat, șopti ea.
- Mai tare, te rog, o îndemnă el râzând.

O tachina, deci?

— Măgar înfumurat!

Fără nici o avertizare, Osborn o ridică și inversă pozițiile, rostogolind-o pe spate și ținându-i de pat cu greutatea coapselor lui.

— Vai, mă zdrobești!

— Așa o să înveți că nu e înțelept să intri în camera unui duce, să te urci în patul lui și să-l insulti.

Dintr-o mișcare, îi prinse ambele mâini deasupra capului.

De ce oare poziția asta îi trimitea fiori prin fiecare vertebră? Nu era înspăimântată; el o tachina, dar trupul ei reacționa în moduri neobișnuite, ridicându-se și arcuindu-se.

Buzele lui se apropiară. Niște buze atât de senzuale, ferme și totuși cărnoase.

— Lady Dorothea, te holbezi la buzele mele, remarcă el cu scânteie ironică în privire. Asta înseamnă, în general, că femeia vrea să fie sărutată.

— Eu nu vreau să fiu sărutată!

Era o minciună mare cât casa. Voia să fie sărutată. Cu disperare chiar. Simți cum îi luau foc obrazii. De ce trebuia ca ducele acela arogant să-i trezească, prima oară în viață, dorința de a fi sărutată?

Oricum, un sărut nu ar fi rezolvat nimic. În afară de cazul în care cineva îi vedea cu buzele unite. Atunci ar fi fost distrusă de-a dreptul; prin comparație, faptul că fusese abandonată la altar ar fi părut o bagatelă. Asta i-ar fi readus planurile pe linia de plutire, se gândi Thea. Din păcate însă, nu exista nici un martor.

Chiar atunci, ducele îi eliberă încheieturile. Îndepărtându-i o buclă de pe față, își trecu ușor degetele peste obrazul și gâtul ei, iar atingerea aceasta posesivă îi trimise fiori prin piele, forțându-i simțurile să se trezească și să admită că era captiva unei fiare enorme și periculoase.

Lumina lumânărilor dansa peste liniile perfecte ale pieptului său și peste protuberanțele rigide ale mușchilor. La gât avea un șnur subțire de piele, de care era atârnată o pietricică roșie... Uimită, își trecu degetul peste contururile familiare, aspre și zimțate.

— Acesta e un *maërl*, nu? De pe plajele golfului Balfry.

El își îndepărtă rapid mâna de obrazul ei.

— Nu, nu e.

– Ba da. M-am plimbat de multe ori pe plajele acelea şi am strâns bucăţele de alge purpurii fosilizate.

– Care e scopul exact al vizitei dumitale, Lady Dorothea? Întrebă el morocănos. În afară de acela de a juca pe spatele meu, de a mă insulta şi a mă contrazice la fiecare vorbă?

„Ca să fiu sărutată aşa cum trebuie de un expert în materie“, ar fi vrut ea să răspundă.

– Eşti un libertin. E clar că, folosindu-ţi farmecul, ştii cum să-i convingi pe oameni să-ţi accepte minciunile. Prin urmare, găseşte o modalitate de a mă face din nou nepopulară. Fă ceea ce trebuie.

– Cum?

– Răspândeşte zvonuri despre mine, spune că m-am aruncat la picioarele tale. Spune că te-am implorat să mă distrugi.

– Hmmm. Dinţii lui începură să-i ronţăie lobul urechii, făcându-i inima să o ia la galop. Îmi ceri să te distrug? Fiindcă aş putea să fac o excepţie... de la regula pe care le-o aplic doamnelor inocente. Doar de data asta, ţine cont, murmură el în timp ce, cu un deget, trasa hieroglifice ispititoare pe clavicula ei.

– Vreau să spun să mă distrugi *teoretic*, se grăbi ea să precizeze.

– Cum e treaba asta cu teoreticul, mai exact? Eu sunt deasupra ta. Îşi mută centrul de greutate, ca să-şi pună în valoare bărbăţia tare şi insistentă. Iar tu, moale şi dornică, te afli sub mine.

– Permiteţi-mi să vă explic conceptul, Excelenţă, spuse ea pe un ton vesel şi însufleţit, de parcă ar fi discutat problema la o ceaşcă de ceai, într-un salon respectabil.

Trebuia să pretindă măcar că situaţia era obişnuită. Trebuia să pretindă că nu simţea fiori în pânţec şi nici senzaţii de leşin în stomac.

– Distrugerea teoretică, sau presupusa pătare a reputaţiei, aşa cum e cunoscută uneori, e destul de simplă de fapt, rosti ea pe un ton pedant de guvernantă. *Dumneavoastră* împrăştiaţi zvonuri despre purtarea mea dezvăţată. *Eu* confirm zvonurile, achitându-vă astfel de orice vină. *Eu* sunt distrusă. Şi *dumneavoastră* sunteţi liber să escaladaţi în continuare spalierele de trandafiri ale văduvelor şi soţilor din Londra care vor să se distreze.

Fiara scoase un mic pufnet.

– De ce naiba nu vrei să fii admirată şi dorită de toată lumea? Nu e asta ţinta fiecărei doamne din lumea bună? Nu ar trebui să-mi mulţumeşti? Privirea lui îi înfierbânta pielea de parcă ar fi fost

așezată pe cărbuni aprinși. Mi-ar trece prin minte câteva moduri în care ai putea să-ți arăți... recunoștința, acum că ești aici.

Thea icni când mâinile lui mari îi mângâiară șoldurile și o lipiră mai bine de trupul lui. Dumnezeu! Poate că aceasta era răscrucea... care ducea direct la distrugerea efectivă.

– Nu pricepeți, Excelență, spuse ea cu disperare. Am plănuit să mai suport un sezon, pentru ca familia mea să abandoneze în sfârșit orice speranță și să mă lase să plec în Irlanda, ca să trăiesc liniștită cu mătușa mea. Închise ochii, amintindu-și fața dragă și bucălată a mătușii Emma. Hainele ei miroseau întotdeauna a miere proaspătă de trifoi și a fum de lemne. Peste câteva clipe adăugă: În Irlanda eram utilă. Aveam un scop, altul decât să atrag niște pairi fără principii. Îmi ajutam mătușa să îngrijească albinele și să facă marmeladă. Nu eram constrânsă de regulile societății... În fine, nu mă aștept să mă înțelegeți.

– Preferi să fii înțepată de albine decât să te măriți. Te înțeleg prea bine.

Thea făcu ochii mari. Uită că, pentru prima oară în viață, era în contact intim cu un bărbat care, pe deasupra, era cel mai faimos libertin din Londra. Uită că era cunoscut ca egoist și un seducător înnăscut.

„Mă înțelege“, se gândi ea uluită.

– Chiar așa. Aș face orice ca să evit mașinațiunile familiei mele.

El se sprijini într-un cot, privind-o curios.

– Chiar nu vrei un soț cu titlu și o viață liniștită și răsfățată, cu duzini de servitori care să-ți îndeplinească fiecare moft? Nu ai nevoie de parfumuri franțuzești și ciorchini de diamante?

– O, nu mi-am dorit niciodată diamante, Excelență. Mama are grămezi de diamante reci și inerte, și sunt sigură că nu i-au îmbunătățit căsnicia... nici nu i-au adus fericirea.

Osborne își sprijini bărbia în palme. Oare cum se alesese cu tăietura aceea? se întreabă Thea. Avea exact culoarea roșie a fosilei care îi atârna la gât.

– O tânără lady care nu tânjește după o pereche perfectă? Ducele clătină din cap. Nu. Tot nu are nici un sens. Îmi pare rău că nu aprobi rezultatele, dar am crezut sincer că, în felul meu brutal, îți fac o favoare.

Thea îl împinse cu pumnii în piept, încercând să-l răstoarne.

– Mulțumită *favorii* dumneavoastră, bunica m-a anunțat că trebuie să merg la ea de mâine-dimineață, ca să trăiesc sub stricta ei supraveghere și să mă căsătoresc cu ducele de Foxford sau cu contele de Marwood. Prefer să mor decât să fiu soția oricăruia din ei.

– Foxford? Osborne o dădu deoparte cu o mișcare rapidă și sări din pat. Înșfăcând un vâtrai, atăță buștenii din foc. Nu o să fii legată de broscoiul acela bătrân și libidinos. N-o să permit una ca asta.

Imaginea ducelui mânios în lumina focului din cămin era mai mult decât putea suporta o tânără inocentă.

Purta doar rufăria intimă, care părea, ei bine, prea *mică* încât să-i acopere anumite părți ale corpului. Părți pe care ar fi vrut să le vadă așa cum erau.

Thea se ridică atât de repede, că ameți. Ce se întâmpla cu ea? Nu avusese niciodată asemenea gânduri.

Își îndreptă corsajul, își netezi fustele și își trecu picioarele peste marginea înaltă a patului. Faptul că reuși să sară jos fără să cadă în nas i se păru un mic triumf.

– Exact de asta am venit aici. Ca să *nu* mă căsătoresc cu Foxford. Acum sunteți de acord să mă distrugeți teoretic, pentru ca Foxford să mă lase din mână ca pe un cărbune aprins?

Ducele lovi sălbatic un buștean pe jumătate ars, și scânteile portocalii săriră în aer.

– Nu o să te distrug, teoretic sau în alt fel.

Lăsa vâtraiul și luă apoi un halat de mătase verde de pe spătarul unui scaun.

Thea își înăbuși cu greu un oftat de dezamăgire când el își legă halatul la mijloc, acoperind tot pieptul acela neted și muscular.

– Atunci va trebui să mă ajutați să plec în Irlanda. De preferință în seara asta. Nu intenționez să mă duc la bunica mâine. Și refuz să mă căsătoresc cu Foxford, declară ea cu mâinile în șolduri.

Lady Dorothea îi înfrunta privirea cu o fermitate de neclintit în ochii albaștri.

Dalton avu impresia că fusese provocat la duel.

„Dormitorul ducelui de Osborne. Unsprezece și jumătate. Alege-ți arma.“

O crezuse delicată și fragilă? Se înșelase. Poate că părea făcută din mătase și curbe moi, dar avea aceeași coloană vertebrală de oțel ca și mama ei.

– Lady Dorothea, îți faci iluzii, spuse el în timp ce se apropia de dulapul cu băuturi ca să-și toarne un pahar de coniac. Nu există nici o șansă ca eu să te distrug, teoretic sau altfel, sau să te ajut să fugi în Irlanda. Nu aveam de unde să știu că nu vrei să ai succes. Am crezut că îți fac un mare serviciu.

– O, da, catadicsiți să dansați cu mine. Ducele cel chipeș îi acordă fetei neinvitate de nimeni un dans din milă, ca să o ridice din noroiul obscurității. Și să o țină departe de el. Thea clătină din cap. Ei bine, nu vreau mila dumneavoastră. Tot ce vreau e să-mi trăiesc viața în pace, departe de bunici dominatoare și pairi bătrâni și libidinoși. Iar dumneavoastră mă veți ajuta să-mi îndeplinesc visul.

„Satisfacție sau moarte. Fă zece pași și ridică pistolul.”

Dalton își trecu o mână prin păr. Lady Dorothea reușise să-l surprindă, și asta nu era ușor. Într-adevăr, îi făcea mai multă plăcere să o înfrunte pe ea decât să o curteze pe insipida doamnă Renwick, dar avea pe cap probleme mult mai mari decât trecerea unei domnișoare la statutul de fată bătrână.

Nu că Lady Dorothea ar fi putut să corespundă vreodată imaginii comune a fetei bătrâne.

La naiba, era minunată în lumina flăcărilor din șemineu! Buclele de culoarea marmeladei, răsfirate pe umerii ei, îl făceau să se simtă flămând. Oare luase cina?

Nu ar fi trebuit să bea atâta coniac, dar îi liniștea durerea din umăr.

„Ea ar fi o modalitate bună de a-ți potoli durerea.”

Fir-ar să fie, acum vorbea coniacul.

– Vă amorțiți durerea cu băutură, Excelență, observă ea. Poate că ar trebui să o înfrunțați măcar o dată.

– Nu știi nimic despre mine, mormăi el. Oare chiar stătea acolo în rufărie intimă, certându-se cu o doamnă înfuriată? Trase mai strâns poalele halatului și spuse ritos: Conversația asta s-a terminat.

Se întoarse pe călcăie și făcu trei pași, dar bătaia ei nervoasă din picior îl făcu să se răsucească.

– Acum ce mai e?

– Trei cuvinte scurte, Excelență.

Trei cuvinte. *Culcă-te cu mine*. Nu, nu era asta. *Sunt foarte ameţit*. Asta era mai probabil.

Thea se ridică pe vârfuri şi îşi sprijini mâna de pieptul lui, gâdilându-i bărbia cu buclele mătăsoase.

Mireasma de trandafiri se învolbură în mintea ducelui. Suavă. Florală. *Nebună*.

În ochii ei mari apăru o licărire de oţel.

– Vă cer satisfacţie.

Sub poalele halatului, anumite părţi din anatomia lui întâmpinară declaraţia cu un entuziasm debordant. *Vrea să fie satisfăcută!*

Trase aer în piept şi spuse poruncitor, arătând uşa cu degetul:

– Afară.

Ea îşi ridică bărbia mică şi îl privi în ochi.

– Nu ies până nu încuviinţaţi.

După o bătaie rapidă în uşă, Con îşi făcu apariţia. Când Dalton văzu urgenţa din expresia lui, traversă rapid încăperea şi-l întrebă discret:

– Ce e?

– Trent, şopti Con. A întrebat de tine la club. A spus că îţi va face o vizită. Poate în seara asta.

– La naiba!

Nu voia ca Trent să-i vadă tăietura de pe falcă, dar nici nu avea chef să se ascundă ca un şobolan.

Luă o decizie rapidă.

– Plecăm acum. În seara asta. Nu pot risca să fiu descoperit.

Con încuviinţă.

– Trăsura de călătorie e pregătită.

– Trăsura de călătorie? Unde mergeţi? întrebă o voce catifelată.

Dalton se răsuci. Lady Dorothea se furişase în spatele lui, de parcă ar fi vrut să dea o nouă definiţie cuvântului „băgăcios”.

– Asta nu te priveşte de...

– Păi, dragoste, Excelenţa Sa nu te-a informat? Con ignoră gesturile frenetice ale stăpânului său, care îi făcea semn să tacă. Plecăm spre țărmurile înverzite ale Irlandei.

Dalton gemu. De ce, vai, de ce nu-i făcuse vânt lui Con până acum?

Lady Dorothea îl privi cu ochii aprinşi.

– Mergeţi în Irlanda? Nu aţi menţionat asta. De ce? De ce aţi merge acolo? O să vizitaţi Balfry House?

Prea multe întrebări.

– Con, condu-o pe Lady Dorothea spre ieșire.

– Cine vă urmărește? insistă ea. Un soț gelos?

– Chiar așa. Un soț gelos. Un tip periculos. Pune mâna pe pistol foarte repede. Trebuie să pleci. Acum, zise el împingând-o spre ușă.

– Dar de ce în Irlanda?

– Fiindcă... fiindcă mă duc la o văduvă, răspunse el, fericit că reușise să născocească un răspuns care s-o pună pe fugă. O văduvă încântătoare și singură, cu păr roșu strălucitor și ochi de smarald. Moare după mine. Așa se întâmplă mereu, știi. Biata femeie.

Ea își îngustă privirea.

– Moare după dumneavoastră de peste mare?

– Spalierul ei de trandafiri are nevoie de un cățărător.

Dinspre Con, care le urmărea discuția cu o expresie veselă, de parcă s-ar fi uitat la o pantomimă în iarmaroc, se auzi un zgomot găuit.

Lady Dorothea înaintă până când ochii ei ajunseră la câțiva centimetri distanță de bărbia lui.

– Luați-mă cu dumneavoastră. Îmi datorati o cale de scăpare, dacă nu vreți să reparați daunele pe care le-ați produs.

– Nu îți datorez nici o blestemată de reparație.

Dalton îi găsi mantia și i-o aruncă pe umeri, însă Thea nu se lăsă descumpănită. Se înălță pe vârfuri și îl fixă cu ochii scăpărând de un foc albastru, ca interiorul unei flăcări de gaz.

– Refuzați să mă faceți nepopulară și nu vreți să mă luați cu dumneavoastră. Asta e. Va fi mai complicat, dar o să găsesc singură un mijloc de a mă întoarce în Irlanda în seara asta.

Nu putea vorbi serios.

– Cu ce bani? În ce chip?

– Am niște economii, zise ea scoțând o pungă mică de catifea din buzunarul mantiei. O să cumpăr un bilet la un poștalion. Sunt sigură că pleacă unul în următoarele ore.

La poștalion? Nu putea călători cu trăsura poștei. Era atât de dureros de frumoasă și de inocentă.

Și mult prea încrezătoare. Se cățăraseră pe spatele lui gol, pentru numele lui Dumnezeu! Era evident că nu avea habar de pericolele pe care le implica urcarea în patul unui libertin.

Existau tâlhari, vânători de zestre, hoți de bijuterii și asasini care de-abia așteptau să le pice în gheare o moștenitoare tânără și naivă, cu ochii mari ca un ocean nesfârșit.

– Nu poți călători cu poștalionul. Nu cu toate astea – spuse el arătând neajutorat spre buclele ei luxuriante – și cu astea... arată spre buzele ei pline și trandafirii, fiindcă își pierduse capacitatea de a rosti propoziții complete.

– Spune-o pe șleau, Excelență, interveni Con exasperat. O lady nu poate călători cu trăsura poștei. Ar fi o țință.

Chiar în acel moment, Dalton se simțea de parcă ar fi fost ținta unei trageri cu arcul. Și ea îl străpungea. Direct în conștiința pe care nu știuse că o avea până acum.

Cu cât se certau mai mult, cu atât creștea riscul ca Trent să apară la ușă și să pună întrebări.

Un războinic nu fugea niciodată de o confruntare, dar dacă rămânea își puna în pericol nu doar titlul, ci și viitorul.

Se părea că ajunsese într-un impas: fie îl înfrunta pe Trent, fie călătorea cu Lady Dorothea. Măcar tânăra femeie era mai ușor de manevrat. Și nu exista nici un pericol ca ea să-i descopere secretul. Habar nu avea că el nu era doar libertinul nepăsător, amator de plăceri și de pariuri pe care îl știa toată lumea.

– Avem loc destul în trăsura de călătorie, nu? zise Con făcându-i cu ochiul.

Thea îl privi bănuitoare. Nu întâlnise niciodată un netrebnic bătrân și nesusup sub masca subțire de servitor.

– Sunt doar douăzeci de ore până la Bristol, spuse ea pe un ton persuasiv.

La naiba. Avea să regrete asta. Dalton deschise gura ca să accepte șovăielnic, dar doamna îl întrerupse.

– Dacă nu mă ajuti să scap, o să... o să... Își strânse mânuțele în niște pumni care nu ar fi reușit să lase o urmă nici măcar în miezul copt al unui pepene galben. O să mă așez în fața ușii dumneavoastră și o să le explic tuturor că ați luat-o pe drumul mare spre Bristol.

„Doamne sfinte!” Când Dalton bătu cu pumnul în dulap, sticlele de coniac se clătinară periculos.

– N-am văzut pacoste mai mare ca dumneata.

– Înseamnă că mă luați! Buzele ei se curbară într-o capodoperă de zâmbet prefăcut. Vă mulțumesc chiar și așa, Excelență.

Con rânji.

– Ducele nu ar refuza niciodată o demoazelă în nevoie. Făcu o plecăciune scurtă și înflorită, pe care Dalton nici nu bănuise că o putea executa. Trăsura așteaptă, milady, anunță el cu un accent nazal britanic, departe ca de la cer la pământ de obișnuitul lui grai irlandez.

– Mulțumesc, răspunse Lady Dorothea, ridicându-și poalele rochiei și mantia și pășind peste carpetă exact ca imperioasa și formidabila ei mamă. O să-l urmez pe servitorul dumneavoastră la trăsură, da? i se adresă apoi lui Dalton. Trebuie să faceți ceva cu asta. Flutură o mână în direcția feței lui. Și cu... *astea*. Aruncă o privire disprețuitoare spre picioarele lui goale, vizibile de sub halat.

Dalton rămase să fumege, strângând în mână paharul pe jumătate gol și blestemându-și mintea de găină.

Cum Dumnezeu putuse accepta să escorteze o tânără doamnă inocentă până în Irlanda? Totul din cauză execrabilei crime de a fi valsat cu ea? Era absurd.

Cercetă camera cu o privire jalnică. De vreme ce Con era singurul lui servitor (o idee proastă, foarte proastă), trebuia să-și strângă singur lucrurile.

De ce avea nevoie: haine simple, întrucât voia să călătorească anonim. Cuțitele lui. Lădița cu pistoale.

De ce nu avea nevoie: o fată isteată foc și agilă care să fugă de măritiş cu trăsura lui și care să spere că o putea ajuta să-și distrugă reputația.

Se părea că nu rezolvase deloc problema numită Lady Dorothea.

Nu făcuse decât să o înrăutățească.

Capitolul 6

Thea îl urmă la grajduri pe neconvenționalul servitor al ducelui. Tremurând din cauza aerului rece și umed, medita la situația în care ajunsese: fugea în miez de noapte ca să evite o căsătorie forțată, și asta pentru că se lăsase sedusă de un zâmbet fermecător dintr-o sală de bal.

Dacă nu ar fi dansat cu ducele, planurile ei pentru un ultim sezon lipsit de evenimente şi o ieşire neobservată din societate ar fi fost încă intacte.

Acum nu mai avea timp să-şi plănuiască fuga. Ar fi vrut să ducă anumite lucruri cu ea atunci când se întorcea în Irlanda.

O trăsură plină de cărţi pentru tânăra ei prietenă Molly, fiica unui arendaş din vecinătate, o cititoare împătimită care nu îşi putea permite o bibliotecă. Legaseră o prietenie neobişnuită în timpul şederii ei în Irlanda. Cărţile ar fi ferit-o pe Molly de necazuri. Era genul de adolescentă care intra în încurcături dacă nu avea mintea ocupată.

Până la urmă, putea să-i cumpere cărţi din Dublin. Mai era şi biblioteca ducelui de la Balfry House. O încăpere mare cu rafturi până în tavan şi şiruri uimitoare de cărţi legate în piele.

Mai întâi tablourile... apoi cărţile, se gândi Thea cu un zâmbet.

O aştepta o călătorie obositoare din toate punctele de vedere, dar avea să-l înfrângă. Trebuia.

Privi în direcţia casei sale, unde mama moţăia în patul ei singuratic, visând că fiica ei devenea ducesă în sfârşit... şi cu orice preţ.

Thea urma să primească o avere bunicică după ce se căsătorea. Nu putea să-şi imagineze altă consecinţă a acestei plecări precipitate decât dezmoştenirea. Poate că nu avea să mai revadă niciodată casa părintească.

– Îţi trece prin minte să te răzgândeşti, milady? întrebă servitorul neobişnuit al ducelui, observând în ce direcţie privea.

– Niciodată.

Înfăşurându-şi mantaua mai strâns, se grăbi după silueta uriaşă şi greoaie a bărbatului.

Fuga aceasta avea să fie considerată ultima trădare. Mai rea decât anii în care dezamăgise aşteptările societăţii. Mai rea decât rostirea adevărului în biserică, în ziua nunţii cu ducele de Harland.

Dar viaţa sub controlul sufocant al bunicii ei şi căsătoria cu un gentleman ales doar în funcţie de rangul lui social nu reprezentau o opţiune.

Cumva, Thea simţea că extravaganta ei soră vitregă avea să-i aprobe alegerea. Şi-ar fi dorit să poată vorbi cu Charlene, să îi ceară sfatul, dar ea era în Surrey, cu ducele şi fiul lor nou-născut.

Aveau acolo o manufactură de cacao, pe lângă care funcționa și un adăpost pentru fetele tinere și nevoiașe. Din câte auzise Thea, fetele erau învățate cum să se apere de avansurile nedorite ale bărbaților.

S-ar fi putut să aibă nevoie și ea de asemenea lecții dacă urma să locuiască singură cu mătușa ei în Irlanda, pentru totdeauna. Într-o zi... ei bine, poate că ar fi putut merge s-o viziteze pe Charlene. Și dacă avea să-și primească vreodată moștenirea, ar fi fost mândră s-o investească în fundația ei umanitară.

– Cum te cheamă? îl întreabă pe servitorul ducelui în timp ce se apropiau de trăsură.

– Toată lumea îmi spune Con, milady.

– Îți rămân datorare, Con. Mulțumesc.

Poate că era morocănos, șleampăt și grosolan, dar dacă nu ar fi fost el, ducele ar fi aruncat-o de urechi în stradă. Avea să-i fie veșnic recunoscătoare pentru ajutor.

El plecă fruntea, și capătul bărbii lui cenușii-roșcate dispăru sub gulerul ridicat al hainei.

– Nu-mi mulțumi acum. Aveai nevoie de o cale de scăpare. Întâmplător, noi mergeam în aceeași direcție.

Felinarele montate de-o parte și de cealaltă a trăsurii negre și lustruite înfruntau curajoase întunericul cu lumina lor galbenă.

Thea prinse privirea lui Con.

– Excelența Sa a lăsat să se vadă destul de clar că nu sunt bine-venită.

– Nu-i lua în seamă mormăielile. Are o carapace dură ca o coajă de nucă. Îi trebuie cineva cu dinții tari. Și un bun...

– Servitor care nu e insubordonat pe față.

Vocea de bas a ducelui o făcu pe Thea să tresară și îi înteți bătaile inimii.

Cei doi bărbați schimbă priviri provocatoare, arătând că se ciocneau adesea și niciodată nu se știa care avea să fie învingătorul.

Con sugerase că ducele putea fi moale și dulce pe dinăuntru, însă era limpede că se înșela complet.

În lumina felinarelor, fața lui Osborne era formată din unghiuri încăpățănate și umbre rău prevestitoare, de parcă gropița jucăușă din mijlocul bărbiei aparținea altui chip și se rătăcise acolo.

Hainele lui erau la fel de întunecate ca și expresia feței. Cizme negre înalte, pantaloni cafeniu-închis, o haină groasă neagră și o pălărie

simplă de fetru cu borul curbat. Totul de cea mai bună calitate, dar mototolit, nearanjat şi foarte departe de ţinuta fercheşă de la bal.

Trăsura nu avea blazonul lui, observă Thea. Poate că hainele sobre şi trăsura nemarcată însemnau că voia să rămână incognito. Poate că avea de evitat o grămadă de rivali geloşi.

Toată lumea ştia că trecea de la o amantă la alta de parcă ar fi fost cărbuni aprinşi şi el ar fi vrut să facă un foc atât de mare, încât să aprindă toată Londra.

– Ultima şansă de a-ţi schimba hotărârea, Lady Dorothea. Osborne îşi lovi palma deschisă cu o pereche de mânuşi negre de călărie. Îţi dau un rândeş care să te escorteze acasă la mama ta iubitoare şi la siguranţa pilotei tale de puf.

Cu greu s-ar fi putut spune despre mama ei că era iubitoare. Mai ales că Thea se dovedise a fi aşa o dezamăgire.

Nu avea să-i permită ducelui să o intimideze cu ochii aceia batjocoritori de culoarea miezului de noapte. Mai ales că, după cum se lămurise deja, nu lua nici o hotărâre gândindu-se la binele ei.

– Mă tem că v-aţi pricopsit cu mine pentru toată călătoria, Excelenţă, spuse ea îndreptându-şi spatele.

– Şi eu mă temeam că ai să spui asta, Lady Dorothea. Strânse mânuşile în pumn. Atunci să plecăm. Nu am timp de pierdut.

– Hai sus, milady, zise Con oferindu-i mâna.

Thea urcă treptele trăsurii, dar acolo unde trebuia să fie o banchetă pe care să se așeze, era doar un...

– Un pat, exclamă ea uluită, holbându-se la pernele de mătase albastră şi crem, adunate pe o suprafaţă plană din lemn. E un pat!

Se lăsă de pe un picior pe altul pe ultima treaptă, neştiind ce voia să facă. Sigur că nu era potrivit să urce într-un... *pat*... de călătorie cu un duce.

„Nu e nimic potrivit în toate astea“, îşi aminti ea. „Ai lăsat tot ce e potrivit departe, departe în urmă.“

– Ce se mai întâmplă acum? întrebă ducele pe un ton exasperat.

Prezenţa lui uriaşă blocă lumina de afară când se aplecă să vadă interiorul trăsurii.

– Intră, milady. Con o trase rapid de mână, făcând-o să-şi piardă echilibrul, şi ea se prăvăli înăuntru fără nici un fel de ceremonie.

Nu sunt ingenioase vehiculele astea? comentă el bătând în peretele trăsurii. Panouri care se desfac pentru călătorii pe timp de noapte.

Era dificil să spui ce se ascundea sub favoriții aceia, dar Thea era sigură că buzele lui Con erau întinse într-un zâmbet șiret.

Ducele o urmări în timp ce își îndrepta boneta și își aranja fustele după intrarea aceea precipitată.

Dintr-odată, se răzgândi.

– Montează bancheta la loc, lătră el la Con.

– Prea târziu. Nu avem timp. Trebuie să plecăm imediat.

– Atunci o să călăresc.

– Nu poți. Te-ar putea recunoaște cineva.

Osborne înjură printre dinți și se aruncă în vehicul, aterizând alături de Thea cu o bufnitură care scutură întreaga structură de metal și lemn.

Con privi spre Thea, făcându-i cu ochiul, și trânti ușa.

După încruntarea amenințătoare a sprâncenelor, își dădu seama că ducele nu era dispus să rabde alte provocări. Dispoziția lui putea fi considerată furtunoasă. Cu o mare probabilitate de fulgere și ploi torențiale.

Totuși, nimic nu putea îneca valul de speranță pe care îl simți Thea atunci când caii o luară la galop.

Se înapoia la Ballybrack Cottage, acolo unde bâzâitul albinelor din știubeiele mătușii umplea aerul, și oalele cu marmeladă parfumată de portocale cu miere bolboroseau neconținut pe sobă.

Pierduse destul timp încercând să fie perfectă și pedepsindu-se apoi fiindcă nu reușea. În Irlanda avea să se bucure de libertatea de a hotărî singură cine era, în loc să se supună ordinelor materne.

Se așeză pe perne cât putu de demn, apoi se înveli cu un pled roșu de lână și își desfăcu boneta.

Când ducele se trânti la rândul lui pe perne, picioarele sale lungi ocupară tot spațiul îngust al trăsurii.

Legănatul vehiculului pe străzile pavate îi apropie, și Thea trebui să se prindă de perdele ca să-și poată păstra locul.

El se putea gândi încă să o scoată afară de urechi, așa că era mai bine să-i lase spațiu să respire, măcar până ieșeau din Londra. Atunci își putea relua rugămințile de a o lăsa să-i despacheteze colecția de artă.

Trebuia să mai fie vreo pictură de-a Artemisiei undeva în pod, ştia ea. O operă de geniu pierdută. Un tablou atât de impresionant, încât specialiştii să fie siliţi să-i ofere Artemisiei un loc mai proeminent în canoanele istoriei artei.

Şi dacă se dovedea a fi un autoportret, atunci Thea avea să-şi poată întâlni în sfârşit pictorul preferat, într-un fel.

Avea la dispoziţie o zi cu trăsura până la Bristol şi altă zi la bordul unui vas spre Irlanda, ca să îl facă pe duce să se răzgândească. Măcar dacă-l convingea să o vadă singur pe *Venus dormind*, înainte de a-i interzice alte descoperiri.

Avea timp suficient ca să-i domolească hotărârea. Trebuia să aibă.

Îl privi cu colţul ochiului. Dacă forţa prezenţei lui era copleşitoare într-o sală de bal, în spaţiul acesta îngust era devastatoare.

Se cutremură.

– Ți-e frig, Lady Dorothea?

Thea îi întâlni privirea voalată în întunericul trăsurii.

– Puţin. Îşi înfăşură pătura mai strâns. Mă gândeam la servitorul dumneavoastră. E destul de... deosebit.

– Eu aş alege alt adjectiv. Osborne privi încruntat pe geam, imaginându-şi câteva morţi lente şi dureroase pentru Con. Se bucură de micile lui năzbâtii.

– A fost educat așa cum trebuie ca să poată lucra pentru un gentleman?

– Nu are nimic de gentleman în el, nici pe departe. Mă gândeam că ai văzut asta până acum.

– Unde l-ai găsit?

– El e... Ducele se întoarse spre ea, sprijinindu-se într-un cot. De fapt, nu te privește.

– Sunt sigură că nu există nici o speranță de a vă face să înțelegeți de ce trebuie să părăsesc Londra. Nu mă voi supune controlului bunicii mele și nu mă voi căsători cu un bărbat ales de familia mea.

– Credeam că o faci ca să mă chinuiești pe mine.

Nici o urmă de zâmbet. Unde dispăruse tot farmecul acela vestit? Ar fi putut măcar să simuleze galanteria, ca să o facă să se simtă mai în largul ei.

– Nu e vina *mea* că sunt aici.

Nu-și putuse stăpâni tonul acuzator. Ar fi trebuit să-și dea seama în ce situație dificilă se afla.

– Nu e vina dumitale? Osborne scoase un pufnet neîncrezător. Nu e vina dumitale? Cine s-a urcat în patul meu în seara asta și a dansat pe mine? Cine m-a șantajat practic ca să intre în trăsură?

Thea își aminti că trebuia să respire și să zâmbească amuzată.

„O lady nu își pierde niciodată cumpătul“, o sfătui mama ei în minte. „Dacă trebuie să-ți ieși din pepeni, fă-o în particular. Apoi ieși din nou în lume, cu un zâmbet liniștit pe față.“

– Ah, dar cine mi-a ruinat toate planurile, Excelență? întrebă ea grațios. Cine mi-a umplut casa cu trandafiri de la pairi bătrâni și lascivi?

– Cu siguranță că erau câteva flori și de la niște domni mai puțin discutabili. Ai fi putut alege din mai mulți pretendenți.

– Bunica e hotărâtă: Foxford sau Marwood. Iar binele meu nu intră nici o clipă în calcul.

Părul lui strălucea ca arama în lumina trecătoare a felinarelor de pe stradă.

– Acesta e un impuls pripit. O să-l regreți când o să îmbătrânești.

Vorbea de parcă ar fi avut vârsta tatălui ei, când nu putea fi mai bătrân de douăzeci și nouă de ani.

– Mă credeți incapabilă să iau decizii.

– Cred că nu te-ai gândit la toate consecințele.

Un mascul tipic, care își exprima părerea fără să-și asculte interlocutorul. Tatăl ei era la fel. Din când în când, zbiera câte un ordin ca să-și hrănească ego-ul, când toată lumea știa că gospodăria din Londra și toate proprietățile lui erau administrate de mâna de fier a contesei.

– De ce nu sunt liberă să-mi aleg propriul destin? întrebă Thea. Dacă vreau să ajung fată bătrână, nu o să las un duce să mă oprească.

Un zâmbet jucă pe buzele lui.

– Nu vei fi niciodată o fată bătrână, Lady Dorothea. Ochii lui zburară spre buzele ei. Nu ești făcută pentru rolul acesta. Privirea lui lunecă mai jos, de parcă ar fi putut vedea prin pătură. Crede-mă.

„Vai de mine! Tocmai zâmbetul ăsta m-a adus aici!“ se gândi Thea disperată.

– Eu nu mă potrivesc cu vederile dumneavoastră despre lume. Nu puteţi să mă aşezaţi într-o nişă şi să uitaţi cu totul de mine, insistă ea.

– Nişă, repetă el cu un rânjet de lup. Îmi plac nişele.

Degetele lui fără mănuşi lunecară peste marginea păturii, la câţiva centimetri de braţul ei. Zâmbetul lui o înfăşură în căldura sa, risipind răceala mai rapid decât cuvertura de lână.

Nu se putea hotărî ce era mai rău pentru echilibrul ei mintal: încruntările sau zâmbetele lui.

Chiar atunci, roţile trăsurii dădură peste o denivelare, smulgându-i perdeaua dintre degete şi aruncând-o la pieptul de piatră al ducelui.

Cine era vinovat dacă trăsură o aruncase peste el?

Braţele lui puternice o cuprinseseră într-o încheştare de oţel.

– Eşti bine?

– Sunt foarte bine.

Dar nu era. O dorinţă neaşteptată de a se cuibări mai aproape îi atacă zidurile de apărare. Dorinţa de a-şi strecura mâinile sub haina lui şi de a căuta carnea netedă şi musculoasă care, după cum ştia prea bine, o aştepta acolo.

„Dorothea Beaumont, opreşte-te imediat! Tinerele doamne rafinate nu permit niciodată ca mintea să le răătăcescă pe cărări licenţioase.”

Poate că avea nevoie să fie ţinută în braţe. Să fie asigurată că, deşi apele acestea necunoscute erau furtunoase, nu trebuia să le înfrunte singură.

Absurd. Ducele fusese de acord să o ia cu el, dar numai bombă-nind printre dinţi.

– Se pare că petrecem o groază de timp în acelaşi pat, Excelenţă. Şi abia dacă ne cunoaştem.

Răse stânjenită fiindcă trebuia să risipească tensiunea, să alunge dorinţa de a fi ţinută în braţe. De a fi sărutată.

– O să ajungem la Hounslow în mai puţin de două ore. O să poruncesc să fie pusă înapoi bancheta, spuse el morocănos.

„O, nu, nu face asta!” Thea îşi reţinu cuvintele în ultimul moment.

Chiar atunci, trăsură se scutură din nou, şi el o strânse mai tare. Ar fi forţat mintea celei mai virtuoză doamne să răătăcescă pe cărarea nelegiurii. I-ar fi stârnit furtună în degete. Ar fi făcut-o să aibă... impulsuri.

„Oprește-te în clipa asta. O doamnă nu are niciodată mâncărimi... și în nici un caz nu cedează impulsurilor.”

Dar de ce oare domnii aveau voie, ba chiar erau îndemnați, să acționeze conform impulsurilor, iar doamnele trebuiau să și le înăbușe?

„Vai, Thea. Ce ar crede ducele dacă ți-ar putea citi gândurile?”

Ar fi crezut că voia să-l ademenească într-o căsătorie forțată. Și s-ar fi înșelat nespus. Ea refuza cu fermitate să fie una dintre nenumăratele lui admiratoare prostuțe și flușturatice, care îi săreau în cale cu speranța deșartă de a deveni ducese.

Ea îi ieșise în cale cu un scop foarte limpede. Fuga. Libertatea. Și șansa de a-i studia colecția de artă.

Nu avea nimic de-a face cu buzele lui senzuale, sau cu gropița ispititoare din bărbie... sau cu brațele solide ca piatra care o țineau.

Absolut nimic.

Dalton o strânse mai tare la piept în timp ce traversau o porțiune denivelată de caldarâm.

Nu putea să o lase să se rostogolească prin trăsură, adunând vântăi și zgârieturi, nu? Probabil că se apropiau de Ludgate Hill. În curând drumul avea să fie mai bine întreținut.

Atunci o putea așeza în partea ei de trăsură, după care avea să-și împăturească haina și s-o transforme într-o pernă, o barieră între trupurile lor.

– E târziu, încearcă să dormi. Călătoria va fi mai ușoară după ce ajungem pe drumul spre vest.

Genele grele și franjurate flutură pe obraji palizi.

De ce trebuia să miroasă atât de plăcut? Un bărbat nu putea dormi într-o trăsură care mirosea a petale de trandafiri și a femeie caldă.

Până și ritmul respirației, ridicându-i și coborându-i pieptul sub pătură, i se părea insuportabil de erotic. Era doar un bărbat. Nu putea să nu se gândească la ceea ce se afla sub pledul de lână.

Sânii ei nu i-ar fi umplut mâinile. S-ar fi cuibărit perfect în căușul palmelor lui. Și când i-ar fi prins sfârcurile între degete, Dorothea ar fi icnit surprinsă și s-ar fi arcuit spre el.

Dacă și-ar fi strecurat mâinile în jos, peste curba șoldurilor, ar fi putut s-o ridice ușor deasupra lui. Și s-o țină lipită acolo în timp ce i-ar fi oferit plăcere cu mâinile, cu buzele, cu limba și cu...

În mintea lui, Dalton îşi dădu o palmă.

Poate că îi făcuse necazuri, dar era o inocentă. Nu una dintre văduvele lui vesele. Nici una dintre soţiile cu care alegea să se culce fiindcă aveau soţi necredincioşi şi cruzi. Femei care îl căutau pentru consolare şi răzbunare.

Primeau plăcere şi asigurarea că erau frumoase şi meritau să fie preţuite, în timp ce el le asculta vorbind despre soţii lor. Pairs puternici şi oameni de afaceri corupţi care stăpâneau lumea subterană a Londrei.

Atât el, cât şi doamnele respective aveau de câştigat de pe urma relaţiei lor, şi nimeni nu era rănit, căci ele înţelegeau că nu le putea dărui inima.

Ar fi fost însă mult prea uşor s-o rănească pe Lady Dorothea.

– Excelenţă, dormiţi? şopti ea moleşită.

– Dormeam, minţi el.

– Ba nu. Dacă aţi fi dormit, nu m-aţi fi auzit când v-am întrebat.

– Încercam să dorm şi aproape că reuşisem. Îţi sugerez să faci acelaşi lucru.

Ea căscă şi se ghemui lângă el, astfel că pumnul ei mic se afla foarte aproape de lobul urechii lui.

O atingere uşoară pe gât. O atingere ezitantă, catifelată, şi el era deja ţeapăn de dorinţă. Uitând să mai respire.

Avea nevoie întotdeauna de eliberare fizică după o noapte în iad, când sângele îi pulsa încă din pricina pericolului şi mintea îi bubuia de nevoia de a se stăpâni.

Uşor, îi ridică degetele, pregătindu-se s-o mute în partea cealaltă a trăsuri. Trebuia să impună o distanţă între ei.

În contradicţie directă cu mişcările lui, trăsura se hurducă, aruncând-o pe Lady Dorothea mai aproape de el.

– Cum v-aţi ales cu tăietura asta? murmură ea, privindu-i falca. A fost soţul posesiv de care fugiţi?

Cât de convenabil era faptul că ziazele se delectau cu duelurile lui! Dueluri pe care le născocea şi apoi le strecura gazetarilor prin sugestii şi zvonuri bine plasate.

– Un accident într-o tavernă. Un ciob dintr-un pahar spart. Nimic atât de dramatic ca un duel.

– Aha, făcu ea cu vădit scepticism.

Operațiunile nocturne îi provocau rareori vânătași sau tăieturi, căci era prea rapid pentru asta. Cu Trent nu fusese atent. Lăsase garda jos.

Nu avea să se mai întâmple niciodată.

– Pot să vă întreb un lucru, Excelență?

– Nu, nu poți. Totuși, chiar dacă buzele lui o muștrău, mâinile îi încurajau îndrăzneala. Își dădu seama consternat că o mângâia pe păr, trecându-și degetele prin șuvițele acelea de culoarea mierii. Culcă-te, Lady Dorothea.

– Vreau să știu doar atât. În distracțiile amoroase există ceva care justifică orice risc?

„Nu răspunde la asta, Dalton. Nu...”

– Unele lucruri merită orice preț, indiferent cât de mare.

„De exemplu, buclele tale țesute din foc și aur. Sunt neprețuite. Felul în care te potrivești în brațele mele, ghemuindu-ți fruntea sub bărbia mea.”

Iisuse. Ce se întâmpla cu el?

Era întuneric. Și mai era și patul. Și povara caldă a femeii adormite din brațele lui.

– Dar care este acel lucru anume care te îndeamnă să cucerești o femeie, să o posezi și apoi să o lași și să treci la următoarea? E puterea? Plăcerea?

„Fir-ar să fie!”

– Discuția asta nu există între noi. Nici nu va exista vreodată.

– Sunt sincer curioasă. Prefă-te că sunt un bărbat. Prefă-te că discutăm la un pahar, într-o cârciumă.

Nu avea cum să pretindă asta. Nu când îi simțea curbele catifelate apăsându-se în el. Nu când trecuse iarăși la adresarea familiară.

– Sunt prietenul tău cel mai bun, continuă ea, coborând vocea până ajunse la un bariton adorabil de răgușit. Auzi, Osborne, a sosit timpul să-ți iei altă amantă, nu? Te-ai săturat de păsărica Renwick? Care va fi următoarea?

Ducele își înăbuși un hohot de râs. Ce știa ea despre amante, în orice caz?

Şi apoi îşi aminti. Tatăl ei, contele de Desmond, era un depravat notoriu. Odraslele lui erau răspândite pe tot cuprinsul Angliei. Chiar James, prietenul lui, se căsătorise cu una dintre ele.

Oare îl compara cu tatăl ei? Gândul acesta îi înfierbântă sângele. Nu exista nici o asemănare între el şi Desmond.

Dar bineînţeles că nu-i putea spune asta, după ce, ani în şir, îşi cultivase sânguincios reputaţia de libertin. Bărfele despre amorurile lui ţineau privirile departe de celelalte activităţi nocturne ale sale.

Îi datora totuşi o oarecare explicaţie.

– Bărbaţii nu sunt complicaţi. Ne place să sfârâmăm diverse lu-cruri, să bem până uităm de noi şi să ne bucurăm de femei. E simplu.

Nu era atât de simplu, desigur. Nevoia de răzbunare era mai puternică decât nevoia de dragoste. Şi trebuia să facă bine să-şi amintească acest adevăr chiar acum, în trăsură, cu Lady Dorothea ghemuită în braţele lui.

Nu ar fi trebuit să accepte să o ia cu el în Irlanda. Era limpede că ea bravase. Nu i-ar fi spus lui Trent unde să-l găsească.

O imagine cu mâinile zbârcite ale lui Foxford atingând-o îi întu-necă mintea, asemenea coniacului din noaptea precedentă care îi rodea încă stomacul.

Îşi strânse mâinile în pumn. Lady Dorothea nu avea să se căsăto-rească niciodată cu Foxford. El nu avea să permită aşa ceva.

Pe lângă misiunea pe care o avea de îndeplinit, era hotărât s-o protejeze pe tânăra femeie până ajungea în casa matusii ei. Era des-tul de puternic ca să se achite de ambele sarcini.

– Vrei să spui că bărbaţii sunt mânaţi de nevoi primitive... impul-suri animalice... şi pier din pricina consecinţelor?

– Cam aşa ceva.

Ea se cuibări mai aproape, îngropându-şi bărbia în gâtul lui, şi întrebă în şoaptă:

– Nu simţi impulsurile acelea... chiar acum?

O, le simţea! Le simţea şi se îneca în ele şi dorea să se lasă pradă ferocităţii lor.

– Te rog să te culci, spuse el disperat.

– Nu mă doreşti... pe mine?

Avea să explodeze în curând. Aveau să se găsească bucățele din el pe tot drumul înapoi spre Londra.

– Nu contează dacă te doresc sau nu. Acum culcă-te, sau te leg la gură cu eșarfa.

– Hmmm. Thea se rostogoli ca să se îndepărteze de el. Încercam doar să înțeleg mintea masculină.

– În general, femeile vor de la bărbați mai mult decât suntem noi dispuși să oferim, spuse el mai blând.

– Știu. Tata m-a învățat lecția asta. Nu mi-a arătat niciodată nici cel mai mic interes. Probabil că nici nu va observa că am plecat.

– Dar mama ta nu se va îngrijora?

– Se va înfuria, mai degrabă. Și-a pus toate speranțele și visurile în mine, în loc să-și trăiască propria viață. Mi-am dat seama de asta cu ceva timp în urmă.

– Așa că fugi.

– Sper să fac ceva cu viața mea. Să-i dau un sens, să fiu utilă cu adevărat.

Așa, deci. Voia ceva de la el. Ceva ce nu-i putea da niciodată.

– De ce nu mă lași să despachetez tablourile acelea din pod? Ce rău aș face? Ar putea fi niște comori neprețuite. Tatăl tău le-a cumpărat la licitațiile de artă din Europa?

– Nu au fost cumpărate. Sunt garanții depuse la jocurile de noroc. Uneori a câștigat domenii întregi, alteori colecții de artă.

– Nu ești nici măcar curios să afli valoarea colecției? Am sentimentul că s-ar ajunge la o sumă uluitoare, dacă te-ai hotărî să vinzi.

– Nu.

– Dar de ce? insistă ea.

– Nu mă întorc la Balfry. Cuvintele izbucniră dintr-o parte îngropată a sufletului său. Fratele meu, Alec, s-a înecat acolo când avea cinci ani. În apele reci ale golfului. A... a căzut de pe o stâncă.

Lumea credea și acum că fusese un accident tragic, asta dacă se obosisese să creadă ceva.

Urmă un moment de tăcere uimită. O atingere șovăielnică pe brațul lui.

– Îmi pare rău, șopti ea. Chiar nu am știut nimic.

Dalton cunoștea tonul acela catifelat. Asta se întâmpla atunci când un bărbat făcea o mărturisire intimă, și o femeie începea să creadă că putea fi salvat.

Se încordă, iar muşchii antebraţului se transformă în frânghii tari.

– Societatea a uitat. Familia mea nu a putut să uite niciodată. În special mama. Nu şi-a mai revenit de la moartea lui.

La naiba, reuşise doar să înrăutăţească lucrurile! Nu putea vorbi despre mama lui. Asta i-ar fi dat mai multe speranţe.

Trebuia să închidă gura acum. Şi să o țină strâns închisă.

– Te-ai gândit că vizitarea acelei case ar putea alunga fantomele, în loc să le tragă mai aproape? spuse blând Lady Dorothea.

– Nu vreau să re trăiesc trecutul.

– Asta e foarte trist.

– Nu am nevoie de simpatia ta. Ți-am spus asta doar ca să înţelegi că nu mă interesează defel catalogarea obiectelor de acolo.

Thea îşi strânse mai bine pătura pe umeri şi se ghemui în partea ei de trăsură.

– Atunci nu o să te mai necăjesc.

Acum o supăraseră. Dar ce altceva putea face? Nu avea nimic să-i ofere, în afară de protecţia lui în această scurtă călătorie.

Respiraţia ei deveni regulată şi uşoară.

Îl ispitise la dezvăluiri neobişnuite cu ochii ei încrezători şi întrebările inocente şi ironice.

El nu îşi permitea să fie distras. Trebuia să fie aspru şi pregătit pentru ceea ce-l aştepta. Confruntarea cu O'Roarke.

Lady Dorothea oftă în somn, un sunet slab de uşurare care îl înduioşă.

Evident, nu avea cum să adoarmă până când patul nu se transforma din nou în banchetă. Oricât de ispititoare ar fi fost femeia aceea, era destul de puternic ca să reziste.

Chiar dacă l-ar fi implorat s-o sărute. Chiar dacă şi-ar fi încolăcit toate buclele în jurul suliţei lui şi i-ar fi cerut s-o înveţe cum să-i ofere plăcere, prin cortina de satin a părului ei.

„Ce naiba e cu tine? Adună-te, omule!”

Nu avea dreptul să păteze acea frumuseţe desăvârşită. Nici s-o posede.

Acum, Lady Dorothea era sub protecţia lui, iar el nu avea să-şi piardă controlul. Niciodată.

Capitolul 7

O atingere pe față îl trezi dintr-odată. Într-o clipă, atacatorul fu răsturnat și începu să se zbată sub el.

– Excelență! O voce de femeie, înăbușită și indignată. Excelență, eu sunt.

Pauză. Respiră de câteva ori, dezorientat. O lady în patul lui. Ziua mare.

Nu dormise niciodată o noapte întreagă cu o femeie... și cu atât mai puțin cu o lady.

Nu era patul lui.

Un spațiu închis.

O trăsură.

Se rostogoli de pe Lady Dorothea, iar evenimentele ultimei nopți îl loviră drept în moalele capului, cu forța unui boxer profesionist.

La lumina zilei, situația era și mai supărătoare. La ce drăcia dracului se gândise? Nu ar fi trebuit să accepte niciodată să o ia cu el, în afară de cazul în care traversa imediat piața și o ducea direct acasă la contesă.

Reprezenta pentru ea un pericol mult mai mare decât bunicile obsedate de control și intrigi.

La naiba. La naiba. La naiba!

– Ei bine, pufni Lady Dorothea, aranjându-și boneta. Nu trebuie să zdrobești așa omul.

– M-ai atins. Reacția mea a fost instinctivă.

– Încercam să te trezesc. Ne-am oprit să schimbăm caii. Încrețindu-și năsul, adăugă: Miroase a grajd.

Judecând după lumină, dormise preț de trei opriri la hanuri, fără să simtă zgomotul făcut de rândașii care schimbau caii și de forfota poștalioanelor. Dalton era descumpănit. Oare de cât timp se trezise Lady Dorothea?

Aruncă o privire în direcția ei.

„La dracu’. Nu te holba la ea. Nu...”

O cascadă de bucle de culoarea zahărului ars. Cearcâne fine sub ochii de culoarea cerului după ploaie. O porţiune ispititoare de claviculă, vizibilă sub mătasea cenuşie-verzuie a rochiei.

Ferindu-şi privirea, îşi legă eșarfa cu un nod simplu și își trecu o mână prin părul dezordonat. Era timpul să nu se mai uite la frumusețile abia trezite din somn, căzute pe perne și privindu-l cu ochi îndrăzneți și cercetători.

– Nu stăm mult, zise el căutându-și pălăria. Ne-am oprit la un han de mână a doua. Ar putea fi indivizi nedoriți prin preajmă.

Iar el era primul.

În cursul nopții petrecuse prea multe ore imaginându-și toate lucrurile depravate pe care ar fi vrut să le facă împreună cu ea. Ar fi fost mai în siguranță alături de un hoț la drumul mare.

Ea își încheie nasturii ascunși sub satinul brodat al jachetei verde pal.

– Mi-e atât de foame! Își legă panglicile lungi ale bonetei *gris perle* într-o fundă nostimă sub bărbia ei mică și ascuțită. Să vedem. Avem nevoie de o poveste, pentru cazul în care cineva din han pune întrebări. A cui e trăsura în care călătorim?

Ducele își găsi pălăria. Era mai turtită decât de obicei. Dormise oare pe ea?

– Con a închiriat-o de la un negustor numit Jones, cred. Ce contează asta?

– Înseamnă că tu ești ordinarul și umilul domn Jones. Iar eu sunt stimabila doamnă Jones. Să vedem... Trecându-și degetele prin panglicile bonetei, se uită pe fereastră la activitatea zgomotoasă din curtea hanului, în timp ce Osborne băjbâia prin trăsura căutându-și haina. Domnul Jones are un lanț de prăvălii prospere de cereale. Făină, ovăz, felul acesta de lucruri. E nevoie de mâncare pentru cai, înțelegi. Și de pâine pentru oameni. Și avem trei copii care ne așteaptă la Bristol. Numele lor sunt... Melisande, Mirabelle și... Michaelmas.

Dalton clipi. Încă nu-și băuse cafeaua de dimineață. Era mult prea devreme pentru copii.

– Michaelmas¹?

– S-a născut în ajunul acestei sărbători, sărmana.

¹ Sărbătoarea Sfinților Arhangheli, pe 29 septembrie (n.red.)

– Michaelmas e *fată*? Dalton își înșfăcă haina și își înfundă pe cap pălăria turtită. Nu avem nevoie de o poveste, pentru că nu o să vorbești cu nimeni.

Deschise ușa și sări din trăsură, apoi, prinzând-o de mijloc, o ridică și o puse pe pământ. Nu era neapărat necesar, dar era util. Numai că mâinile lui nu voiau să-i părăsească mijlocul subțire. Unde era voluminoasa manta cenușie în care se înfășurase noaptea trecută?

Acolo, făcută ghem într-un colț al trăsurii. Prea mototolită ca să poată fi îmbrăcată.

În ochii ei se aprinse o lucire obraznică.

– Nu ai prefera să avem un băiat, domnule Jones?

Dalton își îndepărtă rapid mâinile și făcu un pas înapoi.

– Aș prefera să nu avem această conversație.

Slavă Domnului, toți cei din curte erau ocupați, înșeuând cai și cărând găleți cu nutreț, așa că n-aveau timp să observe revolta care avea loc sub ochii lui.

Trebuia să fie o călătorie liniștită, fără evenimente.

Ea își lăsă capul într-o parte, ca să-l poată vedea mai bine pe sub borul bonetei.

– Atunci te rog să mă informezi cu cine călătorești în patul tău pe roți. Poate cu *Olofsson*, cea cu picioare talentate?

Osborne trânti portiera și o trase după el spre han.

– Ești decorativă, Lady Dorothea. Te-am găsit disperată și singură pe marginea drumului, fiindcă poștalionul pe care l-ai închiriat te-a lăsat în urmă când ai zăbovit prea mult la un han ca să-l chiniești pe hangiu cu întrebările tale.

– Deci nu sunt singura care inventează povești! exclamă ea cu un zâmbet triumfător. Dar a mea sună mai bine, nu? Domnul Jones e un tip atât de prozaic și agreabil. Nu-și ceartă niciodată scumpa soție. Și nici nu se încruntă, ca să nu mai vorbim de mormăit.

Dalton se încruntă. Apoi mormăi:

– Te implor să mergi liniștită înăuntru și să îți bei rapid ceaiul, *Lady Dorothea*.

– O, te rog să-mi spui Thea, domnule Jones. Cred că cei trei copii ți-ar putea oferi măcar această libertate.

Niște cuvinte foarte periculoase.

Doamnele pe nume Dorothea nu le adresau niciodată cuvântul negustorilor dintr-un han de mâna a doua, nici nu atrăgeau prea mult atenția. Dar o *Thea* recalcitrantă ar fi putut foarte bine să facă o scenă.

– Nu Thea. Nu doamna Jones, mormăi el.

În lumina apoasă a dimineții, ochii ei se îngustară periculos, însă Dalton ignoră amenințarea și o trase spre ușa hanului.

Un bărbat într-un costum negru, cu gulerul alb al preoțimii, ieși pe ușă și trecu pe lângă ei.

– *Caro mio! Che bella giornata!* strigă Lady Dorothea, arătând cu mâna spre cerul mohorât.

Clericul își răsuci gâtul ca să se uite după ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce a fost asta? șopti Dalton când omul Bisericii se îndepărtase suficient.

– Dacă nu sunt soția ta, trebuie să fii amanta. Și seriosul domn Jones preferă cântărețele de operă pasionale, anunță ea începând iarăși să se joace cu panglicile bonetei. Vorbesc italiana perfect, știi. Și vocea mea de soprană lirică e destul de bună.

Iar el era Papa de la Roma.

– Află că ești întruchiparea englezoaicei tipice. Nimeni n-ar crede că ești italiancă. O trase spre ușă. Acum intră. În liniște. Fără italiană. Și fără povești. M-ai înțeles?

Lady Dorothea se încruntă.

– Obişnuiam să stau în piețele din Florența și să observ conversațiile. Totul stă în gesturi, să știi, îl informă ea ridicând brațul cu o înfloritură dramatică. Sunt Dama Gabrielli, faimoasa soprană de coloratură din Florența. Își ridică șoldul și își puse pumnul în protuberanța rezultată.

Un rânâș se întoarse, captivat de mișcările ei neobișnuite și vrăjit de buclele aurii care i se revărsau pe umeri.

Dalton își arată dinții într-un rânjet.

– Dacă vrei să fii adulată, întoarce-te la Londra, unde publicul tău fidel te așteaptă ca să-ți îngămădească trandafiri la picioare.

Strălucirea din ochii ei se stinse.

– Nu vrea să fii adulată. Vreau libertate. Clătină din cap. Vreau să cânt din străfundul plămânilor. Vreau să... vreau să trăiesc.

Ceva se strânse în pieptul lui Dalton. Era normal ca Lady Dorothea să-și făurească alte realități, fiindcă trăise toată viața sub controlul de fier al mamei sale. Dar revolta aceasta nu era convenabilă pentru planurile lui. O împinse spre ușă.

– Trebuie să ajungem rapid la Bristol, fără să atragem atenția. Dacă ne întâlnim cu o persoană cunoscută va fi un dezastru. Sper că îți dai seama de pericol.

– Chiar mă crezi fără minte? Dar scenariul meu poate să ne ajute. Dacă oamenii care au tras la acest han de mâna a doua își imaginează că au dat peste o cântăreață de operă și un negustor prosper, nu vor mai spune alte povești despre – își coborî vocea până ajunse o șoaptă – duci și fete bătrâne.

Părea logic. Ba nu, nici vorbă, se gândi Dalton. Întotdeauna era de preferat să-ți ții gura închisă. Să-i lași pe oameni să-și inventeze propriile povești.

– Tu te duci înăuntru, și eu merg la grajduri. Îi dădu câțiva bănuți din buzunarul jiletcii. Comandă-ți un ceai. Bea-l repede.

– Cum dorești, *caro mio*, spuse ea cu un accent italian afectat și un zâmbet dulce pe buze. Dorința ta e poruncă pentru mine.

Supușenia ei prefăcută nu îl păcălea. În trupul acela mititel și plin de curbe nu exista nici un dram de ascultare. Iar următoarele ei cuvinte o dovediră.

– O să încerc să nu le cânt o serenadă oamenilor cumsecade de la acest han, oricum nu mai mult de două sau trei melodii.

Șoldurile ei se unduiră într-un mod teatral în timp ce dispărea pe ușa hanului.

Erau prea mulți oameni în jur ca să o arunce pe umăr, să îi lege încheieturile cu eșarfa și să o trimită înapoi la Londra sub supravegherea lui Con. El ar fi putut face restul drumului spre Bristol călare. Și singur.

Ar fi fost și mai convenabil să-l lase pe Con s-o lege, fiindcă numai gândul la un contact atât de intim cu doamna în chestiune îi trezea un fior de dorință care îl străpungea până în rărunchi.

Stomacul lui protestă. Ar fi putut să ia micul dejun. Dar trebuiau să își reia drumul cât mai repede, dacă nu voiau ca veștile despre traseul lor să ajungă la Londra.

Nu ştia de ce îl căutase Trent, dar era sigur că acesta nu trebuia să afle despre tăietura de pe faţa lui.

Precaut, atinse rana. I-ar fi prins bine să o cureţe. Prin urmare, se îndreptă spre grajduri şi îşi spală faţa cu apă rece de la fântână.

Mintea i se limpezi sub şocul înviorător al apei. Simţi mirosul aspru al bălegarului de cal. Izul de piele. Aroma paielor. Mirosoare simple, fără nici un strop de petale parfumate de trandafiri.

Auzind fluieratul distinct al lui Con, se îndreptă în direcţia sunetului.

Faţa ridată a omului său de încredere se destinse într-un rânjet când îl văzu.

– Ei bine, uite-o pe Frumoasa adormită. În sfârşit te-ai hotărât să te trezeşti, nu? Unde e domnişoara care se ţine scai după tine?

– Poţi să-ţi ştergi rânjetul acela enervant. Nu s-a întâmplat nimic. Şi treaba cu patul a fost un truc copilăresc.

– Nu-mi pot imagina la ce te referi.

Con nu putea să joace inocenţa în mod convingător. Era mult prea păros.

– Ştii foarte bine la ce mă refer, mormăi dezgustat stăpânul lui.

– Vrei să spui că nu şi-a făcut de cap cu tine? Credeam că o zvârlugă insistentă ca ea te-ar putea învăţa unul sau două lucruri pe care nu le-ai prins la Cambridge.

– Da, sigur. Dalton se strâmbă când pielea de pe lângă tăietură îi pocni. Nu e nimic de râs. Reputaţia ei ar fi distrusă dacă ne-ar recunoaşte cineva.

Con trase de un frâu, încercându-i rezistenţa. Nu lăsa nimic la întâmplare, preferând să supravegheze personal detaliile.

– Atâta timp cât n-o distrugi tu, o să supravieţuiască.

– Las-o baltă. Ştii că nu am corupt niciodată o inocenţă.

Deşi fusese o tortură delicioasă să o țină în braţe şi să-i simtă curbele calde lipite de pieptul lui.

„Nu simţi impulsurile acelea... chiar acum?” Un bărbat mai puţin principial ar fi considerat cuvintele acelea o invitaţie clară la seducţie.

– Sunt sigur, şi nu vorbeam despre corupere. Mă gândeam la ceva mai siropos. La compunerea unor versuri şchioape despre ochii ei, la lucruri de felul ăsta. Să o faci să te iubească şi apoi s-o părăseşti. Ochii albaştri ai lui Con se înăspiră. N-o să-ţi îngădui aşa ceva. Îmi place doamna.

Dalton oftă.

– Și mie îmi place, fir-ar să fie. Chiar dacă are cel mai enervant obicei de a nu asculta nimic din ce spun, după care mă dezarmează, făcându-mă să râd.

Con clătină din cap, iar favoriții lui tresăltară de o veselie cu greu ascunsă.

– Nu poți s-o lași să te facă să râzi. Nu se cuvine.

Dalton era expert în urmărirea criminalilor prin labirintul străzilor dosnice din Londra. Putea doborî un om cu o lovitură. Îi lua doar cinci secunde să găsească punctul vulnerabil de pe gâtul adversarului cu vârful pumnalului.

Dar începea să creadă că existau situații mult mai periculoase. Ca aceea de a fi închis într-un spațiu mic cu cea mai enervantă și indezirabilă femeie pe care o întâlnise vreodată. O mimoză pe care n-o invita nimeni la dans, care se transforma într-o italiancă pasională în curtea unui han.

Lady Dorothea tânjea să se elibereze de sub controlul matern. O întâlnise pe contesă și nu ar fi vrut ca aceasta să-i spună *lui* ce să facă, dar nu-i putea permite doamnei să mărească riscurile ștergând limitele stricte dintre cele două lumi ale sale: libertinul, respectiv Hellhound.

Era prea periculos. Pentru planurile lui. Și pentru siguranța ei.

– Trebuie să vânam un ucigaș, spuse el cu asprime. Sau ai uitat?

– N-am uitat. Con își trecu mâna peste harnașamentul cailor, testând frâiele și dârlogii. Deși nu mă bucur prea tare că ne întoarcem în Irlanda. Nu mă gândeam că o să mai văd vreodată țarmurile acelea. Prea multe amintiri dureroase.

La fel simțea și Dalton. Amândoi se întorceau în locuri care-i marcaseră profund.

– Mai ai rude rămase în Cork?

– Nu, nu mai am pe nimeni, oftă Con.

Dalton nu-l văzuse niciodată atât de tulburat. Își dădu seama că nu fusese corect să-i ceară să-l însoțească.

– Ar trebui să te întorci la Londra. Eu îmi continui drumul singur. Con mârâi, trăgând de un frâu pentru ultima dată.

– Am ajuns până aici. În plus, e al naibii de amuzant să văd cum această lady atât de alunecoasă ți se vâra tot mai mult pe sub piele.

– Ca o mlădiță de iederă otrăvitoare, oftă Dalton. Dacă te scar-pini, nu faci decât să înrăutățești situația. Probabil că acum le cântă serenade celor din han pe un ton rănit.

– Serenade, zici?

– Vrea să inventeze povești despre noi. Eu sunt domnul Jones și ea e o cântăreață de operă faimoasă. Mama ei dominatoare a ținut-o în frâu toată viața, și acum se eliberează.

– Cum am mai spus, e al naibii de amuzant. N-aș fi pierdut treaba asta pentru nimic în lume. Con făcu un semn unui rândaș, care veni și luă calul de frâu. Eu o să termin treaba aici. Du-te după cântăreața de operă, că ar fi momentul s-o luăm din loc.

Cineva trebuia să o încolțească pe doamnă și să o aducă înapoi la trăsură.

Era obligat să urce și el în vehicul, fiindcă exista riscul ca un nobil să îi vadă tăietura stacojie de pe falcă la lumina zilei.

Măcar nu mai erau în pericolul de a se atinge, căci intenționa să transforme imediat patul în banchetă.

Deși asta nu era cine știe ce protecție. Într-un mod straniu, femeia aceea scotea la lumină fiara din el.

Când intră în han, o văzu imediat în încăperea afumată. Lumina slabă a soarelui se filtra prin geamuri și îi mângâia buclele de miere și ambră, apoi se odihnea pe pielea ei fiindcă avea dreptul să o atingă, să o încălzească.

Și el dorea să o atingă. Chiar în acel moment. Să proclame că era a lui.

După cum se părea, nu era singurul. Un tânăr cu părul spălăcit și un guler înalt și apretat care lăsa să i se vadă doar vârfulurile stacojii ale urechilor se apropie de masa ei și i se adresă cu o familiaritate de neiertat. Un val fierbinte de furie inundă pieptul lui Dalton înainte de a-și aminti că nu putea fi gelos pe un cățelandru care de-abia începuse să se bărbierească.

El nu era gelos din fire. Nu se simțise niciodată posesiv, cu nici o femeie. Toate erau distracții trecătoare. Nu-i aparțineau mai mult decât luna și stelele de pe cer. Nu le lăsa niciodată să-și facă iluzii referitoare la intențiile lui. Și nu plecau niciodată nesatisfăcute.

Deci ceea ce simțea nu era gelozie, ci un simplu impuls de a o proteja. Același impuls pe care l-ar fi simțit față de orice ființă mică și neajutorată care i-ar fi ieșit în cale.

Numai că ea nu era neajutorată. Se slujise de el pentru a-și îndeplini scopurile, dovedind o pricepere de-a dreptul impresionantă.

Totuși, unele situații erau prea periculoase chiar și pentru o doamnă hotărâtă și plină de resurse.

Cățelandrul acela putea părea inofensiv, dar prima regulă a călătoriei era să nu vorbești niciodată cu străinii curioși. Mai ales dacă voiau să știe încotro te îndreptai sau când aveai de gând să pleci.

Ea crescuse într-un mediu prea protejat. Habar nu avea că trebuia să-și creeze o carapace de protecție.

O văzu zâmbindu-i cățelandrului cu gulerul înalt.

Dalton strânse din pumni și traversă încăperea din trei salturi.

— O, ai ajuns, domnule Jones, îi spuse ea zâmbitoare. Începeam să cred că ai căzut în jgheabul cailor. Cafea? Nu așteptă să-i răspundă, ci îi turnă o cană dintr-un vas de argint de pe masă. Știu că o preferi tare. Nu vrei s-o slăbești cu lapte sau cu ceva atât de femeiesc precum zahărul.

Băiatul cu guler apretat privi o clipă fața lui Dalton, apoi bolborosi o scuză și se retrase grăbit la masa lui. Și bine făcu.

Dalton se așeză în fața ei, acceptând cafeaua neagră și tare. O cană avea să-i facă bine. De fapt, puteau fi și cinci.

Pentru prima dată, observă că ea împrumutase un pupitru de călătorie și părea să scrie un bilet.

— Îi scrii cuiva?

— Mamei mele.

Vârful tocului ei zgâria grăbit pagina.

Dalton lăsă cana pe farfurioară, cu zgomot.

— Nu faci nici o referire la mine, sper?

— Nici una, spuse ea degajată. Nu totul se referă la *tine*, să știi.

Un bărbat solid, cu o haină vărgată, se uită în direcția lor. Erau mult prea mulți oameni care își puteau aminti fața lui, tăietura de pe maxilar.

Dalton rupse un corn în două și îl unse cu unt. Îi mai dădea două minute.

În lumina dimineţii, în camera cu tavanul jos, Osborne era ca un colos de piatră.

O privire a lui, şi ceilalţi bărbaţi alergau ca nişte şoareci îngroziţi. O privire *spre* el, şi mintea ei fierbea de dorinţe interzise.

Îşi aminti senzaţia braţelor lui musculoase îmbrăţişând-o, ţinând-o lipită de pieptul său. Momentul în care îi spusese că era frumoasă.

Mâna îi tremură, şi cerneala murdări hârtia.

„Fată nebună! Nu trebuie să-l laşi să se strecoare în gândurile tale şi să-ţi lase o pată de neştters!“

Se trezise cu ore bune înaintea lui şi rămăsese culcată în trăsura înghesuită, privindu-l cum dormea. Privind cum lumina dimineţii se reflecta în părul lui de bronz şi îi scălda chipul colţuros.

În acea clipă, ducele întinse mâna spre alt corn. Mânca în acelaşi fel în care făcea orice altceva: înghiţind cornul aproape întreg, fără să-şi ia timp să-l savureze, devorându-l aşa cum devora toate lucrurile pe care i le aşeza înainte viaţa.

Se întoarse la scrisoare. Mai avea doar câteva rânduri.

Osborne îşi şterse degetele de un şervet.

– Mă gândeam să-mi scot eşarfa, să te leg fedeleş şi să te duc înapoi la mama ta. Ce zici de asta, în loc de scrisoare?

– Nu ai face aşa ceva.

– O, nu? Degetele lui se îndreptară spre eşarfă ca să-i atragă ochii spre ameninţare. Nu mă tenta, spuse el pe un ton sumbru. Mai am nevoie doar de un motiv. Un singur motiv neînsemnat.

– O să găsesc altă modalitate de a fugi din Londra.

– Una aşa ca tipul acela cu guler apretat? Se întoarse şi îl privi feroce pe omul care îi împrumutase pupitrul portativ.

Privirea lui încruntată îi trezi Dorotheei un fior de încântare. Declara cu atâta fermitate că era sub protecţia lui!

– Te înştiinţez că domnul Cooper este un funcţionar cumsecade.

– Nu-mi place cum arată. Are urechile prea stacojii. Ca un purceluş de lapte.

– Roşeşte când mi se adresează. Eu cred că e ceva frumos. I-am cerut să-mi dea pupitrul lui ca să scriu o scrisoare, iar el a fost drăguţ şi mi l-a împrumutat.

Ochii lui în nuanţa cerului nopţii se îngustară.

– Promite-mi că nu vei accepta favoruri de la străini. Sub gulerul acela cinstit și apretat poate să bată inima împietrită a unui criminal. Unul cu motivații ascunse și scopuri malefice.

Nu se putea spune că nu avea o imaginație bogată, se gândi Thea.

– Nu-mi prea vine să cred că domnul Cooper ar avea în vedere un delict major.

– Nu, dar avea în vedere silueta ta. Nu-și putea lua privirea de la tine.

– Și tu mă privești destul de insolent, ripostă ea.

Scopul insolenței lui era s-o enerveze până acolo încât să-l implore să o trimită înapoi, la confortul din Londra, însă ea nu intenționa să-i ofere satisfacția asta.

De la Thea se așteptau anumite lucruri. Să se mărite, să aibă copii, să însoțească alături de fluxul inexorabil al generațiilor de femei care se mișcau spre aceeași destinație.

Acum se întorcea împotriva curentului și lupta în felul ei. Nu avea să fie ușor, mai ales că un obstacol uriaș, de mărimea unui duce, îi bloca planurile.

– Domnule Jones, spuse ea lăsând condeiul. Doar nu ești gelos pe un biet funcționar?

El se lăsă pe spate atât de repede, că fu cât pe ce să se răstoarne cu scaunul.

– Gelos pe cățelandrul acela? Ridicol. Termină-ți scrisoarea.

Ascunzându-și un zâmbet, Thea termină ultima propoziție, semnă, șterse penelul și îl așeză cu grijă în cutie.

– O să înapoiez eu astea, spuse ducele.

Thea se ridică, scutură firimiturile și împături scrisoarea.

Când ajunseră la masa bietului domn Cooper, care tremura de spaimă, se aplecă spre el cu un zâmbet dulce.

– Vă mulțumesc din suflet pentru că mi-ați împrumutat trusa de scris, domnule Cooper.

Omul roși, apoi se cutremură când Osborne se uită urât la el. Thea îi adresă cel mai strălucitor zâmbet al ei.

– Vă rog să nu-i dați atenție domnului Jones. A mâncat o stridie stricată aseară. Sărmanul de el, suferă îngrozitor. Asta îl face să se poarte ca o fiară nepoliticoasă.

O, câtă plăcere îi făcu privirea criminală de pe chipul lui Osborne! Iritarea ducilor ar fi putut deveni noua ei distracție preferată.

Thea puse scrisoarea în labele lui mari.

– O să fii amabil și o să pui asta la poștă, nu-i așa, domnule Jones? Iată, asta înseamnă politețea!

Capitolul 8

Zidul format din trupul ducelui ocupa cea mai mare parte a trăsुरii, nelăsându-i însoțitoarei sale decât un colț îngust.

Thea făcu tot ce-i stătea în puteri ca să se concentreze asupra deailurilor și fermelor ciudate din piatră din ținutul prin care treceau, dar nu reușea cu nici un chip.

Ducele se afla prea aproape. Și exista posibilitatea tulburătoare ca trupurile lor să se întâlnească și să intre în dialog... în timp ce ei rămâneau tăcuți.

El nu rostise mai mult de două cuvinte de când plecaseră de la hanul White Hart. Probabil că era încă nervos fiindcă îl trimisese să facă o treabă atât de umilă ca trimiterea unei scrisori.

Faptul că îi ordonase acest lucru în fața unui funcționar amărât fusese contrar întregii ei educații. Aproape că îi venise să se scuze atunci pe loc.

„Dacă nu este prezent un membru al familiei regale, ducii sunt persoanele cu titlul cel mai înalt.“ Regulile de etichetă îi fuseseră gravate în minte încă de la naștere, asemenea Celor Zece Porunci.

Dar Thea se scuzase toată viața pentru un lucru sau altul, și însuși faptul că se afla în această trăsură era o declarație de independență față de soarta ei. Prin urmare, poate că regulile nu se mai aplicau. În această nouă lume curajoasă, lipsită de controlul mamelor, poate că ducii *nu* erau persoanele cu titlul cel mai înalt.

Poate că erau niște bărbați, pur și simplu. Poate că nu meritau respectul și adorația ei, bazându-se doar pe drepturile lor din naștere.

Pentru numele lui Dumnezeu, Osborne o muștrase pentru că vorbise cu un funcționar respectabil într-o sală de mese, pe când el se distra cu jumătate din văduvele Londrei și cu o mare parte dintre soții.

Enormitatea acestei nedreptăți o umplu de fiere.

Îl urmărise în primele două sezoane ca o găină care privește o vulpe ce dă târcoale cotețului, conștientă de farmecul său periculos, dar simțindu-se în siguranță la adăpostul vieții sale monotone.

Farmecul lui cucerea fiecare femeie care-i ieșea în cale, dar nu trecea cu vederea nici fetele pe care nu le invita nimeni. Era regele intrigilor, scandalurilor și aroganței nepăsătoare.

Era o distanță ca de la cer la pământ între acel bărbat și tovarășul ei de călătorie. La ce se gândea? La ceva deranjant, judecând după cum își încrețea fruntea și se bătea pe cizmă. *Tap, tap, tap*. De trei ori ca să-și arate neplăcerea.

Chibzuia probabil cum să scape de ea la următorul han. Spusese că voia să o lege și să o trimită pachet înapoi la Londra.

Era limpede că nu-i păsa deloc de părerea ei. Pentru el nu era decât o problemă temporară de care urma să se spele pe mâini peste o zi și jumătate.

Aruncă o privire spre mâinile lui. Cine auzise vreodată de un duce cu palmele asprite și o dungă de murdărie sub unghii? Iar tăietura aceea zimțată de-a lungul maxilarului îi conferea un aer de brigand, accentuat de țepii cafenii ai bărbii pe care o lăsase să crească nestingherită.

Era prea... ei bine, era pur și simplu prea mult din *toate*. Prea mare, prea tulburător și prea obișnuit să facă după cum îl tăia capul.

În acel moment, Osborne își ridică privirea și o surprinse cercetându-l.

– Nu ți-am pus scrisoarea la poștă, să știi, o informă el nonșalant.

– Nu mi-ai pus scrisoarea? De ce nu? Era o sarcină foarte simplă.

Chiar și un duce o putea îndeplini.

– Nu voiai cu adevărat s-o trimiți.

– De unde știi ce voiam? Mi-ai citit corespondența particulară?

– Bineînțeles că am citit-o, o ironiză el. Tu *ai vrut* s-o citești.

– Sunt foarte sigură că nu. Renunțând la orice încercare de a menține tonul potrivit unei lady, Thea răbufni: Și te rog să nu mai consideri că îmi cunoști mintea mai bine decât mine.

– Dacă n-ai fi vrut s-o citești, ai fi pus-o singură la poștă.

– Ți-am dat scrisoarea numai pentru că erai domnul Jones. Mi-am imaginat întotdeauna că un gentleman ar face pentru iubita lui mici acte de bunătate, ca să arate că ține la ea.

Ochii lui se îngustară.

– Pot să-ți reamintesc, Lady Dorothea, că nu ți-am căutat compania în această călătorie? În momentul în care ai pus piciorul în trăsură mea, am devenit răspunzător pentru soarta dumatăle.

– N-aș fi urcat în trăsură asta – foarte incomodă, de altfel – dacă aș fi avut de ales. Nu am nevoie să mă protejezi, să mă condamni ori să-mi oprești corespondența. Acum, te rog să-mi dai scrisoarea înapoi, spuse Thea întinzând mâna.

Ducele se aplecă mai aproape, astfel că acum era la doar câțiva centimetri de ea.

Foarte bine. Nu avea de gând să bată în retragere. Nici să-l lase să câștige, niciodată.

– Și în plus, continuă Thea, nu e trăsură ta, e trăsură domnului Jones, așa că nu ești răspunzător pentru soarta mea.

– Un simplu amănunt tehnic.

Când brațele lui o ținură de scaun, Thea se gândi din nou la strategia ei de a nu se retrage.

Ochii aceia de un albastru întunecat amenințau să-i anihileze hotărârea, să o arunce într-un vârtej de capitulare și dorință.

Cum ar fi putut o fată aproape bătrână, care lăsase în urmă numai dezastre, să își păstreze echilibrul când avea de-a face cu un animal atât de arogant?

Trebuia să încerce, ieșind din pielea blânde și ascultătoare Lady Dorothea.

Putea să lupte cu un duce dominant și putea ieși învingătoare.

– Dă-mi scrisoarea, rosti ea privindu-l drept în ochi. O s-o pun chiar eu la poștă.

– Nu, replică el provocator.

– Dă-o înapoi.

Întinse mâna spre haina lui, vrând să găsească buzunarul interior, dar el o prinse de încheietură. La atingerea aceea blândă, mintea i se aburi ca o oglindă într-o sală de baie.

– Chiar vrei să spui o asemenea minciună? Îți va distruge reputația.

– Dacă nu pun scrisoarea la poștă, mama va crede că am fost răpită. Va organiza o patrulă de căutare.

– Și dacă o pui, îi vei sfâșia inima.

Din vocea lui răzbătea o notă de îngrijorare sinceră.

– I-am sfâșiat inima cu ani în urmă, când nu m-am ridicat la înălțimea așteptărilor ei. Și-ar dori ca fiica ei să uimească pe toată lumea, să inspire aplauze și adorație, ca un foc de artificii deasupra Vauxhallului. În schimb, eu nici măcar n-am reușit să mă desprind de sol.

– Dar să spui că ești actriță într-o companie de teatru ambulant? Chiar îți închipui că mama ta va crede o asemenea poveste?

– De ce nu m-aș îndrăgosti și nu aș fi compromisă de un actor ambulant? Sunt plătiți ca să înfățișeze pasiunea pe scenă.

– Majoritatea au dinți falși și poartă peruci și mai multe vopsele decât un bordel din Covent Garden. Ai fi putut să născociști măcar un gentleman de la țară, de vârstă mijlocie.

– Asta i-ar fi dăruit mamei prea multe speranțe. Așa, îi permit să mă jelească. Și să își continue misiunea, căutând mirese perfecte pentru frații mei.

Degetul lui arătător îi mângâie pulsul la încheietură.

– Prezinți situația într-o lumină atât de sumbră, de parcă ai fi deja fată bătrână. Viața ta e plină de făgăduințe. Nu sunt sigur că știi cât de frumoasă ești, Thea. Iar asta, împreună cu mintea ta strălucitoare... e o combinație letală.

Când voia să fie fermecător, în ochii lui părea să se aprindă un felinar precum cele de pe stradă, arzând de promisiuni senzuale.

Thea își linse buzele dintr-odată uscate, atrăgându-i privirea spre gura ei.

– Atât de frumoasă. Îi captură cealaltă încheietură și își trecu degetul peste pielea sensibilă a brațului.

Vocea lui Osborne era joasă și gravă ca un clopot de argint, iar dezmiardările lui îi aduceau în suflet o pace pe care n-o mai simțise de foarte mult timp.

De ce se certau? Poate că, într-adevăr, se pripise cu acea scrisoare.

„Nu-l lăsa să te tulbure cu farmecul lui viclean. Concentrează-te, Thea. E prea important.”

Dacă nu ar fi văzut măcar străfulgerările acelea care arătau că sub masca de libertin se ascundea un om sincer şi onest şi preocupat şi de alte lucruri, nu doar de plăcerea lui imediată...

– Mă bucur că te preocupă bunăstarea mea, dar sunt liberă să-mi trăiesc viaţa aşa cum găsesc de cuviinţă.

– Nu ar trebui ca două doamne să trăiască singure în sălbăticia Irlandei. Sunteţi o pradă uşoară pentru oportunişti şi escroci. Şi dacă vei fi dezmoştenită, vei rămâne fără nici un ban şi complet neajutorată.

Putea el să nu strice totul cu o remarcă insultătoare? În culmea furiei, Thea îşi smulse încheieturile din mâinile lui.

– Nu e chiar sălbăticie, şi eu nu sunt neajutorată. Am primit o educaţie foarte bună şi am fost învăţată să administrez o casă mult mai mare. Şi sunt perfect capabilă să-mi câştig existenţa, dacă va fi nevoie.

El îşi încrucişă braţele vânjoase peste pieptul de oţel.

– Spune-mi că nu vrei lux şi confort. Nu am cunoscut nici o femeie care să nu dorească asta. Pariez că îţi plac aşternuturile fine şi săpunurile franţuzeşti, la fel ca oricărei doamne. Miroşi de parcă ţi-ar plăcea.

– O să învăţ să trăiesc fără ele. O să fac tot ce trebuie. Oricum, va fi mai bine decât să devin soţia unui bărbat ales de mama. Să fiu sclava unui om care mă detestă.

– Şi ce o să faci mama ta, o să te lege de vicar ca să nu fugi din faţa altarului?

– Nu o cunoşti pe mama.

– Ba da. Aminteşte-ţi, eram acolo, la James... pe domeniul ducelelui de Harland, anul trecut. Ştiu că e un duşman formidabil. Eşti pregătită să-i stârneşti mânia? Şi cum o să te descurci cu banii?

În privinţa asta avea un plan, strâns legat de tablourile din mansarda lui. Nu era în interesul ei să-l contrazică prea tare.

– Faptul că vorbeşti o italiană fără cusur nu îţi va plăti creditorii, continuă el. Şi eşti mult prea delicată ca să trăieşti ca o țărancă tot restul vieţii.

Delicată? Ea nu era delicată. Cel puţin nu acum.

„Nu-ţi pierde firea. Trebuie să-i vezi tablourile. Nu-ţi pierde...”

Thea îşi pierde firea.

– Nemernicule! Măgar înfumurat, tiranic, obsedat de control...

– Ai uitat „arogant“.

– ... și arogant!

– Ce vârstă are mătușa ta?

– Ce are de-a face vârsta?

– Căsuța e proprietatea ei? Câți servitori are? Domeniul are o poartă suficient de rezistentă?

– N-ar fi trebuit să-ți încredințez corespondența mea, bombăni Thea încruntată.

– Exact. Exact asta încerc să te învăț. Nu te încrede niciodată într-un bărbat, Thea. Suntem lupi, de la primul până la ultimul. De la funcționari până la duci. O să-ți luăm scrisorile și n-o să le trimitem. O să-ți spunem că te iubim și nu vom vorbi serios. O să te mâncăm la micul dejun și o să scuipăm oasele.

– Și totuși, crezi că ar trebui să mă mărit.

– Un soț poate să te neglijeze, dar a jurat să te ocrotească.

Thea fu cât pe ce să-i rădă în față. Jura să o ocrotească? Tatăl ei nu ocrotise nimic toată viața, în afară de interesele lui.

– Credeam că mariajul e cea mai bună ocazie de a scăpa de controlul mamei mele. Îmi trecuse prin minte chiar că aș fi putut găsi un tip pe care să-l iubesc. Dar după primul sezon am renunțat la iluzii. Nu trebuie să mă înveți să n-am încredere în bărbați. E o lecție pe care o știu deja prea bine.

– Și totuși, ai avut destulă încredere în funcționarul acela tânăr ca să accepți o favoare. Și mi-ai dat scrisoarea, ca o mielușea credulă.

Ea își îndreptă umerii într-un efort de a părea mai importantă.

– Nu trebuie să mă avertizezi în privința lupilor mari și răi. Pot să am singură grijă de mine, mulțumesc foarte mult.

– Chiar poți, mielușico? Ochii lui se întunecară când mărturisi: Îmi voi face griji în privința ta, știind că ești singură lângă oceanul acela mare și sumbru.

Un gând neașteptat îi trecu prin minte. Bucățița aceea de fosilă pe care o purta la gât era de pe plajele golfului Balfry.

Locul în care spusese că se înecase fratele lui. În oceanul mare, de-a dreptul sumbru.

Inima Theei se strânse când se gândi că bărbatul acela invincibil purta atât de multă durere în suflet. Dacă l-ar fi putut convinge să viziteze Balfry House, ar fi găsit mai mult decât niște vechi

capodopere. Ar fi putut să găsească eliberarea de amintirile oribile legate de moartea fratelui său.

Dacă ar fi vrut să viziteze din nou locul în care se întâmplase. Să îşi înfrunte chinul cu fruntea sus. Să îşi privească emoţiile în faţă.

Înduioşată, îi atinse şi ea obrazul, iar miriştea ţepoasă de pe maxilarul lui îi zgârie pielea sensibilă a palmei.

– Nu mă tem de viitor, Excelenţă. Acesta nu este doar un moft. Am plănuvit totul cu foarte multă grijă. Am ales calea aceasta.

Când el se întoarse cu faţa, buzele îi atinseră palma pentru o clipă. Nu fusese un sărut, ci doar cea mai scurtă dintre atingeri, dar îi făcu inima să bată nebuneşte.

– Mai există şi altă cale. Întoarce-te la Londra. Spune-i mamei tale că refuzi să te măriţi cu Foxford.

– Dacă nu e Foxford, va fi altcineva. Mama şi bunica nu concep să nu li se împlinească visul. Ai văzut cu ochii tăi cum s-a folosit mama de domnişoara Beckett, sora mea vitregă, ca să pună mâna pe Harland. Dacă asta nu e o măsură disperată, atunci nu ştiu care ar fi. Nu e destul să fug. Trebuie să fac ceva irevocabil.

„Am putea face ceva irevocabil chiar acum“, se gândi Dalton. „În trăsura asta. Pe bancheta asta. Dacă am scăpa de bonetă. Prea multe paie ţepene, prea multe panglici de mătase.“

Dacă ar fi desfăcut cu pricepere nasturii ascunşi sub broderia vătuită a mantiei. Dacă ar fi scăpat rapid de rochie. De pantalonaşi. De corset.

Privirea lui alunecă peste silueta ei mărunţică. Avea sânii obraznici, cu vârfurile ridicate. Mici, dar rotunzi, i-ar fi încăput perfect în palme. Ar fi săltat în mâinile lui, fermi şi netezi.

I-ar fi lăsat jartierele şi ciorapii.

Îi plăcea să vadă o femeie în jartiere, fără nimic altceva. Contrastul dintre panglicile acelea de mătase şi coapsele netede îl făceau întotdeauna tare ca fierul.

Că tot venise vorba despre asta... se foi, aşezându-şi membrul erect într-o poziţie mai confortabilă de-a lungul coapsei. Spera din tot sufletul că ea nu se uitase în jos.

Spera că ea avea să se uite în jos şi să vadă ce-i făcuse.

Nu credea că era perfectă? Era. Perfect creată ca să-i pună hotărârea la încercare.

Voia s-o sărute. Cumva, mâna lui se încurcase în buclele de culoarea mierii.

Flori de măceș. În sfârșit, îi identificase precis parfumul.

Buzele ei erau de un roz palid, ca frăguțele care creșteau pe câmpurile de lângă Balfry. Oare buzele acelea aveau și gustul frăguțelor?

Luptă cu nevoia de a pune stăpânire pe buzele ei. Avea să fie atât de dulce, atât de periculos de dulce... Dorea toată dulceața aceea pentru el singur.

Cum ar fi fost dacă o femeie ca ea l-ar fi așteptat atunci când se întorcea acasă după o noapte în iad, rănit și îndurerat?

Inocența ei era destul de puternică încât să-i spele toată durerea.

Nu. Dimpotrivă, durerea lui era destul de puternică încât să distrugă inocența ei.

Pieptul ei se ridica și cobora cu repeziciune, iar buzele acelea de culoarea fragilor se depărtaseră puțin.

– Înțelegi de ce trebuie să trimit scrisoarea?

„Ah, da, scrisoarea!”

Cea în care își informa mama că nu mai putea trăi în minciună, că fusese compromisă în Irlanda de un actor ambulant. Ce prostie!

Când o citise, fusese cuprins de o mânie neașteptată, viscerală. Apoi își dăduse seama că era o născocire ridicolă.

Dar cine era el ca să-i spună să nu-și distrugă viața, dacă ea alegea să facă asta?

Atâta timp cât nu o distrugea el. Își dresе glasul și își descâlci degetele din părul ei. Nimic irevocabil nu avea să se întâmple acolo. Absolut nimic.

– O să pun scrisoarea la poștă la hanul următor, îi promise.

Ochii ei, de culoarea picăturilor de ploaie care loveau valurile oceanului, îi cercetară fața.

– Așa o să faci?

– Dacă asta e într-adevăr dorința ta.

Un zâmbet îi aprinse ochii și îi curbă buzele voluptuoase.

– Ei bine, îți mulțumesc. Vezi că nu a fost atât de greu? Zâmbetul ei se lărgi. Nu trebuie să fii întotdeauna atât de dezagreabil.

„Cere-mi altceva. Orice. Cere-mi să te distrug într-un mod complet neteoretic.“

Dalton inspiră profund ca să-şi alunge gândurile lubrice. Control. Stoicism. *Caracter dezagreabil*. Fiindcă, în situația respectivă, farmecul i-ar fi putut duce de răpă pe amândoi.

Şi nici o atingere pe furiş. O explozie de senzații îi cuprinsese întregul trup atunci când de-abia îi atinsese palma cu buzele.

Trebuia să-şi regăsească scopul, iar acela era răzbunarea, îşi aminti el retrăgându-se în colțul trăsurii.

Trent îl scuturase, îl făcuse să se îndoiască de el însuşi pentru prima dată în ani de zile.

Pumnalul unui duşman şi un moment de slăbiciune într-o trăsură erau unul şi acelaşi lucru: amândouă lăsau cicatrice revelatoare.

După ce îl ajută pe Con să se îngrijească de roțile trăsurii, Dalton intră în hanul din Chippenham cu intenția fermă de a-şi ține promisiunea şi de a pune la poştă scrisoarea Theei. Dar apoi o zări odihnindu-se într-un fotoliu de lângă şemineu. Cu umerii aduşi, cu mâinile în poală, privindu-şi ghetetele din piele roşie.

Fruntea îi era încruntată, iar pe fața ovală i se citea nesiguranța.

Dacă îşi informa mama că fusese compromisă, viața i s-ar fi schimbat radical. Pedepsa era drastică pentru femeile de familie bună care păcătuiau. Avea să fie izgonită din societate. N-ar fi putut să se întoarcă la familia ei dacă se răzgândea.

Şi dacă ajungea să regrete? Şi dacă şi-ar fi dorit să se întoarcă la Londra?

Un gând nou îl izbi. Şi dacă mătuşa ei nu o voia în Irlanda... sau dacă murea pe neaşteptate? Ce s-ar fi întâmplat cu ea atunci?

Dezmoştenită. Fără prieteni. Singură.

Osborne simţi un nod în gât. Nu ar fi trebuit să fie singură. Era făcută pentru răs. Pentru tot ce era bun şi dulce. Pentru dragoste.

Leşi din încăpere fără să-i atragă atenția.

La cererea lui, hangiul, a cărui înfăţişare veselă arăta clar că se bucura de o bere în fiecare seară, îi aduse un penel şi o călimară cu cerneală.

– Mai doriți şi altceva, domnule?

– Doamna din sala mare, cea care stă lângă foc. Du-i o cană cu cea mai bună ciocolată.

Ochii hangului sclipiră.

– O admirați, nu-i așa, sir? Să-i spun că e de la dumneavoastră?

– Nu. Dalton clătină din cap. Spune-i că e din partea bucătarului.

Bărbatul încuviință cu un aer atotștiutor.

– Bineînțeles, sir.

Dalton se apucă de scris.

Nu voia ca, din cauza lui, Thea să aibă o viață de îndoială și regrete tardive. Știa mai bine ca oricine că regretele rod sufletul, îl găuresc precum termita care atacă un buștean căzut.

Dacă o amenința voalat pe contesă că avea să-i facă viața grea în societate, așa cum doar un duce o poate face, în cazul în care o forța pe Thea să se mărite cu Foxford sau cu alt pair de teapa lui, Lady Desmond avea să dea înapoi.

Și câteva rânduri în care o informa pe contesă că Thea... Când începuse s-o numească Thea în gând? Ei bine, câteva rânduri în care s-o informeze pe contesă că prețioasa ei fiică, Lady Dorothea, era nevătămată și avea să ajungă în siguranță în Irlanda.

Deși nu putea garanta siguranța ei după sosire, fiindcă el trebuia să-l vâneze pe O'Roarke.

Termină de mângălit biletul și i-l înmână hangului ca să-l pună la poștă împreună cu scrisoarea Theei.

La drept vorbind, îi respectase dorințele. Îi pusese scrisoarea la poștă. Numai că se întâmplase să pună la poștă și o scrisoare a lui. Rămănea de văzut pe care avea s-o ia în serios Lady Desmond, ființa aceea fără un dram de simț al umorului.

Capitolul 9

Ajunseseră la jumătatea drumului spre Bath. Cu picioarele chinuite de crampe din pricina spațiului îngust. Cu mintea chinuită de vină.

Făcuse bine punând scrisoarea la poștă? Acum nu mai avea rost să se întrebe. Ce-i făcut e bun făcut.

Thea se ascunsese în spatele unui ziar, ceea ce era probabil foarte bine. Ori de câte ori îşi vorbeau, ieşeau scânteii. Dacă nu aveau grijă, puteau să dea foc la trăsură.

Paginile gazetei foşniră când ea le lăsă jos şi îl privi cu ochii aceia de un albastru-cenuşiu.

– Văd o reclamă pentru Cacao Ducesa, produsă de prietenul tău, ducele de Harland. Am băut o ceaşcă la Chippenham. Nu ştiam că e atât de delicioasă.

– James se străduieşte să creeze cea mai bună ciocolată de băut de pe pământ. Recent a reuşit să micşoreze taxele de import, aşa că până şi hanurile de mâna a doua îşi pot permite s-o servească.

Dacă o săruta chiar acum, probabil că ar mai fi avut încă gustul mirodeniilor din faimosul amestec de ciocolată al lui Harland. De ce oare îi tot veneau asemenea gânduri?

Din cauza spaţiului îngust, desigur.

Ce încântătoare era în lumina palidă a după-amiezii! Nu o văzuse niciodată după-amiaza.

Ca să nu se mai gândească la aşa ceva, îi puse prima întrebare care îi veni în minte.

– Ai mai intrat în legătură cu ducesa de Harland de când...

– De când mi-a furat viitorul soţ? zâmbi Thea. Am fost izgonită în Irlanda a doua zi după ce trebuia să mă mărit cu ducele.

– Probabil că ţi-a fost greu.

– O, nu ştiu. Nu voiam neapărat să mă căsătoresc cu Harland. Nimeni nu pare să creadă asta, dar e adevărul. Nici măcar nu-l văzusem până atunci.

– E un om bun. „Mult mai bun decât mine, Thea“, ar fi vrut el să adauge.

– Mi-ar plăcea să-mi revăd sora vitregă într-o zi.

Dalton încuviinţă. Procedase corect. Ea nu voia cu adevărat să rupă toate legăturile cu societatea. Nu voia să fie singură.

Thea ridică din nou ziarul.

Roţile trăsुरii scârţâiau. Se auzea sunetul potcoavelor pe prundiş.

El trecu în revistă informaţiile pe care le avea despre O’Roarke, ca să nu se mai uite la gleznele subţiri strânse în pielea suplă a ghetelor roşii.

După câte spunea mama lui, O'Roarke fusese funcționar într-o companie maritimă, iar acum era un negustor bogat care locuia la New York. Spera să afle vești despre el și interesele lui comerciale în portul din Bristol.

De ce oare bătrânul duce nu îl considerase niciodată suspect? Poate că nici nu știuse de existența lui. Gândurile i se îndreptaseră imediat spre aristocrații pe care îi ruinasă la joc, în timp ce un funcționar umil nu merita să intre în lista suspectilor.

Tatăl său bănuise întotdeauna că unul dintre dușmani îl urmărise de la Londra și acționase chiar în ziua în care el și familia lui sosiseră în Irlanda. Dar vinovatul ar fi putut fi O'Roarke, care locuia acolo de ani buni. Așteptase. Se pregătise. Poate că văzuse în bătrânul duce un simbol al oprimării care, pe lângă faptul că-i răpise dragostea, fura pământurile străvechi ale irlandezilor.

– Ah... Thea îi întrerupsese gândurile. Uite ceva care ar trebui să intereseze haimanalele din oraș. Hellhound a lovit din nou. Lângă Crimson, în Piccadilly. Se spune că i-a furat câștigurile lordului Trent și l-a lăsat sângerând în stradă.

Dalton fusese cel lăsat sângerând.

„Nu clinti nici un mușchi. Nu arăta nici cea mai mică urmă de interes.“

Dar asta ar fi putut fi prea bătător la ochi. Trebuia să facă vreun comentariu stupid.

– Orașul e mai periculos ca oricând, spuse el cu toată nonșalanța de care fu în stare, după care orientă discuția într-o nouă direcție. Mama mea nu a mai ieșit din Osborne Court de aproape zece ani, îți vine să crezi? Se teme să se aventureze pe străzile Londrei.

Buzele Theei se rotunjiră de uimire.

– Nu a pus piciorul în afara casei de zece ani? Știu că e numită... Se opri.

– Pustnica Văduvă. Știu cum i se spune.

– Nu am văzut-o niciodată în Londra, dar am crezut... ei bine, am crezut că poate iese la ore târzii, pe intrarea din spate.

Dalton se felicită pentru această manevră de succes.

– Tata a încercat să o trimită la un sanatoriu, dar eu nu aș permite să fie mutată. Medicii afirmă că suferă de o formă gravă de anxietate. Se cutremură la ideea de a părăsi casa.

– E nespus de trist. Thea lăsă deoparte ziarul. Nu se poate face nimic?

– Am încercat să o forțez să iasă. Am învelit-o într-o manta și am dus-o la ușa din față. A început să țipe atât de tare, că a trebuit să o duc înapoi în camerele ei. Mintea îi e încă limpede și agilă, dar e supusă unor atacuri de disperare și teamă.

– Nu s-a întors niciodată la casa ei din Irlanda?

– Surorile ei îi scriu și îi transmit toate noutățile, dar ea nu le vizitează niciodată. Și nici ele nu mai vin la Londra. E teribil de dureros pentru toți cei implicați.

– Îmi pare rău, murmură Thea.

– Nu e întotdeauna nefericită. Îi place să își hrănească pisicile cu delicatese. Și face exerciții în curte.

– Dar să nu ieși niciodată din casă? Sună de parcă ar fi înțemnițată.

– A ales să trăiască astfel.

În trăsură se instalează tăcerea.

Dalton trase niște litere pe suprafața rece a geamului, dar se opri când își dădu seama că scria un nume: Alec.

Thea își dresă delicat glasul.

– Se spune că Hellhound e un irlandez, spuse ea veselă, gândindu-se probabil că îi făcea o favoare dacă schimba subiectul. Scrie în gazetă că vorbește cu un accent irlandez puternic.

Dalton tresări când își dădu seama că bătea nervos din picior. „Nu trăda prea mult interes. Nu când stai de vorbă cu o fată atât de deșteaptă.”

Thea își lăsă capul într-o parte.

– Tu frecventezi cluburile de joc, nu? Nu te-ai întâlnit niciodată cu Hellhound?

– Eu frecventez doar cele mai fine cluburi. Și Hellhound e doar un personaj fictiv, inventat ca să crească vânzările gazetelor.

Ea clătină vehement din cap, trimițând un șuvoi de bucle aurii pe umeri.

– Știu că e real. L-am întâlnit.

Dalton înghiți în sec. Despre ce naiba vorbea?

– Ei bine, nu personal, clarifică ea. Fratele meu mai mare, Andrew, l-a întâlnit.

Dalton căută în minte un domn Andrew Beaumont... Ah, da. Acel Beaumont. Beaumont *Umflatul*, după cum era cunoscut la club.

— Fratele tău, iartă-mi sinceritatea, e un bețiv. L-am întâlnit de câteva ori cu ani în urmă, și nu lăsa paharul din mână. Cel mai probabil, a fost tâlhărit în timp ce se întorcea clătînându-se spre casă și a trebuit să înjghebe o poveste mai impresionantă ca să-și salveze reputația.

Bărbia mică și ascuțită negă apăsător.

— Nu e deloc așa.

La naiba. De ce nu o legase și nu o trimisese acasă când avu-
sese ocazia?

— Hellhound l-a salvat pe Andrew, care voia să parieze toată moștenirea lui. Ziarele prezintă totul greșit. Eu cred că Hellhound e un inger păzitor, nu un bandit ticălos.

Dalton își mască mormăitul surprins cu un acces de tuse.

— Dacă există, atunci e un criminal periculos. Un tâlhar irlandez. Într-o zi va fi prins și spânzurat, sunt sigur.

Nu exagerase? Dacă se aprindea prea tare, ceva l-ar fi putut trăda. Un tremur. O clipire nervoasă care i-ar fi trezit Theei bănuielele.

— Te înșeli. Se apropie de el cu mâinile împreunate, încercând să-l convingă că greșea. E nobil. Andrew aproape că și-a pariat toată moștenirea, plus o proprietate din Bedfordshire. În seara aceea m-am întors de la un bal și l-am găsit în dormitor, pe întuneric, ținându-și capul în mâini. „Am pierdut aproape totul“, mi-a spus, cu ochii arzând. „El m-a salvat, Dorothea. El m-a salvat.“

Dalton își amintea bine noaptea respectivă. Jucase în același club, sub deghizarea de libertin, și îl văzuse pe Beaumont pierzând jumătate din avere în timpul de care ai nevoie ca să scuturi cutia cu zaruri și să le arunci pe postavul verde.

Era încă tânăr, dar începuse deja să se treacă, fiindcă avea un burdihan mare, ochii înroșiți și răsuflarea cu miros de ienupăr a bețivului inveterat. Beaumont devenise din ce în ce mai nesăbuit. Când ieșise din club, strigând că avea să-și încerce blestematul de noroc alături, la Old Crocky, Dalton îl urmăse afară.

Își schimbase hainele de seară. Devenise Hellhound.

Știa că, din cauza întunericului și a băuturii, Beaumont nu putea să-l recunoască. Pe deasupra, tânărul obez și flasc nu reprezenta o amenințare.

Într-adevăr, îi fuseseră suficiente câteva cuvinte aspre ca tipul să izbucnească în hohote de plâns.

– Era cenuşiu la faţă, zguduit, murmură Thea. Aproape că vărsase tot paharul de coniac pe care îl ţinea în mână, atât de tare îi tremurau degetele. Fratele meu nu e vorbăreţ, dar în seara aceea... Cred că avea nevoie de cineva, şi s-a întâmplat ca eu să fiu acolo. Privind pe geam, continuă: A pierdut trei mii de lire în zece minute, dacă poţi să-ţi închipui.

Beaumont fusese cât pe ce să piardă mult mai mult decât trei mii de lire.

– A, uite. Suntem aproape de bariera din Bath.

Dalton arată spre indicator, dar ea nici nu se uită. Mintea îi era fixată încă asupra celor mai periculoase secrete ale lui.

– Andrew mi-a spus că de-abia ieşise afară, ţinându-şi respiraţia, când a simţit un cot în jurul gâtului şi a fost împins într-un perete de cărămidă. Părea că un monstru gigantic îl ţinea cu faţa la zid. Hellhound l-a avertizat că s-ar putea ca data viitoare să nu mai fie acolo să-l salveze.

– Ce nobleţe vezi în asta, mai exact? Mie mi se pare destul de brutal. Să-l împingă pe fratele tău în zid, să-l ameninţe...

– Poate că metodele lui nu sunt ortodoxe, dar sunt eficace. Andrew nu a mai jucat niciodată. Şi s-a lăsat şi de băutură. După ce l-a salvat pe Andrew, am început să mă interesez de activităţile lui Hellhound. Îi urmăresc de mult faptele descrise în ziare.

Nu era bine. Nu era bine deloc.

– Am impresia că ploaia o să se oprească în curând, spuse Dalton disperat.

– Există anumite tipare. Nu atacă niciodată femeii sau copii, întotdeauna bărbaţi. Şi de obicei bărbaţi puternici, corupţi. Şi uneori salvează suflete amărâte, ca Andrew. Thea îşi netezi fustele şi se uită visătoare pe geam. Uneori mă întreb dacă nu cumva Andrew şi-a imaginat totul, fiindcă avea nevoie să creadă în ceva mai mare decât el. Dar nu. Cred că Hellhound e real. Şi cred că e un erou. Ca Robin Hood.

– E imaginar, scrâşni Dalton. Categorical imaginar.

– E nobil.

– Nu-mi place să ţi-o spun, dar te înşeli. Nu există nici un campion care să poată vindeca relele societăţii şi să-i apere pe cei neajutoraţi. E doar un mit.

– Tu te înșeli, ripostă ea fluturând ziarul în direcția lui. Ducele și ducesa de Harland sunt niște campioni ai celor neajutorați, căci salvează fetele tinere fără resurse și le oferă instruire și o ocupație. Asta e nobil. De ce nu te-ai gândit și tu să faci așa ceva cu averea ta?

Din fericire, îi oferea de bunăvoie ocazia să schimbe subiectul.

– De fapt, am investit o sumă consistentă în instituția lor caritabilă. Harland e cel mai bun prieten al meu. Cred în ceea ce fac el și Charlene.

– Excelență! Thea își întoarse ochii strălucitori spre el. Nu știam. Ce minunat!

– Nu e mare lucru. Am prieteni care sunt mai buni decât voi fi eu vreodată. Ei m-au ajutat să-mi folosesc averea cu folos pentru binele general.

– Ei bine, dacă ducele de Osborne, libertinul fără inimă, poate să ajute la salvarea tinerelor fete neajutorate de pe străzi, atunci sunt convinsă că Hellhound l-a salvat pe fratele meu.

Poftim? Dalton fu cât pe ce să se îneca într-un acces de tuse. Doamna aceea cu o minte atât de ascuțită tocmai îi folosise ambele nume într-o singură propoziție.

„Trebuie să-i distragi atenția. Trebuie să creezi o diversiune.“

Făcu singurul lucru la care se putuse gândi ca s-o oprească pe frumoșetea aceea inteligentă din enumerarea altor teorii sau din imaginarea altor comparații.

O luă în brațe... și o sărută.

„Ei bine, asta e ceva neașteptat. Primul meu sărut.“

Pe care și-l imaginase întotdeauna ca pe un dezastru total. Avea să înceapă să chicotească. Sau să-și ciocnească dinții de bărbia lui. Sau... într-un coșmar extrem, pe care și-l imaginase în timpul primelor două sezoane, avea să vomite pe cizmele lui înalte, imediat ce li se desprindeau buzele.

Dar Thea nu făcu nimic din toate astea. Pur și simplu se relaxă. Fără să se simtă rănită. Și își permise să se bucure pe deplin de această experiență nouă.

Buzele lui blânde, dar pretențioase se mișcau peste buzele ei ca o pensulă lunecând pe pânza unui tablou. Senzația îi ajunsese până în vârful picioarelor, așa cum o picătură de albastru de Prusia, atingând un strop de apă, creează prin dispersie un cer presărat cu nori.

O mângâiasă până când își dezlipise buzele, și atunci... O, asta nu era oare limba lui strecurându-se în gura ei, oferindu-i răspunsul la întrebarea care o chinuia de atâta vreme?

De ce se făcea atâta tevdură? De ce se scriseseră atâtea sonete minunate?

Aha. De *asta*.

Un braț puternic îi înlănțui mijlocul. Cealaltă mână îi desfăcu stângaci panglicile și apoi îi dădu boneta jos, fără ca buzele lui să le părăsească vreun moment pe ale ei.

Palma lui enormă îi cuprinse ceafa, dându-i de știre că voia mai mult.

„Plecă fruntea mai aproape. Cuprinde-mi gâtul cu mâinile. Folosește-ți și tu limba. Vorbește-mi fără cuvinte.”

Fericirea se împrăștia în trupul ei în cercuri din ce în ce mai largi.

Sentimentul acesta de plutire. Saltul în necunoscut. Măinile lui modelându-i mijlocul. Fața lui nerasă, înțepându-i obrazii și bărbia.

Să îl săruți pe duce însemna să te afli într-o galerie de artă și să privești un tablou care îți schimbă viața. Să dai deoparte o cortină care se deschide spre altă lume. Să schimbi realitatea, extinzând-o.

Îi împinse pălăria și își îngropă degetele în părul lui des și ondu-lat, trăgându-l mai aproape.

O lady nu împinge niciodată pălăria unui gentleman. Nici nu își imaginează că îl dezbracă de haină, ca să-i expună pieptul puternic pe care îl văzuse cu o seară în urmă.

Cerule mare! Devenea o femeie ușoară. Și asta îi plăcea la nebunie.

De cele mai multe ori, un sărut nu însemna mare lucru pentru Dalton. Buze care se întâlneau, căutând o invitație, proclamând că se cunoșteau. Un preludiv pentru actul iubirii în sine. O conversație care nu avea nevoie de cuvinte.

Uneori, foarte rar, devenea ceva mai mult, un crâmpei de rai, de izbăvire.

Și apoi era *asta*. Dalton fusese pierdut din momentul în care buzele lui le atinseseră pe ale Theei.

Răspunsul ei senzual, micile gemete, felul în care îl trăgea mai aproape cu degetele împletite în părul lui... Unde erau reținerea, pudoarea, pasivitatea? Oare vestalele virgine nu trebuiau să fie temătoare și nesigure?

Thea săruta cu un entuziasm care îi făcuse bărbăția mai tare decât spițele de la roțile trăsorii. După toți anii în care trebuise să-și reprime sentimentele, acum se înălța în zbor spre pasiune.

El o sărutase ca să n-o lase să vorbească. Ca să o distragă. Poate chiar ca să o sperie puțin. Să o scoată din lumea pericolelor teoretice și să-i arate realitatea.

Să oprească mintea aceea rapidă, care era pe cale să-i descopere secretele.

Planurile i se împotmoliseră atunci când Thea își linsese buzele acelea bosumflate, trandafirii, atât de aproape de el. Trebuia să le guste, să le soarbă, să pună stăpânire pe ele.

Îi trecu degetul peste buze, iar în clipa în care acestea se deschisera pentru a-l primi, alunecă din nou înăuntrul ei, gustând amestecul acela dulce de inocență și abandon.

Poate că acesta era primul sărut pentru el, nu pentru ea.

Dacă ar fi fost destul loc, ar fi așezat-o în poala lui, dar nu putea. Descoperind că restricția acționa ca un afrodisiac, îi cuprinse obrazul în palme și își trecu arătătorul peste buza ei de jos în timp ce o săruta.

Senzații fără emoții. Plăcere fizică fără nevoia de intimitate. Acestea fuseseră principiile care îi guvernaseră distracțiile.

Nu se dăruise niciodată cu adevărat unei femei. O parte din el rămânea întotdeauna la pândă, privind din afară. Dar toate vorbele acelea despre Hellhound... ei bine, îl făcuseră să-și asume identitatea războinicului primitiv. Acum se balansa pe muchia de cuțit a dorinței, plin de o nevoie brutală, viscerală. Nevoia de victorie. De dominare.

Îi desfăcu buzele cu degetul și adânci sărutul în timp ce-i apăsa sâni delicat de pieptul lui.

Thea își freca obrazul catifelat de el ca o pisică. La naiba, nu era destul de puternic ca să reziste acestei invitații!

O sărută pe gât, pe obraji îmbujorați de culoarea piersicii, pe pielea delicată din spatele urechii.

Pântecele i se încordă, iar mädularul începu să-i apese deschizătura pantalonilor.

Când mâinile ei mici încremeniră pe fața lui, se gândi că voia să-l oprească; în schimb, Thea înălță capul și îi sărută colțurile gurii. Apoi îi sărută groșița din bărbie.

– Am vrut să fac asta de când am valsat, șopti ea.

Ar fi putut să le dea lecții câtorva văduve pe care le cunoștea, se gândi el cu ochii închiși.

Trăsura se cutremură – sau el se cutremură? Nu, fusese trăsura, care încetini și se opri cu scârțâit de roți.

Dalton se trase înapoi cât putu de repede. Străduindu-se să-și liniștească respirația agitată, se grăbi să-i întindă Theei boneta.

Ușa se deschise și apărură chipul lui Con, cu nasul roșu de frig. Aruncând o privire la părul ciufulit al Theei și la buzele ei umflate, ridică din sprâncenele groase.

Dalton își dresă glasul.

– Hm, de ce ne-am oprit?

Și când se întunecase atât de tare? De când se sărutau?

– De ce nu vii să vezi singur? mormăi Con. E cea mai a naibii privește pe care am văzut-o în ultimul timp, îmi cer iertare, milady. Își ridică pălăria privind spre Thea.

– E în regulă, Con. Thea își legă panglicile bonetei, restabilind măcar o urmă de cuviință. Mi-ar... mi-ar prinde bine puțin aer proaspăt.

Con întinse mâna ca s-o oprească.

– E mai bine să rămâi în trăsura, milady.

– De ce, care e problema?

– Banii sau viața, se auzi o voce subțire din lateralul trăsurii.

Chiar? Un hoț la drumul mare? se gândi Dalton. Oare tipul nu știa că zilele acelea trecuseră de mult? La câte gărzi patrulau drumurile, tâlharii deveniseră o raritate.

Fața bătută de vânturi a lui Con se despică într-un râșnet.

– Suntem tâlhăriți sub amenințarea pistolului.

– Și asta e amuzant fiindcă...?

– Ar trebui să-l vezi pe bărbatul care ne tâlhărește. Sau ar trebui să spun pe *băiatul* care ne tâlhărește. Nu cred că are mai mult de cincisprezece ani. Vocea nici nu i s-a schimbat. Sună ca un blestemat de copil de cor.

Prefera să înfrunte o duzină de tâlhari, numai să nu mai răspundă la întrebările Theei. Iar sărutările ei erau și mai periculoase.

– Nu e nici un motiv de îngrijorare, milady, o asigură el. Terminăm imediat cu asta.

Capitolul 10

„Lua-te-ar naiba“. În mintea lui, Dalton se pocni singur. „Ești un animal. Un animal în călduri.“

Fusese prea ocupat s-o sărute pe doamna de care trebuia să aibă grijă și pe care trebuia s-o protejeze, ca să mai observe că erau jefuiți de un tâlhar la drumul mare.

O jalnică imitație de tâlhar, dar avea un pistol și părea să creadă că i-ar fi putut convinge să se despartă de banii lor.

Nefericitul, în vârstă de cel mult șaisprezece ani, avea o față rotundă acoperită de pistrui și ochi căprui înverșunați. Fără îndoială că era fiul unui fermier sărăcit, mânat de foame să încalce legea. Un băiat înalt, numai piele și os. Nu avea nici măcar niște umeri ca lumea.

– Dați-mi monedele pe care le aveți, spuse băiatul. Nu vreau bancnote.

Con avusese dreptate, avea o voce ca de fată. Sărmanul de el.

– Ia-o ușor, îi șopti Dalton irlandezului. Nu vrem să-l speriem. Pistoalele și băieții nervoși și speriați nu sunt niciodată o combinație bună.

– Să vedem, amice, spuse Con jovial. Nu trebuie să fluturi așa chestia aceea.

Era un pistol vechi și ruginit. Poate că nu era nici măcar încărcat. Dar trebuiau să presupună că era.

Dalton și Con schimbă o privire rapidă.

Dalton urma să distragă atenția puștiului, în timp ce Con îl dezarma.

Vizitiul păstra o tăcere înțeleaptă, cocoțat pe capra trăsuri, fără să atragă atenția.

Dalton căută în buzunarul jiletcii și scoase o guinee strălucitoare.

– Uite aici, băiete. Mai mult decât suficient pentru tine.

În timp ce puștiul îi urmărea degetele cu ochi flămânzi, Con se apropia pe nesimțite.

– Nu-mi spune băiete. Tâlharul ridică mai sus pistolul, țintind direct spre pieptul lui Dalton. Sunt Fiorosul Baron Întunecat, Căvalerul Drumurilor.

Dalton ar fi râs dacă pistolul nu l-ar fi țintit direct.

– De ce nu laşi chestia asta jos, îi sugeră el cu blândeţe. Suntem înarmaţi până în dinţi şi de două ori mai mari decât tine. Ia bănuţii şi fugi acasă la mama ta.

Con era pregătit să intervină. O lovitură rapidă peste încheietură, şi pistolul cădea.

În trei... două...

– Păi, ar trebui să-ţi fie ruşine de tine, se răsti o voce ascutită.

Thea. *Bineînţeles*. Ieşise din trăsură şi acum se îndrepta spre tâlhar cu pumnii în şolduri şi faţa mânioasă.

Con ezită, neştiind dacă să lovească.

– Ne ocupăm noi de asta, milady, spuse Dalton încordat, pregătindu-se s-o ferească atunci când Con avea să atace.

Ce mai făcea acum femeia asta imprevizibilă? În loc să asculte ordinele, se îndreptă direct spre tâlhar şi-l întrebă indignată:

– Nu ştii că faci totul pe dos?

– Chiar... chiar aşa? Îmi pare rău, murmură spăsit puştiul.

Oare chiar se scuzase?

– Trebuia să aştepţi până se înnopta de-a binelea, îi explică Thea. Şi e obligatoriu să porţi o batistă legată la nas şi la gură, pentru ca oamenii să nu-ţi vadă chipul.

Îi dădea lecţii? Ar fi trebuit s-o pună să meargă călare pe lângă trăsură, cu un pistol. Era limpede că nu avea nevoie de protecţia lui.

– Milady, o avertiză el sec. Eu şi servitorul meu controlăm situaţia.

Nu primi nici un răspuns, aşa cum presupusese. Thea se îndreptă direct spre tâlhar şi întinse palma.

– Dă-mi pistolul.

Tâlharul plecă abătut fruntea.

– Îmi pare rău, milady. Eram disperat.

– Dă-mi-l în clipa asta.

Spre uimirea lui Dalton, băiatul puse pistolul în mâna Theei. Ea îl ţinu delicat, între degetul mare şi degetul arătător.

Faţa netedă a tâlharului se împlânzi în ceea ce părea un zâmbet.

– Îmi pare rău, Lady Dorothea. Nu ştiam ce altceva să fac. Şi nu m-am gândit niciodată că aveam să dau peste o persoană cunoscută. E prima trăsură cu care am încercat, pe cuvântul meu.

Dalton şi Con schimbă priviri uluite. Îl auziseră oare spunându-i pe nume?

Ducele se întoarce spre Thea.

– Nu cumva, din întâmplare, îl cunoști pe hoțul acesta?

Ea se aplecă în față și smulse pălăria tâlharului, eliberând două cosițe lungi, negre.

– *Hoța*, vrei să zici. Aceasta este Molly. Ne-am cunoscut în Irlanda. Sunt sigură că ne va spune cum a ajuns tâlhar de drumul mare în împrejurimile orașului Bath. Vino cu mine acum, Molly. În trăsură. Înainte să te mai vadă cineva.

– Acela se furișă prin spatele meu, bombăni fata încruntându-se în direcția lui Con.

– Fluturai un pistol și încercai să-l jefuiești. Bineînțeles că se furișă în spatele tău.

– Nu era încărcat.

– Ei bine, el nu știa asta.

– Molly! exclamă Thea. Urcă în trăsură în clipa asta. Fiorosul Baron Întunecat? Ce prostie colosală! Apoi se întoarce spre Dalton: Va călători înăuntru cu mine.

Făcuse afirmația pe un ton provocator, de parcă el ar fi putut s-o contrazică.

– Foarte bine.

Oricum n-ar mai fi îndrăznit să rămână singur cu ea într-un spațiu închis. Nu după sărutul cutremurător pe care îl schimbaseră.

Con se apropie de Molly și se aplecă, astfel încât fețele lor ajunseră la același nivel.

– Ei bine, domnule Molly? Sau domnișoară Molly?

Ochii ei căprui se îngustară ca două fante.

– Ești irlandez?

– Ca piatra din Blarney. Și ce te-a adus pe drumul spre Bath, în această seară frumoasă?

Când Molly își încrucișă brațele subțiri, coatele ei noduroase ieșiră din haina zdrențuită.

– Mi s-au furat banii. Nemernicul acela ti... Dându-și seama că Thea o privea, se corectă: Răufăcătorul care mi-a furat banii a fugit spre Bristol.

– O să te ducem noi la Bristol, și nu o să-ți luăm nimic. Acum, hai sus.

Con le ajută pe Thea şi pe fata cunoscută înainte drept Fiorosul Baron Întunecat să urce în trăsură.

Dalton încălecă. Erau la o distanţă de numai câteva minute de bariera din Bath, şi se lăsase întunericul. Nu riscau să fie recunoscuţi.

În timp ce călăreau unul lângă celălalt, prinse privirea tovarăşului său.

– Şi apoi s-au făcut patru, oftă el clătinând din cap.

– Trebuie să recunosc meritele acestei lady, răspunse Con. Nu ne plictisim nici o clipă. Totul e foarte distractiv.

Dalton strânse frâiele. Din punctul lui de vedere, „distractiv” nu era cel mai potrivit cuvânt. Sărutul acela îl cutremurase, schimbându-i centrul de echilibru. Îl însemnase la fel de profund ca tăietura de pe faţă.

„Animal”, se gândi el dezgustat. „Nu te poți controla, asta e. A trebuit să cedezi ispitei.”

Dar ea vorbise despre Hellhound. O sărutase doar ca să o oprească din speculații.

Vinovăția îi ardea mintea. Tocmai îi trimisese o scrisoare mamei ei, pentru numele lui Dumnezeu! Jurând să o ducă la destinație tea-fără și nevătămată.

Iar el își ținea întotdeauna cuvântul. Nu aveau să mai existe conversații intime. Și, evident, nici un sărut.

Molly refuză batista pe care i-o oferise Thea.

– Eu nu plâng niciodată, râse ea, încrețindu-și nasul pătat de pistru. Îl înfuriam de moarte pe tata, fiindcă nu plângeam când mă bătea cu cureaua.

– La ce te gândeai, Molly? Puteai să mori. Te-ai expus unui pericol îngrozitor.

Era ceva cu totul aparte în relația dintre duce și slujitorul lui. Le prive interacțiunea mută. Ar fi dezarmat-o pe Molly în câteva secunde.

– Irlandezul cu părul roșu-argintiu e în regulă, dar nu-mi place cum arată tipul înalt și frumos, cel cu ochii iscoditori. Să nu ai încredere în tipii frumoși. Nu ar trebui să călătorești cu el, milady. E în stare să-ți fure inima... și să-ți fure și banii.

– Asta s-a întâmplat cu tine, Molly? De ce naiba ai ajuns aici?

– Cam așa ceva, mormăi fata.

– Cam așa ceva?

– Nu pot să-ți spun. Își încrucișă brațele cu încăpățănare. Nu încerca să mă tragi de limbă.

Fiica mijlocie dintr-o familie de unsprezece copii care își pierduse recent tatăl, Molly fusese silită să caute de lucru la o fabrică de mătase din Cork.

– De ce să nu-mi spui, insistă Thea. Poate că așa necazul ți s-ar părea mai ușor. Poate că nu e atât de rău precum crezi. Sau poate că eu te pot ajuta.

Thea și mătușa ei vizitaseră adesea căsuța familiei lui Molly, ducându-le borcane cu miere, pâine aburindă, jucării și pleduri împletite pentru mama epuizată, cu fața brăzdată de riduri și unsprezece guri de hrănit. Erau arendașii unuia dintre vecinii mătușii. Acesta, un gentleman crud, lăsase domeniul în grija unor vechili care îi puneau pe arendași să plătească înzecit și nu se ocupau nici măcar de reparațiile de bază.

Domeniul ducelui nu mai avea nici un arendaș, doar câțiva servitori bătrâni și noduroși, asemenea măslinilor din livadă. Cu tot pământul acela, putea oferi case bune și teren arabil pentru o mulțime de arendași, însă el ținea casa închisă și întunecată ca mormântul unui faraon.

Thea se cutremură amintindu-și ce-i spusese Osborne despre frațele lui. Avea doar cinci ani. Cu toate astea, nu era un motiv să lase în paragină o proprietate atât de vastă și de bogată.

– E rău. Molly clipi din ochii ei căprui și își îndesă cozile lungi sub pălăria albastră. *Eu* sunt rea. Și nu mai vreau să fiu fată. Fetele au parte numai de mizerii, asta e sigur. Cred că de acum voi purta pantaloni. Și îmi voi ascunde părul. Își scoase în afară buza de jos. Nu încerca să mă oprești.

– Nu aș încerca să te opresc, replică Thea zâmbind. Fiorosul Baron Întunecat poate face tot ce pofteste.

– Partea asta a fost bună, nu crezi? I-a făcut să tremure, în cizmele lor la modă.

– O, au fost îngroziți.

Molly zâmbi șovăielnic.

– Nu știam ce altceva să fac. Nu aveam alte opțiuni.

– Exact asta am crezut și eu.

– Am găsit ideea în una dintre cărţile pe care mi le-ai împrumutat, o istorie a lui Richard Turpin, tâlharul la drumul mare.

Molly o urmăsea pe Thea acasă într-o seară, târându-şi picioarele la doi paşi în spatele ei. Tânăra aristocrată o condusesese direct la rafturile cu cărţi, fiindcă observase cum îi sclipiseră ochii când le zărise.

Din momentul acela, Molly îşi petrecuse tot timpul liber citind fiecare carte din casă. Thea fusese atrasă de fata care păsea ţanţoş şi înjura ca un marinăr şi voia să citească toate cărţile din lume.

Molly sosea seara la căsuţă cu degetele pătate de vopsea şi mintea dornică de evadare. Citeau aşezate una lângă alta în faţa focului în toate serile lungi de iarnă.

– A, deci acum eu sunt responsabilă pentru delincvenţa ta? pufni Thea.

– Bineînţeles că nu. A fost numai vina lui Jack Raney.

Îşi puse rapid mâna la gură, iar ochii ei plini de viaţă scrutară chipul Theei.

– Jack Raney? Ai putea să-mi spui despre ce e vorba.

Molly oftă, şi umerii ei slăbuţi se lăsară.

– Eu... nu pot.

– Ce zici dacă îţi spun eu un secret mai întâi?

– Dă-i drumul, o îndemnă puştoaica aplecându-se în faţă.

– Nu trebuie să spui nimănui, dar bărbatul frumos cu ochii albaştri întunecaţi nu e altul decât ducele de Osborne. Călătoreşte deghizat într-un negustor numit domnul Jones, fiindcă fuge de soţul gelos al uneia dintre doamnele cu care s-a distrat.

– Osborne? Adică Osborne de la Balfry House?

– Exact. Şi eu vreau să-l conving să deschidă casa din nou.

– Oho! Molly respiră precipitat, surprinsă. Nu m-am gândit nici odată că o să mai apară prin Irlanda. Dar tu de ce călătoreşti cu el? Nu eşti... tu şi cu el nu sunteţi...?

– Nimic de felul acesta, se grăbi Thea să o asigure. E doar escorta mea până la mătuşa Emma.

– Chiar aşa? Molly fluieră neîncrezătoare. Am văzut cum te privea.

– Ți-am spus secretul meu, acum e rândul tău.

– Ce-i drept e drept. Dar mai întâi spune-mi de ce ai părăsit Londra. Ai plecat într-acolo doar cu vreo două luni în urmă.

– Mi-a fost prea dor de Irlanda. Și mi-a fost dor și de tine. Plănuiam să-ți aduc o trăsură plină de cărți, dar am plecat puțin cam în grabă.

– Ți-a fost dor de mine? Molly zâmbi timid. Voiai să-mi aduci cărți? Fața îi căzu. Nu mă pot întoarce acasă niciodată.

– De ce?

– Jack părea cea mai bună opțiune a mea la momentul acela. Nemernicul mincinos și înșelător! Scuză-mă, milady, dar e adevărat. Își strânse pumnii. Când o să-l prind, o să-și dorească să nu se fi născut.

– Ce s-a întâmplat?

– Unul dintre administratorii fabricii a pus mâna pe mine și a primit un genunchi în testicule pentru osteneală. Mi-am pierdut slujba. Nu-i puteam spune mamei. Trebuia să fug, dar nu aveam bani. Așa că m-am dus cu Jack la Bristol. E marinar și mi-a spus că avea să-mi găsească un post de cameristă la un han din Bath.

– Ticălosul.

– Nu știi încă totul, spuse Molly cu amărăciune. Jack a zis că aveam nevoie de bani ca să-mi cumpere o uniformă de slujnică și ca să acopăr anumite costuri. Și eu am... eu am furat de la propria mea mamă. Toți banii îngropați sub gardul viu.

– Vai, Molly. Nu ai făcut așa ceva!

– Ți-am spus că sunt rea. Dar aveam de gând să-i pun înapoi. Oftând, Molly continuă: Jack m-a abandonat la Bath și a fugit cu banii. S-a întors la Bristol și acum face obișnuitele lui călătorii între Bristol și Cork. Distrându-se la Anchor Tavern. Nu mi-a lăsat nimic, în afară de un pistol vechi și o pereche de pantaloni de-ai lui.

Acum Thea înțelege. Erau puține opțiuni pentru o fată sărmană, rămasă de capul ei într-un oraș străin.

– Când o să ajungem la Bristol, o să-l găesc, spuse Molly cu vehemență. O să-l găesc și o să scot banii de la el. Lovi cu piciorul arma ruginită de pe podeaua trăsurii. Mai întâi o să trebuiască să învăț cum se încarcă pistolul ăsta blestemat.

– Fără pistoale.

– Păi n-o să se despartă de bani dacă îl rog frumos. O să trebuiască să-i scot de la el cu forța.

– Asta e o idee teribilă. O să vorbesc cu ducele. Cred că el ne poate ajuta.

Molly o privi precaută.

– Nu ți-a făcut nici o promisiune, nu?

– Nici una. Chiar dimpotrivă. A făcut tot ce i-a stat în puteri ca să-mi arate că mă detestă.

Desigur, mai fusese și sărutul acela. Un sărut destul de promițător. Thea ar fi vrut să știe mai mult. În Londra, un asemenea sărut ar fi însemnat că fusese compromisă, dar nu mai erau în Londra.

Îi venea să-l împacheteze în hârtie cafenie, să îl lege cu o fundă și să și-l ofere ca pe un dar. Așa ar fi putut să desfacă panglica mai târziu, în intimitate, când avea timp să retrăiască amintirea în toată splendoarea.

– Să nu ne mai facem griji din pricina viitorului, spuse în cele din urmă. Să luăm lucrurile în ordine. Ai nevoie de o masă caldă. Arăți înspăimântător de infometată. Luă mâinile reci ale lui Molly și le încălzi între mâinile ei. Când ai mâncat ultima dată așa cum trebuie?

– Acum două zile, cred.

Pleoapele fetei se lăsară peste obrajii presărați de pistrui.

Cum ar fi putut un bărbat să dorească să-i fure virtutea? Și banii?

Ce noroc că Molly alesese trăsura lor. Viața ei nu fusese ușoară, iar lăudăroșenia și vorbele aspre erau carapacea pe care și-o făurise ca să poată supraviețui.

– Mă simt obosită, milady, murmură ea sprijinindu-și fruntea de peretele trăsorii.

– Odihnește-te acum. O să ajungem la Bath destul de repede.

Molly se ghemui lângă perete, iar Thea o înfășură în mantaua ei.

De ce oare avea ducele o carapace atât de dură? Probabil din pricina morții fratelui său. Și a bolii mamei sale. Thea știa că tatăl lui fusese un tip extrem de crud, care deținuse câteva cluburi exclusive de jocuri de noroc.

Poate că viața ducelui nu era atât de lipsită de griji și egoistă cum presupusese.

Peste câteva minute, trăsura se opri în fața unui han din Bath. Thea fusese atât de cufundată în gânduri, că nu observase că străzile erau din ce în ce mai aglomerate. Nu voia s-o trezească încă pe Molly. Părea atât de epuizată și de palidă, sărmana!

Când vizitiul o ajută să coboare, o trecu un fior în aerul rece al nopții.

Ducele descălecă și șopti ceva calului obosit, netezindu-l pe crupă. Nu privi în direcția ei.

Camerele de sus ale hanului erau pline de o lumină veselă, și un sunet slab de viori și de picioare care tropăiau răzbătea până în curte.

– E vreo festivitate aici? îl întrebă ea pe un băiat de la grajduri.

– O seară de dans, doamnă. Băiatul privi în spatele ei. Trăsura dumneavoastră are roți galbene cu chenar roșu. Care e numele domnului, dacă îmi permiteți îndrăzneala?

Thea privi spre duce. Era de preferat să se țină de povestea pe care o născocise.

– Este domnul Jones.

Rândașul fu cât pe ce să-și iasă din piele de bucurie.

– Domnul Jones, ați spus? Vă mulțumesc, doamnă. Acum trebuie să plec. Se îndreptă în grabă spre han, fără să mai spună vreun cuvânt.

Ciudat. Nu trebuia să stea și să-l ajute pe Con la deshămatul cailor?

Irlandezul își făcu apariția și scoase aburi pe gură când vorbi.

– Unde e fioroasa hoată la drumul mare?

– Doarme, biata de ea. Trebuie să-i facem rost de o masă caldă.

– Așa e. Toți trebuie să ne hrănim...

Fu întrerupt când ușa hanului se trânti de perete, și doi bărbați voinici cu fețe roșii, furioase, se năpustiră afară.

– Jones, urlă unul din ei scuturându-și pumnii. Care din voi e Jones?

Capitolul 11

Ce mai era acum? Nu se puteau bucura de o călătorie plăcută spre Bristol? De ce trebuiau să existe săruturi interzise în trăsurile și fetișcane de la țară îmbrăcate ca niște hoți la drumul mare?

Și acum bufonii ăștia doi.

Cu ochi sticloși și feroce, cu pumnii ca niște șunci, cu gurile lăbărțate într-un rânjet, urlau după un anume Jones.

– Stați blând, domnilor, spuse Dalton pe un ton amuzat. S-a făcut o greșală. Vedeți, eu nu sunt Jones. Observând că irlandezul venise să se posteze lângă el, îi șopti din colțul gurii: Domnul Jones al tău a fost foarte dispus să ne închirieze trăsura, nu?

– Presupun că acum știm de ce, zise Con ridicând din umeri.

Bărbatul cu favoriți stufoși și fața încrețită de bulldog, care era evident șeful, înaintă hotărât, oprindu-se la doar câțiva metri de Dalton.

– Ai o trăsură neagră cu roți vopsite cu galben și chenar roșu. Scuipe în praf. Și bucătica aceea de muselină – arată cu capul spre Thea – te-a identificat ca fiind Jones, nu?

– Mda, așa a făcut, confirmă tovarășul lui la fel de ursuz, care purta la gât o basma roșie zdrențuită.

„Bineînțeles“, se gândi Dalton.

– Am spus o minciună, spuse pițigăiat Thea. Numele lui nu e Jones. Bulldogul se întoarse.

– Care e numele lui atunci, iubire?

– Este... este... începu ea, storcându-și vizibil creierul în căutarea unei noi povești.

– Ești Jones, mârâi omul, întorcându-se spre Dalton. Și o să plătești ceea ce îi datorezi domnului Gatling.

– Îmi pare rău că vă dezamăgesc, stimații mei prieteni. Nu sunt Jones. Am închiriat totuși trăsura asta de la el. Acum, dacă mă scuzați, trebuie să găsesc ceva cald de mâncare.

De ce nu mai erau alți oameni în curtea grajdurilor? Se părea că în han se desfășura un eveniment festiv, judecând după lumini și muzica veselă.

Buldogul îi urmări privirea.

– Toată lumea dansează și bea punct. Nimeni n-o să-ți audă strigătele. Dalton râse.

– De ce crezi că râde? întrebă voinicul cu basmaua mototolită la gât.

– Mă bucur fiindcă e o noapte atât de frumoasă, spuse Dalton. Cu miros de frunze noi în aer. Primăvara va veni în curând, și chiar și ticăloșii ca voi o să simtă că li se ușurează pașii și o să audă un cântec în inimile lor nenorocite.

– Pe cine faci nenorocit?

Buldogul păși mai aproape, clătinându-se.

– Eu nu am *niciodată* pașii grei, afirmă Basma Roșie.

Nu era o pereche strălucită, dar erau zdraveni. Amândoi aveau destui mușchi cât să învingă un elefant.

– Cât vă datorează domnul Jones? se interesă Dalton.

– Îi datorează domnului Gatling o sută de lire, pe care le-a furat de la el înșelându-l la cărți acum o săptămână.

– Înțeleg. Un personaj rău famat, acest Jones, nu?

– Din câte se spune, e destul de... Ia stai puțin. Bulldogul îl privi cruciș. Tu ești Jones. Lasă șmecheriile și dă-ne banii.

– S-a făcut o greșală, domnilor, începu Thea, dar înainte de a putea termina acest gând, Molly ieși din trăsură, clipind și frecându-se la ochi.

– Ce se întâmplă aici?

– Nimic care să te privească, băiete, mormăi omul cu cârpa roșie. Doar dacă nu ai suta de lire pe care trebuie s-o luăm înapoi.

– Nu mă simt bine. Molly se legănă pe picioare. Chipul ei părea de un alb fantomatic în lumina felinarelor din curte, iar pe frunte i se iviseră picături de transpirație.

Thea o cuprinse cu brațul pe după umeri.

– Ce se întâmplă cu ea?

– Cred că... cred că o să... leșin.

Con sări lângă ea și o sprijini. Îi puse mâna pe frunte.

– Are fierbințeală, declară el.

– Ea? pufni bulldogul. O ea care poartă pantaloni?

– Avem nevoie de un doctor, spuse Thea.

Dalton ar fi vrut s-o ajute, dar trebuia să trateze cu netoții aceia.

– Con, du femeile înăuntru. Eu o să continui conversația cu acești tipi de treabă.

Con o ridică pe Molly în brațe.

– Fata aceea are pantaloni, observă bulldogul.

– Ce ciudățenii pui la cale, Jones? întrebă Basma Roșie.

Dalton se asigură că Thea intrase în han, departe de orice rău, înainte de a se întoarce spre cei doi. Era deja atât de bănuitoare, încât nu ar fi vrut să vadă cum îi lăsa lați pe indivizii aceia în mai puțin de douăzeci de secunde.

Trebuia să prelungească puțin lucrurile, în caz că cineva se uita de la fereastră. Să le îngăduie să-i dea câteva lovituri, ca să nu pară prea simplu.

– Să vedem, domnilor. Își scoase haina și își suflecă mânecile cămășii. Nu o să dureze mult.

În replică se auzi un râs zgomotos.

– A spus că nu durează mult! Noi suntem doi, și el e singur.

– Îmi plac numerele impare, îi informă Dalton.

Râsul încetă.

– E destul de obraznic pentru un tip care va fi bătut măr.

– Cine e primul, atunci? întrebă Dalton. Haideți, nu fiți sfioși. Cu pumnii goi. După regulile lui Queensbury.

Știa că cel cu basma roșie avea un cuțit – putea s-o spună după modul în care i se strângeau degetele peste buzunar. Dar Bulldogul avea înfățișarea unui boxer profesionist și nu era în stare să reziste unei provocări cu pumnii goi.

Bărbații se așezară pe poziții, gata de luptă, și Dalton se mișcă mai aproape.

Îi lăsă să dea prima lovitură, ca să capete încredere.

Briza inserării purtă până la ei sunetele bătăilor din palme și scârțâitul viorilor.

Nerăbdător, Dalton ridică pumnii, apoi începu să danseze.

– Loviți-mă, îi tachină el. Loviți-mă, imbecili blestemați!

Primi toată forța primei lovituri în falcă. Capul i se roti într-o parte și se clătină câțiva pași.

Apoi, Bulldogul îi ținti abdomenul cu pumnul său imens.

Dalton era pregătit pentru asta. Trosnetul osului pe os. Sângele și saliva care țâșneau în jur.

Scuipă în nisip o șuviță purpurie și clipi sub înțepătura transpirației sărate.

Încasase o lovitură care ar fi doborât orice alt bărbat, dar de asta se antrena în fiecare zi: ca să-și pedepsească trupul și mintea, ca să-și poată reveni după asemenea șocuri.

Fiecare lovitură care îi atingea carnea îi stârnea dorința de a izbucni într-un râs sălbatic.

Asta era ceva real. Durere reală. Durere care îl făcea să uite de sine.

Putea face asta toată noaptea. Să absoarbă durerea. Să aștepte momentul potrivit pentru a întoarce lovitura. Să-i obosească, să îi facă să creadă că învinseseră.

Acesta era talentul lui, lupta. Ei bine, acesta și să le ofere plăcere femeilor. Durere și plăcere.

Avea să aștepte un timp rezonabil înainte de a-i termina. Trebuia să arate destul de șifonat ca să calmeze bănuielele Theei.

Cum se clătina în urma unei lovituri, nu observă că ea intrase în curte. Dintr-odată însă, pumnul Bulldogului se opri la jumătatea drumului spre abdomenul lui.

Dalton se întoarse să vadă ce-l făcuse să încremenească.

Era Thea. Stătea în mijlocul curții, cu părul despletit căzându-i pe spate, fără bonetă, fără manta îmblănită, fără mănuși. Doar o femeie trandafirie și încântătoare, în rochia de mătase verde cu flori cenușii.

Cu un braț ridicat grațios, de parcă ar fi binecuvântat scena, își legănă șoldurile și proclamă:

– Sunt *La Gabrielli*. Spectatorii plâng nestăpâniți când cânt Rossini și ating un fa de sus. Își sărută vârfurile degetelor cu un zgomot puternic. „*Che voce divina!*” strigă ei.

– Hă? Bulldogul se îndepărtă de Dalton și îl lovi pe Basma Roșie cu cotul. Ce crezi că a zis?

Basma Roșie rămăsese cu gura căscată.

– Habar n-am. Dar e drăguță.

– *Silenzio!* porunci Thea în italiana ei țipătoare. E noaptea dumnea-voastră norocoasă, domnilor. La Gabrielli va cânta acum pentru voi.

Își ridică brațele, își scutură buclele lungi și strălucitoare și inspiră profund, astfel că sânii i se umflară deasupra corsajului. Apoi începu să cânte.

Probabil că era Rossini, fiindcă îl menționase înainte. Dalton nu se pricepea la operă, dar Thea cânta bine.

Mai mult decât bine. Avea o voce înaltă, agilă, care scotea triluri calde și bogate.

Atacatorii de mai devreme stăteau cu gura căscată, amuțiți și inofensivi, fermecați de părul acela auriu strălucind în lumina lunii și de vocea surprinzătoare, emoționantă și suavă, care le mângâia auzul.

Ochii ei scoteau scântei albastre și argintii, și în rochia aceea, cu buclele căzându-i pe umeri, nimeni nu ar fi recunoscut-o pe aristocrata înveșmântată în alb și împodobită cu șiraguri de perle care dansase cu el cu doar câteva seri în urmă.

Avu sentimentul că în seara asta o vedea pe adevărata Thea pentru prima oară. Toate mișcărilor ei erau mai largi, mai nepăsătoare, mai puțin controlate.

Era pe scenă și își dezvăluia puterea.

Nu putea să nu se uite la ea. De ce și-ar fi dorit să nu se mai uite? Era cea mai frumoasă priveliște pe care o văzuse vreodată și știa că viziunea aceasta avea să i se întipărească în minte pentru totdeauna.

Timpul își încetini curgerea. Bărbații se holbau nemișcați.

Thea credea că avea să-l salveze. Nu ştia de ce, dar gândul acesta îi produse o împunsătură în piept. Era... adorabilă. Şi curajoasă.

Şi, pe deasupra, manevra ei funcţiona.

De fapt, nu era foarte mulţumit de felul în care funcţiona. Nu îi plăcea ca brutele acelea să o dezbrace cu ochii, gâfâind practic de dorinţă în timp ce o priveau legănându-se şi cântând melodios. Cu capul pe spate, cu sânii tresăltând.

Ca să fie cinstit, erau *trei* brute.

Aria ajunse la un crescendo dramatic, pasional, şi apoi se stinse. Peste câteva clipe, Thea păşi spre ei.

Buldogul clipi.

– Hm... eşti draguţă.

– Ei bine, îţi mulţumesc. Thea îl răsplăti cu un zâmbet atât de strălucitor, încât bărbatul făcu doi paşi înapoi, clătinându-se. Acum că v-am câştigat atenţia, domnilor, am o întrebare, o singură întrebare, spuse ea cu accentul acela italian ridicol.

– Care e aceea, doamnă Gab... ăă...

– Gabrielli. Pentru dumneata e Madame Gabrielli, îl mustră ea pe Bulldog, după care se întoarse spre celălalt. Întrebarea e... nu o fi înăuntru altcineva care să-l fi văzut pe acest domn Jones şi să poată confirma că soţul meu, domnul Gabrielli aici de faţă, nu e bărbatul pe care vreţi să vă răzbunaţi?

Soţul ei? Dumnezeu!

Thea se apropie atât de tare, încât ar fi putut-o atinge.

– Şi ce crezi că faci acum? o întrebă Dalton în şoaptă.

– Te salvez, bineînţeles. Dacă nu ai observat, te-au făcut praf. Am văzut debutante luptându-se mai bine decât tine.

Buldogul se scărpină în bărbie.

– Ei bine, presupun că Betsy îl cunoaşte pe Jones. Având în vedere că ea l-a, hmm, *întreţinut*.

De ce nu se gândise Dalton la soluţia asta?

– Bărbaţii, pufni Thea dezgustată. Se reped întotdeauna să se bată cu pumnii. Nu-şi fac niciodată timp să chibzuiască. O să merg să o aduc pe această Betsy. Să nu mişcaţi un deget. Se uită urât la fiecare pe rând, inclusiv la Dalton, apoi se îndreaptă graţios spre han.

Dalton ridică din sprâncene.

Basma Roşie îl privi descumpănit.

Thea reapăru în scurt timp cu o tânără rotofeie, cu obrajii trandafirii și un păr des, castaniu-deschis.

– Domnul acesta e Jones? o întrebă ea pe Betsy, arătând spre Dalton. Betsy îl privi de sus în jos și fluieră apreciativ.

– Măiculiță! Dacă ar fi fost Jones, m-aș fi ascuns în trăsura lui și l-aș fi urmat la Londra.

– Dar asta e trăsura lui Jones, protestă Bulldogul.

– V-am spus, hârâi Dalton, ținându-se de piept. Am împrumutat trăsura de la el.

Basma Roșie își drese glasul.

– Aăă... nu v-am făcut nici un rău, nu-i așa, domnule Gabrielli?

Ridică o labă uriașă, cu un gest conciliator.

– Vino înăuntru, *caro esposo*, ciripi Thea. Te-au rănit oamenii așaia răi? Să chemăm garda de noapte?

Buldogul își clătină capul zburlit.

– Nu e nevoie de asta acum. A fost doar o neînțelegere.

– Brown, prostănacule! îl muștră Betsy. Și tu, Morgan! Cum ați putut să atacați un om nevinovat! Domnului Gatling n-o să-i placă deloc.

Zdrahonii lăsară capul în jos ca doi școlari pedepsiți.

Thea îi zâmbi triumfător lui Dalton și îl luă de braț.

– Vino, *caro esposo*. Acești domni cumsecade ne vor oferi ceva de mâncare.

– Ce să zic, ești tare ca piatra, Gabrielli. Ai un stomac ca o carcasă de oțel. Bulldogul îl cuprinse pe Dalton de după umeri, de parcă ar fi devenit dintr-odată cel mai bun prieten al lui. Permite-mi să mă revanșez. Ce dorești? Coniac? Whisky?

– Whisky, mârâi Dalton.

– Cel mai bun din Irlanda, promise Bulldogul încântat. O să-l trimt în camera ta.

– Avem nevoie de cele mai bune camere, porunci Thea. De apă fierbinte, cearșafuri curate, o pomadă pentru tăieturile și loviturile lui.

Se încruntă la cele două namile, care lăsară capul în jos.

– Mai doriți și altceva, doamnă Gabrielli? întrebă Betsy.

– Pe tine, șopti Dalton, încet și atât de intens, că numai Thea îl putu auzi. Te dorește pe tine.

Primise prea multe lovituri în cap. Era singura explicație pentru vorbele acelea.

– Asta e totul, mulțumesc, Betsy, zise Thea roșind.

Peste câteva minute, în timp ce urcau pe scările hanului, îi spuse ducelui:

– O să-l aduc pe doctorul care are grijă de Molly.

– Nu. Fără doctori.

– Dar... ești rănit. Și sângerezi.

– Nu-i nimic. A fost doar din cauză că erau doi.

– Noroc că am venit la timp. Cum se numește tehnica asta de box? Să cazi în bot și să încasezi tot?

– Ha. Dalton clipi când durerea îi săgetă coastele. Nu mă face să râd. Mă doare prea tare.

– Sunt serioasă. Când te întorci la Londra, trebuie să iei lecții la Gentleman Jackson's. Ar trebui să înveți să te aperi.

Ce ironie a sortii! Ar fi putut trânti la pământ brutele acelea strâmbe în zece secunde, cu amândouă mâinile legate la spate. Dar, desigur, nu-i putea spune ei asta. Ar fi pus mult prea multe întrebări.

Peste un sfert de oră, Dalton era așezat într-un fotoliu căptușit cu catifea purpurie, lângă focul care trosnea în cea mai spațioasă cameră pe care o putea oferi hanul.

Betsy cea inimoasă îi aduse un lighean cu apă fierbinte, câteva cearșafuri curate și pomadă.

– O să vă trimit în curând cina. Dacă aveți nevoie de mine ca să vă spăl rănila, domnule Gabrielli, sau de orice altceva – îi făcu vesel cu ochiul, flirtând –, ajunge să strigați după Betsy.

Thea se încruntă.

– Mulțumim, spuse ea ferm, conducând-o pe Betsy la ușă.

Dalton zâmbi. O deranjase familiaritatea slujnicei. Nu știa de ce, dar îi plăcea această constatare.

– Oamenii aceia ți-au tras o chelfăneală zdravănă, remarcă Thea.

Ah, ce lucruri ajunsese să facă pentru ca fetele neinvitate la baluri să nu-i poată afla secretele!

– Doar câteva zgârieturi și vânătăi. Nimic deosebit. Se cutremură când durerea îi cuprinse abdomenul. Poate că am o coastă sau două plesnite, dar nu e grav. Du-te acum s-o vezi pe Molly, eu sunt bine.

– Ești sigur?

Ea își mușcă buza de jos, lăsând o urmă de un roz mai întunecat care îi atrase privirea lui Dalton și îl făcu să-și amintească de sărutul întrerupt din trăsură. I-ar fi plăcut să-l reia și să-l ducă până la capăt.

– Dacă ești rănit cu adevărat, o să trimit după medic, stăruie ea. Nu vreau să aud nici un refuz, Excelență.

– Nu am nimic care să nu se vindece cu câteva înghițituri de whisky. Vrei să-mi dai sticla aceea, mielușico?

Când Thea părăsi camera cu buzele ei ispititoare cu tot, Dalton își întinse picioarele în fața focului și închise ochii.

Alcoolul amorțea durerea coastelor rănite, dar nu avea nici un efect asupra durerii provocate de faptul că o dorea pe Thea atât de mult.

Capitolul 12

Sunetul vesel al viorilor se auzea slab în camera lui Molly, unde Con stătea de pază lângă patul bolnavei.

– Cum îi merge? șopti Thea, ridicând o șuviță de păr care căzuse pe fruntea fetei.

Dormea liniștită, deși fața îi era încă foarte palidă.

– Doctorul i-a dat ordin să doarmă, șopti Con. A spus că o să fie bine. Doar că e pe jumătate moartă de foame și de epuizare.

– A mâncat ceva înainte de a adormi?

– A băut o grămadă de ceai și a devorat șase cornuri. Irlandezul privi spre Molly cu o expresie ciudat de tandră. O cunoști, nu?

– Vine dintr-o familie numeroasă de arendași de lângă orașul Balfry. Unsprezece guri de hrănit. Nu știu cum se descurcă doamna Barton.

Ochii albaștri ai lui Con se lărgiră ușor, pe fața lui ridată și mustăcioasă.

– Doamna Barton, ai spus?

– O vădovă.

– Nu îi cunoști din întâmplare numele de botez, nu?

Thea se gândi. Se referise întotdeauna la mama lui Molly ca la doamna Barton. Clătină din cap.

– Mă tem că nu.

– Nu contează. Ochii lui Con scânteiară când se uită la Molly. Îmi aminteşte de o persoană pe care am cunoscut-o. Are aceeaşi ochi aprigi. Privirea lui se întoarce la Thea. Ei bine, cum s-a descurcat Excelenţa Sa cu cei doi nenorociţi? Nu ştiau ce i-a lovit, nu?

Thea îl privi pieziş.

– Dimpotrivă, Excelenţa Sa a primit câteva lovituri bune în coaste, o tăietură la un ochi şi sunt sigură că şi alte câteva vânătăi.

Sprâncenele stufoase ale lui Con se ridicară.

– Chiar aşa? În cazul acesta, poate că ar fi mai bine să mergi şi să-l veghezi. O să stau eu cu Molly. O să se facă bine, nu-ţi face griji.

Îl crezuse vreodată dur şi necioplit? În realitate avea un suflet ca pâinea caldă. Îi atinse mânăca.

– Îţi mulţumesc.

El îşi drese gâtul.

– Du-te acum, milady. Ai o fiară rănită de îngrijit.

Thea simţi cum îi zburau fluturi în stomac în timp ce traversa holul.

Prudenţa i-ar fi impus să ceară camere separate. De dragul bunei-cuviinţe. Pe de altă parte, cu puţin timp în urmă, cântase o arie de operă sub clar de lună, pentru un public format din cuţitari.

Nu fusese prea multă bună-cuviinţă în asta.

Bine. Atunci avea să facă încă un pas pe cărarea aventurii. Şi apoi altul. Şi apoi ciocăni la uşa ducelui.

– Intră, porunci vocea profundă şi morocănoasă.

Îşi desfăcuse eşarfa pătată de sânge şi haina, dar se părea că nu făcuse nici un progres în spălarea sângelui de pe faţă.

După toate aparenţele, fusese prea ocupat să bea whisky. Nivelul lichidului chihlimbării din sticlă scăzuse semnificativ.

– Cum te simţi, Excelenţă?

– Mi-a fost şi mai rău.

– Să ne uităm puţin la rănilor acelea, da? Vorbea pe un ton vioi, cum îşi imagina că i s-ar fi adresat o infirmieră unui pacient. Cu un interes pur medical, lipsit de orice emoţie. Cum singurul răspuns pe care-l primi fu un mârâit, îşi descheie manşetele mânecilor lungi şi le rulă peste încheieturi. Va trebui să te muţi în pat. Nu-ţi pot spăla rănilor dacă stai aşa de ţeapăn.

Când Osborne ridică ochii, podeaua se clătină sub picioarele ei.

Un albastru atât de profund. Și plin de durere. Întinse mâna spre el, apoi o lăasă din nou să cadă.

– Nu te pot ridica, Excelență. Va trebui să te ridici singur. Cina noastră va sosi în curând.

– Vrei să mă întind pe pat, nu? Întrebă el cu ochi scânteietori.

Căldura îi înroși obraji.

– În scop pur medical, înțelegi.

– O, vai, înțeleg.

Se opinti să se ridice, refuzându-i oferta de sprijin, și își scoase haina.

– Ai sânge pe cămașă, îngăimă ea.

– Chiar așa? Privi în jos. Da, așa e. Unul din ei avea un cuțit.

– Amuzant. Puteai să fii ucis.

– Nu chiar. Rânji lupește. Am pielea groasă. Lăsându-se pe pat, murmură: Fă tot ce poți mai rău, Thea. Tot ce poți mai rău.

Thea îi trase ușor cămașa peste brațe și peste cap, apoi își ținu respirația când văzu pieptul puternic și tare și abdomenul cu mușchi proeminenți.

Se apucă să spele sângele de pe tăietura de la ochi cu o cârpă înmuiață în apă fierbinte. Strâmbându-se, Osborne o prinse de încheietură.

– Îmi pare rău, Excelență.

– Spune-mi Dalton. O privi insistent, cercetându-i fața. Și nu te scuza, Thea. O femeie care salvează duci cântând arii sub clar de lună nu se scuză niciodată... pentru nimic.

Inima ei încetă să mai bată.

– Dalton? Dar acum nu ești Osborne?

– Fostul meu titlu s-a lipit de mine, chiar dacă sunt duce acum, fiindcă am fost Dalton atâta timp.

Dalton... Asta însemna că erau... intimi?

Cât de diferite erau trupurile bărbaților, se gândi ea în timp ce îi curăța tăietura adâncă de pe piept. Degetele ei trecură peste părul castaniu și peste un sfârc neted, rotund.

Avea și alte cicatrice. Fantomele altor răni.

– Ești o priveliște mult mai atractivă decât infirmiera mea obișnuită, știi asta? Buzele lui se curbară într-un zâmbet. De obicei, Con este cel care mă îngrijește după câteva runde de box.

Thea îi curăță o pată de sânge de pe obraz.

– Nu am înţeles niciodată farmecul pugilismului. Nişte bărbaţi se bat cu pumnii ca să facă sport. Nu e destulă violenţă în lume? Trebuie să o transformaţi într-un ritual?

– Ți-am spus, Thea, bărbații nu sunt complicați. Ne place să zdrobim lucruri. E în sângele nostru. După ce s-a înecat fratele meu, m-am simțit vulnerabil. De îndată ce m-am făcut destul de mare, m-am apucat de box și de scrimă ca să devin mai puternic.

– Poate că ar fi trebuit să studiezi boxul puțin mai mult.

– O, doar mă încălzeam, spuse el rânjind. Peste încă cinci minute, i-aș fi făcut knock-out.

– Mmm-hm.

– Nu mă crezi?

– Doar că... ei bine, nu îi loveai.

– Ah, dar asta era strategia mea. Să-i hărțuiesc, să-i epuizez, și apoi *bum*.

Pumnul lui izbi partea de sus a patului, intensificându-i durerea din coaste.

– Nu te mai fâțâi, îl muștră Thea în timp ce degetele ei lunecau peste carnea netedă și mușchii solizi. Ridică-te în șezut, te rog, ca să te bandajezi.

Ducele se ridică într-un cot. Era atât de mare, încât dură minute în șir să-i înfășoare torsul în pânza de in, aplecată deasupra lui. Și asta o făcu să-și dorească să înfășoare și altceva, nu numai pânză, în jurul pieptului său puternic.

– O să cer să ți se aducă o cămașă curată, zise ea, răsucindu-se brusc pentru a-și ascunde dorința din ochi.

Dalton o prinse de încheietură și o trase cu fața spre el.

– Nu e nevoie. Ochii lui străluciră îndrăzneți în lumina lumânării. Dorm gol, întotdeauna.

Valuri succesive de căldură năpădiră trupul Theei, răspândindu-se de la pânțele până în obraji. Păi atunci, dacă dormea gol, trebuia să-i dea jos și pantalonii, nu?

Dumnezeule! Avea nevoie de o plimbare în curte, la aer curat. Și de niște apă rece pe față.

– O să merg să caut ceva de mâncare, spuse ea atunci ca să-și ascundă confuzia.

Ca să acopere faptul că tot trupul ei devenise lichid de dorință și că fusese cât pe ce să-i dea jos pantalonii.

Ceea ce nu era deloc demn de o lady.

Pe coridor se sprijini de perete, ținându-și răsuflarea. Chiar atunci, Betsy apăru în capul scărilor, purtând o tavă de argint încărcată de farfurii.

– Cum se simte domnul Gabrielli? Sper că nu are răni grave.

– Mă tem că acum e doar pe jumătate îmbrăcat. Te rog să ne trimiți niște cearșafuri curate.

– Bineînțeles, doamnă Gabrielli.

– O să iau eu tava, mulțumesc, Betsy.

Thea prinse de marginea tăvii, dar slujnica o ținu strâns.

– O, nu, e prea grea pentru dumneavoastră. O duc eu înăuntru, ce ziceți?

Cu alte cuvinte, dorea să-l vadă măcar o clipă pe Dalton dezbrăcat.

– Nu e prea grea.

Thea trase mai tare, iar în cele din urmă Betsy capitulă.

– O să vă deschid ușa atunci, da?

Își lungi cât putu gâtul spre pat, dar nu văzu nimic din cauza draperiilor.

Orice ar fi fost pe tavă, mirosea divin. Thea își dădu seama că era tare flămândă, așa că se grăbi s-o conducă pe iscoditoarea Betsy spre ușă.

Dalton se ridică din pat și se așeză pe scaunul din fața ei, purtând doar pantalonii de piele de căprioară și cearșaful de în pe care i-l înfășurase ea peste piept.

– O să-ți trimită o cămașă, îl informă Thea roșind fără să vrea. Nu cinase niciodată în compania unui bărbat pe jumătate gol. Pe deasupra, tăietura aceea dubioasă de pe falcă și vânătaia albastruie de pe obraz îl făceau încă și mai chipeș, scoțându-i în evidență ochii de cobalt.

Își veni în fire și se concentră asupra fripturii simple de vită cu morcovi și a pâinii proaspete, cu coaja tare, unsă cu unt. În seara asta nu îi păsa de maniere. Șterse chiar un strop de sos cu o bucatăică de pâine.

Mâncară amândoi cu poftă, fără să scoată o vorbă. Când termină, Thea își șterse mâinile cu un șervet și spuse:

– Ai observat că foamea face ca mâncărurile simple să pară mult mai bune decât o masă sofisticată? Ce bei? Are un miros de – ridică sticla și o mirosi – mușchi.

– Nu ești departe de adevăr, râse el. Acesta e cel mai bun whisky triplu distilat din malț de orz al lui Bushmills, furnizorul regelui.

– E foarte tare?

– Nu aş spune că e pentru tine.

– Ce înseamnă asta? întrebă ea încruntată.

– Doar că tinerele doamne preferă să bea de obicei un lichior ușor. Nu e nici o rușine în asta. Și mie îmi place uneori un lichior bun.

– O să beau niște whisky, te rog, declară ea îndreptându-și spatele.

În definitiv, asta ar fi putut-o ajuta să-i ignore mușchii perfect reliefați. Și felul în care mâna lui mare înconjura paharul subțire, în timp ce îi turna un deget de whisky.

Luă o înghițitură mică, mândră că nu se înecase. Apoi alta. Băutura îi ajunsese în stomac, încălzind-o și slăbindu-i încordarea dintre omoplați.

– Friptură de vită și whisky. Măi să fie, doamna coboară printre oamenii de rând, o tachină el.

– Presupun că da. Thea privi în jur, la mobilierul simplu. Evident, nivelul artistic din hanuri a scăzut destul de mult.

– Nivelul artistic?

– Știi, pe pereții fiecărui han din Anglia se află aceleași cinci reproduceri ale unor tablouri clasice. Probabil că sunt sute de pictori ucenici care le copiază într-un ritm nebunesc, zi după zi.

– Nu pot spune că le-aș fi observat.

Ea arată spre perete cu paharul de whisky.

– Un Gainsborough, bineînțeles. Nu lipsește niciodată. Hanurile aleg întotdeauna cele mai inofensive peisaje. Nori pufoși. Clopotnița unei biserici în depărtare. Câteva oi păscând pe coama unui deal. Îți creează o senzație de confort, nu?

În timp ce el privea peisajul cu ochii mijiiți, Thea profită de ocazie ca să-și mai toarne un pahar de whisky și să-l dea pe gât.

– Nu-mi place, hotărî Dalton în cele din urmă. Nu are destule zeițe. Thea râse.

– Nu ți-a plăcut nici cel de Tițian de pe peretele sălii de bal. Chiar nu ești un cunoscător de artă?

– Nu m-am gândit mult la asta.

– Nu te-ai mai gândit la colecția de la Balfry?

– S-ar putea să revin asupra ideii.

În acel moment se auzi o bătaie la ușă. Thea se duse să preia cămașa și eșarfa destinate lui Dalton, căci nu se cuvenea ca el să apară pe jumătate dezbrăcat. Putea să-i dea palpații lui Betsy.

Deși era păcat să-l acoperi, se gândi ea în timp ce îi trăgea cămașa peste cap și-l ajuta să-și lege eșarfa într-un nod lejer.

– Descopăr că îmi place să beau whisky, îi mărturisi. E într-adevăr o invenție minunată.

Invenția aceasta părea să-i dea un curaj nebănuit. Cu gesturi lente, își strânse părul în creștetul capului și își arcui spatele până când pieptul îi ieși în față.

Privirea flămândă a ducelui îi dădu de înțeleș că avea putere enormă asupra lui.

Își lăsă părul să cadă și scutură capul, bucurându-se să simtă greutatea părului pe spate, mângâierea lui mătăsoasă pe gât.

Existau mai multe modalități de a convinge un duce să-și despachezeze colecția de artă.

Gândul acela păcătos i se fixă în minte la fel ca băutura care îi încălzea stomacul.

Dalton strânse tare furculița, încercând să o ignore. Nu avea nici o șansă, în condițiile în care lumina focului învăluia în scânteii părul acela de culoarea mierii.

Oricât s-ar fi străduit s-o trimită în partea minții rezervată pentru Probleme, Pericole și Necazuri, o găsea prea atrăgătoare și prea interesantă.

Nu vădea numai inteligență și senzualitate, ci și un curaj admirabil. În definitiv, își sfidase mama, acea harpie primejdioasă, și renunțase la o viață fără griji.

– O, uite, exclamă ea, ridicând capacul de pe ultimul vas de argint. Șarlotă cu fructe!

Își vârî degetul în desert într-un mod foarte nedemn de o lady și apoi... ei bine, își linse degetul, împingându-l pe Dalton încă un pas spre pierzanie.

– Mmm, făcu ea închizând ochii de plăcere. Pandișpan. Își linse din nou degetul. Gem de caise. Frișcă aromată cu vin dulce. Linse ultima bucățică. Un strop de lămâie și bezea. Delicios.

Ea era delicioasă. Cu ochii închiși, cu obrajii înroșiți de whisky și de căldura focului. Cu bucele acelea de caisă și lămâie revărsându-se peste spătarul de catifea al scaunului.

Luă o lingură plină de șarlotă direct din vas.

– O să devorez asta.

„Se referă la şarlotă“, îşi zise el parcă pentru a-şi potoli mädularul ce stătea să explodeze.

– O, asta e... nu am cuvinte.

Luă altă înghiţitură dându-şi ochii peste cap.

Oare chiar trebuia să se poarte de parcă budinca ar fi adus-o în culmea extazului?

– Înţeleg că îţi place, spuse el aspru.

– E perfectă. Se încruntă. Nu vrei? Ar trebui să încerci. Când limba ei se întinse să prindă o fărâmə de bezea, mädularul lui tresări plin de speranţă. Uite. Scoase o lingură de şarlotă şi i-o întinse. Te rog să încerci.

– Nu-mi place şarlota, bombăni el.

– Ai mâncat vreodată şarlotă?

– Nu.

– Doar o înghiţitură, îl îndemnä ea împingându-i lingura între buze. Imediat după aceea, mai luă o gură de whisky şi chicoti încet.

– Ce e atât de amuzant?

– Îţi aminteşti cum te-am călcat pe spinare? „Mai apăsă, Olofsson“, ai spus. „Cât de tare poţi.“

– Sigur. Cum aş putea uita?

– Şi apoi, ar fi trebuit să vezi cum arătai când ţi-ai dat seama că eram eu şi nu Olofsson. Voiai să mă strângi de gât.

Încruntarea lui o făcu să chicotească şi mai tare.

– Cred că ai băut destul.

Se întinse spre pahar, dar ea îl trase repede şi sorbi restul dintr-o înghiţitură.

– Dacă ţi-ai fi putut vedea expresia.

– Mă văd în fiecare dimineaţă în oglindă şi asta e de ajuns, mormăi el.

– Recunoaşte că a fost amuzant!

– Poate că a fost. Încercă să îşi ascundă zâmbetul, dar nu reuşi. Sunt destul de bărbat ca să recunosc asta.

– Ceea ce ai făcut astăzi, oftă ea. Faptul că ai fost de acord să o iei pe Molly până la Bristol. Faptul că ai acceptat să înnoptăm aici, ca să-şi poată reveni. Îşi răsuci pe degete o buclă de culoarea mierii. Eşti foarte dulce.

Nu, nu era. Ceea ce se gândea să-i facă în acel moment nu era dulce deloc. Era primitiv și aproape incontrollabil.

– Molly are nevoie de ajutorul nostru, adăugă ea, serioasă dintr-odată.

– Cum a ajuns să stea în tufișurile de pe marginea drumului, cu pistolul acela vechi și ruginit?

– Nu-ți pot dezvălui toate detaliile, dar are o situație foarte complicată. Are nevoie de ajutorul nostru ca să se întoarcă la familia ei din Cork.

– Va călători cu noi. Dalton se lăsă pe spate în scaun. Paharul de whisky începea să își facă simțită magia, infiltrându-i o lăncezeală caldă în mădule. Atâta timp cât pistolul rămâne la mine.

– Aha! Thea zâmbi răutăcios. Mormăi întruna, dar nu ești chiar așa de rău. Con a avut dreptate.

– În ce privință? întrebă el bănuitor. Ce a spus?

– Doar că ești moale și dulce pe dinăuntru și ai nevoie de cineva care să-ți poată ronțai învelișul.

– Nemernicul băgăcios! O să-l omor cu mâinile goale, răbufni ducele.

– Dar e adevărat. Aerul ăsta ursuz și nepăsător e doar un rol. Te-am urmărit în timpul călătoriei, să știi. După o altă înghițitură de șarlotă continuă: Ceva sună fals. Sau ar trebui să spun că sună autentic... de parcă ai avea inimă și ai vrea să faci ceea ce e bine.

Era momentul s-o oprească din vorbă.

Poate că ar fi trebuit să doarmă la grajduri. Așa ar fi fost cel mai sigur. Thea fusese prea mult timp sub controlul contesei, iar acum începea să-și încerce puterile... de seducție și deducție.

Lăsă jos lingura și aruncă șervetul.

– Aș face mai bine să...

– De asemenea, încep să cred că ai un motiv secret pentru care mergi în Irlanda, anunță ea fluturând lingura în aer.

El se forță să nu-și clinească nici un mușchi, nici măcar un colț al gurii. Dacă dădea bir cu fugiții în acea clipă i-ar fi trezit prea multe suspiciuni. Nu avea cum să afirme că era duce ziua și luptător în slujba dreptății noaptea.

În cele din urmă se lăsă pe spate cu un zâmbet nonșalant.

– O, am secrete. M-ai prins. Ridică mâinile într-un gest de pre-dare. Am un motiv secret pentru care merg în Irlanda.

– Ai?

Cu ochii măriți, Thea se aplecă mai aproape.

– Nu mă duc în Irlanda să vizitez o văduvă.

– Care e motivul atunci? insistă ea, cu respirația întretăiată de nerăbdare.

„De ce merg în Irlanda? Gândește, Dalton. Găsește ceva plauzibil. Și destul de palpitant ca să-i abată interesul.“

– Mă duc să găesc o... soție.

Ea aproape că scăpă limba.

– O soție?

– Chiar așa. E o tradiție pentru ducii de Osborne să își ia mirese irlandeze. Tocmai am împlinit vârsta la care tata s-a însurat.

– Așa deci, făcu ea.

– Ce a fost asta?

– Eu... eu credeam că nu aveai de gând să te căsătorești niciodată.

– Păi, mama vrea să mă însoare. Cred că dacă ar exista un copil, un nepot, ar găsi puterea de a ieși din casă. E irlandeză, așa că va aproba alegerea unei mirese irlandeze.

Privirea ei rănită îi stârni remușcările. La naiba! Își dorea să o cuprindă în brațe, să-i șoptească în păr că nu era adevărat.

Nu căuta o mireasă. Nu se putea căsători niciodată.

– Toată lumea din Londra spunea că nu te vei căsători niciodată, murmură ea. Că ești un libertin fără inimă care nu se va așeza niciodată la casa lui.

– Și au dreptate... până la un punct. Mă însor mai mult de dragul mamei decât de dragul meu.

Ura să o mintă.

– Deci spui că nu ești un libertin?

– Sunt cel mai mare libertin din Londra, știi asta.

– Chiar? Ești fermecător, e drept, dar am observat că zâmbetul nu îți ajunge niciodată la ochi, chiar și atunci când săruți o fată.

– M-ai studiat ca pe un tablou?

– Poate. Pari să ai fațete ascunse.

– Afirmi că sunt o capodoperă? glumi el încercând să-și mascheze neliniștea.

Thea lăsă capul într-o parte și-l măsură cu privirea de la bărbie la... oare se uita între picioarele lui?

– Spun că nu trădezi prea multe prin cuvinte, dar trupul tău oferă semnale involuntare. De exemplu, bați din picior.

Dalton rămase stană de piatră.

— Bați din piciorul stâng când ești nemulțumit, continuă ea.
De obicei de trei ori, așa cum ai făcut acum.

— Ai un spirit de observație impresionant.

— Și vrei să mai știi ceva? Se aplecă mai aproape, strecurându-și coatele înguste în spațiul dintre degetele lui. Pariez că nu ești un libertin convins. Te prefaci doar, ca să ții la distanță mamele care vor să-și mărite fiicele.

Dalton ridică mâinile de pe masă.

— E un pariu pe care l-ai pierde imediat. Întreabă pe oricine în Londra. Întreabă-l pe redactorul-șef de la *The Times*. Fiul lui își câștigă existența scriind despre isprăvile mele.

Ea clătină din cap și îi aruncă o privire provocatoare.

— Nu m-ai convins.

Ce ușor îi fusese să-l pună în defensivă. Era cel mai formidabil dușman peste care dăduse vreodată. Trebuia să fie atent cu ea. Nu putea trăda nici o emoție.

Din fericire, avea experiență în arta subterfugiului. Ceva mai liniștit, se lăsă pe spate în scaun.

— Ajunge să citești lista pariurilor din registrul de la White's. Cele referitoare la cuceririle mele. Nu mai e nevoie de alte argumente.

Ea înfipse lingura direct în bolul cu șarlotă, renunțând la orice regulă de bună-cuviință.

— Nu cred asta. Povestea e mai complicată, și eu intenționez s-o descopăr în întregime.

Dalton își păstră zâmbetul rece, seducător.

— Nu e nimic de descoperit. Nu vreau să te dezamăgesc, mielușico, dar sunt un libertin fără putință de îndreptare. Deschise larg brațele. Aici nu e nici o inimă de aur. De fapt, nu am inimă deloc.

— Vrei să pariezi pe asta?

— Nu, nu vreau.

Fără pariuri. Nu avea nimic de dovedit. Trebuia să plece acum.

— Proba A, rosti Thea, arătând cu lingura spre picioarele lui. Cizmele tale.

— Ce-i cu cizmele mele?

— Nu le-ai lustruit de când am plecat din Londra. Toată lumea știe că libertinii au întotdeauna cizme înalte, perfect lustruite, în care

îşi admiră propria reflexie. Prin urmare, nu eşti libertin, conchise ea rotind lingura în aer.

Dalton pufni.

– O să le lustruiesc mâine.

– Proba B. Thea mai scoase o lingură de şarlotă şi o linse. Nu miroşi deloc ca un libertin. Am stat lipită de tine şi pur şi simplu nu miroşi ca un libertin. Bătu cu degetul arătător în masă. Mireasmă de mosc. Santal. Pădure de pin. Pielea cizmelor despre care am vorbit. Astea sunt mirosuri acceptabile pentru un libertin. Dar dacă vrei să ştii adevărul, tu miroşi mai degrabă a grajd.

– Asta e din cauză că am avut grijă de cai!

– Ba nu. E din cauză că nu eşti libertin.

– Pentru numele... E complet ridicol! Dalton se ridică pe jumătate de pe scaun. Mă duc chiar acum la grajduri ca să stau printre cei de teapa mea.

– Stai! Thea învârti iarăşi lingura în aer. Proba C e Molly. Ai îngăduit unei fete înarmate să se alăture grupului cu care călătoreai. Asta înseamnă că nu eşti lipsit de inimă.

– Nu o să las o fătucă îmbrăcată în pantaloni să fluture un pistol la drumul mare. Ar fi putut fi ucisă. Sau ar fi putut sfârşi în ştreang.

– Exact. Îţi pasă de cei mai slabi şi mai puţin norocoşi decât tine. Şi o iubeşti pe mama ta, categoric. Şi îţi pasă de Con. Ceea ce mă conduce la proba finală, proclamă ea.

– Cred că ai băut prea mult whisky.

– Proba D: eşti în dormitor, eu sunt uşor ameţită, şi tu nici măcar nu ai încercat să mă săruţi. Nici măcar nu te-ai uitat la buzele mele cu intenţii necurate. Lăasă lingura jos cu un zgomot puternic şi adăugă: Deci e clar că nu faci nici cât o ceapă degerată ca libertin. Se ridică de la masă şi se înclină spre dreapta, apoi spre stânga. Stimaţi membri ai juriului, acuzarea şi-a încheiat pledoaria.

Dalton gemu de frustrare. Femeia aceea îl scotea din minţi.

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-şi dovedească libertinajul.

Pe covoraşul din faţa focului, apoi în pat.

Să-i ridice fustele şi să-i tragă corsajul în jos. Să o facă să ofteze şi să strige. Să se înfierbânte mai tare decât focul.

În aer plutea atâta provocare, încât numai un duce pe jumătate beat ar fi putut-o suporta.

Câtva clipe se uită la buzele ei cu intenții necurate, apoi, întinzându-se, îi prinse scaunul de picioare și o trase spre el.

– Vino încoace, să-ți demonstrez că sunt un libertin.

Capitolul 13

– Dumnezeuule, exclamă Thea.

Fără s-o bage în seamă, Dalton îi înșfăcă scaunul și o trase spre el.

Poate că îl tachinase prea mult. Bărbații aveau limitele lor.

Pe de altă parte, și femeile le aveau pe ale lor. Acum, de pildă, simțea o presiune crescândă. Un fior necontrolat se răsucea la baza șirei spinării, amenințând să se desfășoare. Voia să-i simtă mâinile pe ea. Mâinile acelea mari, aspre.

Nu avusese niciodată asemenea imbolduri, iar acum nu numai că le avea, dar i se oferea și prilejul să și le satisfacă.

Gândul păcătos bâzâia ca o albină zburând prea aproape de ureche. Avea tot restul vieții la dispoziție ca să trăiască singură și neatinsă. În seara asta voia să lase rafinamentul și buna-cuviință departe, departe în urmă.

După o altă smucitură a scaunului, genunchii ei lipiți ajunseră între coapsele lui puternice.

Desigur, știa că era un libertin. Se culcase cu jumătate din văduvele și soțiile din Londra. Femei frumoase, sofisticate. Cum ar fi putut să fie atras de ea?

Se zvonea că sedusese trei văduve într-o singură seară și că el era motivul pentru care domnișoara Antonia Bradford se afla acum într-o mănăstire din Franța.

Potrivit altei bârfe, se transforma în lup când era lună plină și bântuia pe străzile din Londra în căutarea prăzii.

Ei bine, ultima o născocise ea, dar îl înconjurau suficiente mituri pentru a stârni interesul oricărei lady care își descoperise dorința de aventură.

Mâinile lui se proptiseră pe brațele scaunului ei, fără s-o atingă. Thea îi privi vena de la gât, unde pulsul bătea vizibil. Îi venea să se aplece și să-l sărute acolo.

– Un libertin ți-ar ridica poalele rochiei acum. Ochii îi urmară vorbele, coborând spre poalele ei și urcând din nou. Sau ți-ar putea porunci ție să le ridici.

Cuvintele seducătoare se rostogoliră în mintea ei ca niște valuri care se spargeau pe stâncile îndepărtate.

– Nu aş face niciodată asta. „Sau aş face-o?” veni gândul nesăbuit.

– Ba da, zâmbi el leneș. Crede-mă, ai face-o.

Atât de încrezător și sigur pe sine.

Necazul era că, atunci când vorbise despre ridicarea poalelor, Thea își și imaginase scena, iar de la imaginație la dorință erau doar doi pași, și apoi încă doi până la înfăptuire.

Era posibil ca vârtejul care i se formase în șira spinării să se deplaseze spre mâini și să o facă să ridice poalele, centimetru cu centimetru, peste ghețele de piele roșie și mai sus, peste ciorapii albi.

– Mă întrebam ce se află sub rochia asta cuviincioasă. Când Dalton își lăsă capul într-o parte, o șuviță de păr îi căzu pe frunte. Muselină subțire, pariez. Ceva prin care aş putea să-ți văd sfârcurile.

Un limbaj atât de grosolan ar fi trebuit s-o ofenseze, dar trupul ei răspunse cuvintelor lui de parcă ar fi atins-o; prin urmare, sfârcurile i se întăriră și apăsară materialul fin al rochiei.

În clipa în care Dalton ridică mâinile, Thea își ținu răsuflarea. Dar nu se întinse spre ea, ci își dădu jos haina, apoi își slăbi nodul eșarfei. În cele din urmă se lăsă pe spate în scaun, cu coapsele desfăcute și cu brațele în lături.

– Orice libertin demn de numele ăsta știe că o femeie se bucură să vadă un bărbat bine clădit. Priveliștea o face să se umezească și să fie pregătită pentru el.

Pregătită pentru ce? Mintea Theei alergia nebunește, imaginându-și toate posibilitățile, în timp ce ochii ei îl sorbeau.

Cizme negre tocite de folosință. Pantaloni din piele de căprioară întinși peste coapsele încordate. Eșarfa atârănând pe gâtul musculos. Linia severă a maxilarului îndulcită de gropița rotundă din mijlocul bărbiei. Păr de culoarea bronzului, greu și ondulat și nerăbdător să-i cadă în ochi.

O nemișcare aparentă. O stăpânire de sine care atrăgea privirea.

Domina orice încăpere în care intra. Fie sală de bal, fie dormitor.

Îi controla reacțiile chiar acum. La fel ca atunci când valsaseră, tânji să i se supună.

El își arcui sprâncenele.

– Te-ai uitat bine?

Thea înghiți în sec.

– Am... am văzut priveliști mai interesante.

– Hai să-ți mai arăt. Își desfăcu nasturii de la cămașă și o trase peste cap, lăsându-și doar eșarfa dezlegată.

– Sigur. Am văzut statuile... războinicilor. Fusesse cât pe ce să spună statuile zeilor și semizeilor, dar nu voia să-i dea apă la moară. Era limpede că punea mare preț pe farmecul său.

Deși comparația ar fi fost potrivită. Era turnat din bronz, privind de sus spre simplii muritori care rătăceau la picioarele lui.

Răsetul lui hurui ca roțile trăsurii peste pietriș.

– Un libertin știe când se gândește femeia la asta. Se cuprinse prin pantaloni, într-un gest teribil de obscen. Vrei să arunci o privire?

Thea înghiți în sec. Ducele încerca să o șocheze și să pună capăt jocului, făcând-o să admită că era un libertin și că ea nu avea experiență. Hotărâtă să-l contrazică, își ridică bărbia și spuse:

– Ar putea fi distractiv, dar nu e prima dată când văd așa ceva.

El rămase cu gura căscată.

– Pardon?

„În sfârșit l-am șocat“, se gândi Thea. Jocul acesta se putea juca și în doi. Adoptă un ton afectat.

– Nu poți să studiezi arta fără să vezi formele masculine. Dacă te gândești la felul în care îl reprezintă Caravaggio pe Zeus, părțile lui... virile... plutesc direct în fața privitorului.

– Plutesc în fața ta?

– Ei bine, nu literal. Mă refer doar la efectul de perspectivă, datorită căruia acesta e primul lucru care atrage atenția.

– Sunt sigur că atrage atenția tinerelor doamne, oricum.

– Nu provoacă o senzație atât de puternică, de fapt. Plutește, înțelegi. Zeus plutește. Pe un nor.

– Sună mai degrabă... flasc. Te asigur că aici nu plutește nimic.

– Am văzut și alte exemple, continuă ea fără jenă. Pe peretele unui templu din Roma. O reprezentare a zeului Priap. Atributele lui sunt... mai impresionate. Mult mai impresionante decât ale tale, sunt sigură.

– Ai grijă, Thea. Unii domni ar putea considera asta o incitare la comparație.

– Şi unele doamne ar putea considera asta o provocare.

„Tinerele doamne nu acceptă provocările. Nici nu se zgâiesc la pantalonii bărbaţilor. Sau... Încalcă toate regulile! Fără excepție!“ În mintea ei se desfășura o bătălie aprigă.

Putea? Îndrăznea?

Cu inima bătându-i rapid, Thea întinse degetele... şi încalcă o regulă fundamentală.

Dalton sări înapoi de parcă atingerea ei l-ar fi fript.

– O, nu, spuse el clătînând din cap. Nu încă, mieluşico. Potrivit codului de conduită al unui libertin, nu ai voie să te mişti atât de repede. Îşi desfăcu eşarfa de la gât şi îi porunci: Să-ţi văd încheieturile.

Ce avea de gând? Cu ochii măriţi, Thea îl urmări în timp ce îi ridica mâinile şi i le prindea cu eşarfa, terminând cu un nod strâns.

– Doamnele care încalcă regulile trebuie să suporte consecinţele.

Mai trase o dată de capetele eşarfei, după care, lăsând-o legată şi fără suflare, se întinse după pahar şi înghiţi restul de whisky.

Nici nu o atinsese propriu-zis, cu excepţia încheieturilor, iar acum mângâia paharul de parcă ar fi fost una dintre văduvele lui afurisite.

Era înnebunitor. Mai mult de atât, nici ea nu-l putea atinge. Oare ce legătură avea asta cu fierbinţeala din trupul ei şi cu încheşterea dintre coapse?

– Ridică mâinile deasupra capului, comandă el. Când Thea se supuse, murmură aprobator: Foarte frumos.

Îşi trecu vârfurile degetelor peste vârfurile sânilor ei, acolo unde atingeau corsetul, făcând-o să se arcuiască de plăcere.

Continuă dezmiertarea pe claviculă şi de-a lungul umărului, apoi îi trase mâneca în jos, expunând interiorul braţului.

Vârtejul nu mai era concentrat doar în şira spinării ei. Ducele îi spusese că femeia se umezea; în sfârşit, putea înţelege la ce se referea. Se foi în scaun, strângându-şi coapsele într-o strădanie de a-şi domoli nevoia crescândă.

Degetele lui traseră un cerc pe pielea fină din interiorul cotului. Era captivă, incapabilă să se elibereze, dar nu din pricina eşarfei care-i ţinea mâinile, ci fiindcă voia mai mult.

Atingerea mătăsoasă a buzelor lui pe încheietura cotului îi reverberă prin tot trupul, făcându-i pulsul să se întetească şi stârnindu-i fiori în pânţe.

– Când te ating aici, vrei să te ating acolo.

Degetele lui trecură ușor peste materialul care acoperea punctul dintre coapsele ei.

Contactul acesta scurt o arse prin straturile de bumbac, mai sugestiv și mai devastator decât o mângâiere efectivă.

Brațele o dureau fiindcă le ținuse atât de mult deasupra capului.

– Măinile îți tremură. Vrei să le cobori. Vrei să mă cuprinzi pe după gât. Buzele ți se despart ușor. Tragi aer în piept, rapid, îți umpli plămânii și apoi expiri.

Era un seducător experimentat, nu mai încăpea îndoială.

Thea zvâcni din cap, astfel că părul i se revărsă într-o coamă sălbatică pe umeri. Cum ar fi fost dacă l-ar fi făcut să-și piardă stăpânirea de sine și să-și încalce propriile reguli?

– Dacă fac asta – își împinse sânii în față și lăsă capul pe spate, expunându-și gâtul –, tu vrei să mă atingi.

Respirația lui se întetă.

– Vrei să îți împletești degetele în părul meu. Cuvintele curgeau dintr-un izvor primitiv ascuns adânc în mintea ei. Mai mult decât orice.

El gemu încetitor și îi cuprinse obrazul în mâini.

„Promițător.”

Thea întoarse capul și își trecu buzele peste palma lui. Limba ei ieși să-l guste. Sare. Piele. Gustul necunoscut de bărbat.

O înșfăcă în brațele lui puternice și, fără să se ridice de pe scaun, o așeză călare peste el. Apoi îi luă în stăpânire buzele, sărutând-o însetat. Ea simți un gust metalic de sânge și inhală mirosul curat al săpunului de mesteacăn pe care îl folosise ca să-i spele rănile.

Senzațiile i se desfășurară de-a lungul șirei spinării, până când îi treziră la viață dorința. Era ca un vas de sticlă plin cu fluturi captivi, învârtându-se în senzații și lumină, dornici să se elibereze și să zboare.

Degetele lui se cuibăriră în părul ei, masându-i pielea capului în timp ce o săruta. Atingerea ușoară a dinților lui pe buze o făcu să se cutremure de plăcere.

Acesta era legendarul duce de Osborne. Nu o imagine zărită într-o sală aglomerată de bal, ci bărbatul care o săruta fierbinte și profund, care îi înghițea cu nesaț gemetele, care îi încingea coapsele.

Știa că el încerca să-i dea o lecție despre răutatea bărbaților, dar refuza să ia aminte.

Nu voia să se termine niciodată sărutul acesta. Voia să îşi împlească mâinile în părul lui, să-i aducă buzele pe sâni ei, dar nu-şi putea mişca braţele.

„Mută-ţi buzele mai jos, Dalton. Te rog.”

Răsufierea lui îi aţâta carnea. Îşi simţea sfârcurile neobişnuit de tari, palpitând, implorându-i atenţia, contractate până la durere.

– Te rog...

În sfârşit, Dalton îi cuprinse sâni prin cămaşă, ridicându-i spre buzele lui.

Când limba lui păcătoasă şi pricepută puse stăpânire pe un sfârc prin bumbacul subţire, Thea se arcui incontrolabil, gemând:

– O, asta e... nu am cuvinte.

Dalton îşi lăsă capul pe sâni ei mici şi rotunzi.

– Ce mă fac eu cu tine?

Se putea gândi la cincizeci de lucruri dezmăţate, însă pe nici unul nu l-ar fi putut face cu o fecioară aflată sub protecţia lui. Nu avea nevoie de whisky ca să-i aline durerea din coaste. Când o atingea, trupul lui uita până şi de existenţa durerii.

Putea să dea vina pe băutură ori pe efectele întârziate ale loviturilor din curte, sau putea să recunoască adevărul. Voia să-i atingă pielea de satin, să-i audă râsul tremurător, să-i simtă gustul de caise şi whisky de pe limbă.

O dorea cum nu mai dorise niciodată vreo femeie.

Cu băgare de seamă, o aşeză la loc pe scaunul ei, după care se lăsă în genunchi, dornic să o guste.

– Ce faci? icni ea când Dalton îi trase fustele şi jupoanele în sus, peste picioarele zvelte, cu glezne subţiri.

Ducele desfăcu fără grabă şiretul ghetelor din piele roşie, bucurându-se de nerăbdarea ei. Thea îl privea cu ochii pe jumătate închişi, iar franjurile genelor îi aruncau umbre pe obraji.

Avea pantalonaşi simpli de bumbac, cu o deschizătură la mijloc.

Acces uşor. Îi plăcea asta.

Nu era timp să-i dea jos pantalonaşii. Trebuia să o guste. Acum.

Ea se foi, încercând să scape, însă Dalton o ţinu nemişcată câtă vreme îşi strecură degetele înăuntru. Era udă, alunecoasă de dorinţă pentru el. Întinse uşor umezeala aceea ca mierea peste buzele exterioare ale sexului ei, desfăcând-o, pregătind-o.

– Dalton, ce faci... o... vai!

Se cutremură când el o atinse cu vârful limbii, trecând ușor peste ridicătura sexului ei.

Doar o atingere. O promisiune.

Rămase liniștită, așteptând. Voia mai mult. El o linse din nou, alunecând în sus și în jos, fără să atingă încă punctul central al dorinței ei. Savurând gustul dulce și afumat, își vârî limba mai adânc ca să o guste mai bine, apoi și-o trecu înainte și înapoi, peste miezul fierbinte.

Coapsele ei se mișcau acum în cercuri mici, ondulându-se, dezvăluind inconștient ritmul pe care îl prefera.

Lăsându-i șoldurile, el îi ridică cămașa cu o mână, ca să o poată vedea mișcându-se deasupra lui.

În timp ce-și imagina că o ridică de pe scaun cu o mișcare rapidă și aluneca înăuntrul ei până la plăsele, își dădu seama că bărbăția lui nu mai fusese niciodată atât de tare. Thea era atât de umedă și de alunecoasă că ar fi mers ușor, chiar dacă era neprihănită.

Avea un gust atât de bun! Strecurându-și degetele în tunelul încins, unde voia să ajungă mădularul lui, o sluji simultan cu degetele și cu limba.

– Dalton? Întrebarea sună a nevoie trepidantă. Mușchii interni se tensionară în jurul degetelor lui. Era foarte aproape acum.

Nu îi putu răspunde, fiindcă gura lui era plină de sevă înnebunitoare și dulce de femeie.

Își strecură degetele mai adânc și supse ușor, jucându-se în același timp cu limba în sexul ei.

Ea gemu, apăsându-se de buzele lui, cu trupul încordat ca un arc.

– Eu... ah...

„Ești aproape, Thea. Poți să faci asta.”

Supse și linse mai energic, întetind și ritmul degetelor.

Trupul ei se crispă și zvâcni, apoi capul îi căzu pe spate. Dalton îi stăpâni cutremurările orgasmului cu limba și cu buzele, prelungindu-i plăcerea.

Aceasta era Thea lui, zeița lui senzuală. Gemând de abandon, cu coapsele desfăcute și buclele aurii atingând aproape podeaua.

Îi dezlegă încheieturile și îi trase rochia peste picioare.

– Asta a fost un avertisment, mârâi el. Despre faptul că nu e înțelept să pariezi cu un libertin. Vei pierde întotdeauna.

– Sunt destul de femeie ca să recunosc că m-am înşelat, spuse ea tremurând.

– Ce-a fost asta? Dalton se aşează pe scaunul din faţa ei şi îşi încrucişă braţele pe piept, luptându-se să-şi liniştească răsuflarea. Nu te-am auzit prea bine.

Îi plăcea roşul intens pe care i-l adusese în obraji şi în buza inferioară, umflată şi plină din pricina sărutărilor.

Degustarea aceea nu fusese suficientă. Voia mai mult.

Când sorbi din whisky, mirosul de pământ îi pluti în gură şi se amestecă cu gustul dulce al Theei.

– Eşti categoric un libertin care îşi merită banii, declară ea.

– Şi?

– Starea cizmelor tale nu are importanţă.

– Atunci treaba mea s-a terminat.

Asta îi arăta că trebuia să plece. Atunci, de ce nu se ridica în picioare din blestematul acela de scaun?

– Chiar aşa? Ochii ei albaştri îl priveau pe sub gene. Ai... *terminat*? Sorbitura de whisky luă un drum greşit, făcându-l să se înece.

– Toată treaba? adăugă ea inocent.

– Nu e o conversaţie pe care s-o purtăm în cursul acestei călătorii, bolborosi el între două accese de tuse.

Ea se aplecă în faţă, lăsându-şi sânii să se umfle peste mătasea imprimată a rochiei.

– Dar ce se întâmplă în continuare?

Capitolul 14

– În continuare nu se întâmplă nimic. Dalton îşi trase scaunul mai departe de al ei. Eu mă duc să mă culc la grajduri.

– La grajduri? Cu coastele rupte?

– Sau o să dorm pe scaun aici, lângă foc.

Privirea ei zbură spre patul de lângă fereastră.

– Sau am putea... să împărţim patul.

– Nu vreau să mai aud despre pături.

La naiba, de ce trebuia să fie atât de morocănos? După cum observase mai devreme, Thea scotea la iveală fiara din el.

– Sunt curioasă, spuse ea încrețindu-și fruntea. Cât durează... ce mai rămâne? Din frânturile auzite, se pare că trebuie să fie o treabă rapidă.

– Nu e nimic rapid, pot să te asigur.

– Bineînțeles, de vreme ce ai făcut din căutarea plăcerii unicul tău scop în viață, sunt sigură că ai dezvoltat un anume... talent. Sau poate că femeile doar te fletează? Atunci când pretind că le-a plăcut?

– Femeile nu se prefac niciodată că le-a plăcut atunci când sunt în brațele mele.

– Cum poți fi atât de sigur? Întrebă ea cu un zâmbet viclean.

Aha, acum îi înțelegea manevra. Thea construia o barieră de umor și nepăsare, pretinzând că episodul de mai devreme nu reprezentase decât o pură plăcere fizică.

– Crede-mă, Thea, dacă am face dragoste, n-ai juca teatru. Și ar dura toată noaptea. Dar asta e complet în afara subiectului, fiindcă nu se va întâmpla niciodată. Ce-a fost acum nu se va mai repeta.

– Și de ce nu? Dacă eu vreau să se repete?

Dalton îi cuprinse bărbia în palmă.

– Pentru că plăcerea îi lovește pe bărbați ca o vijelie într-un ocean. Acum e aici, acum a trecut. Dar pentru femei e diferit.

Ea își trase bărbia din mâna lui.

– Poate că eu nu le semăn celorlalte femei. Poate că sunt în stare să mă bucur de plăcere și să-mi baricadez inima, așa cum fac bărbații.

– Viața nu te-a învățat încă să desparți asta – îi atinse fruntea – de asta. Își trecu ușor degetele peste pieptul ei, în dreptul inimii. Sper sincer să nu o facă niciodată. Și sunt prea onorabil ca să o fac eu.

Ochii ei se îngustară.

– O, ești foarte onorabil, n-am ce zice. Te învățai ca un păun prin sălile de bal, tachinându-le pe tinerele doamne cuviincioase cu perfecțiunea ta fizică. Priviți-mi musculatura impresionantă, mormăi ea bombându-și pieptul într-o imitație destul de reușită a ducelui. Sări în picioare și își scoase bărbia în afară. Cum vă place gropița devastatoare din bărbia mea? Și nu vă fac să tremurați umerii mei largi și puternici?

Dalton se întinse s-o prindă de fustă, dar ea se trase în lături, cu o licărire ironică în privire.

– O, nu, domnişoarelor, vă puteţi uita, dar nu mă puteţi atinge. El nu se putu abţine să nu chicotească. Îl dezarma cu totul.

– Chiar asta gândesc tinerele doamne pe care nimeni nu le invită la dans?

– Exact. Şi asta nu e tot ce gândim.

Doamne, Dumnezeule. Hotărând să dea satisfacţie mădularului care se lupta de atâta timp să se elibereze, Dalton o înşfăcă în braţe şi o duse spre pat, fără să se mai gândească la ce era bine şi ce era rău. Nu avea în minte decât curba dulce a buzei ei de jos. Ridicătura şi mai dulce a sânilor lipiţi de pieptul lui.

Thea se cuibări în braţele lui cu un suspin, apoi făcu ceva cu totul surprinzător: îl împinse până când se prăbuşi pe spate în pat.

Se aplecă peste el, urmând cu degetele linia părului care îi cobora pe pânţec şi dispărea în pantaloni.

– Vrei să ştii la ce se mai gândesc fetele neinvitate la dans?

„Nu răspunde la asta. Nu răspunde!”

Thea se uita între coapsele lui.

– Ne întrebăm ce-i cu *asta*. Degetele ei se strecurară prin prohab. Ne întrebăm dacă ţi-ai pus o perniţă în pantaloni sau e totul real.

Cerule mare, o corupsese! Dezlănţuise femeia uşoară care se ascundea sub masca aristocratei cuminţi. Şi era minunat.

– Thea. O să mă omori.

Degetele ei trasau linia de păr care îi despărţea abdomenul în două.

– Vreau să ştiu unde duce cărarea asta.

Ar fi trebuit s-o oprească, dar se simţea mult prea bine.

Şi ea îl acuzase că o tachina. Cine tachina pe cine?

Rolurile se inversaseră. Ajunsese la mila Theei, înnebunit de poftă, rugându-se ca vorbele ei să fie urmate de acţiune.

Cu o mişcare rapidă a încheieturii, desfăcu un nasture şi mădularul lui ţâşni liber. Îl prinse de la rădăcină, oferindu-i-l.

– Asta vrei să vezi?

Cu ochii fixaţi asupra lui, dădu din cap.

– Ți-ar plăcea să mă vezi şi tu? întrebă ea cu voce catifelată şi seducătoare.

El încuviinţă, incapabil de o exprimare coerentă.

Thea se întinse și descheie nasturii rochiei, ridicând-o peste cap. Nerăbdător, Dalton îi trase în jos cămășuța, astfel că sânii țâșniră peste decolteul acesteia.

– Iisuse, Thea. Ești prea frumoasă.

– Așa crezi? murmură ea privind în jos, spre sâni.

În loc de răspuns, el trăsă cu degetul umflătura delicată a sânilor și sfârcurile strânse, trandafirii.

Thea se ridică, sprijinindu-se în coate. Părul îi atârna în bucle ușoare peste pieptul lui.

– Vreau să-ți ofer și eu plăcere.

Își plimbă mâna în jos, peste abdomenul tare, până când mângâierea de petală a degetelor ei ajunse pe vârful mădularului țepăp.

– Arată-mi... arată-mi cum să-ți fac pe plac.

Îl strânse mai tare. În culmea excitării, Dalton îi prinse mâna într-a lui și o călăuzi până la capul mădularului și înapoi la plăsele.

Demonstrând că învățase perfect lecția, Thea continuă singură, lăsându-și palma să alunece peste coroana lubrifiată acum de transpirația lui și de picăturile de spermă care arătau că nu avea să mai dureze mult.

Durerea îi dispăruse complet, se gândi el. Era cea mai erotică priveliște pe care o văzuse vreodată. Buzele ei strânse și ochii aceia mari, de un albastru-cenușiu, privind concentrați în timp ce ea își trecea degetele peste sulița lui.

Gemu, ca să-i arate cât de mult îi plăcea.

Mintea îi urla acum de dorință. Disperat, strânse în palme cearșafurile ca să nu-i despartă pliurile sexului cu degetele și să nu-și cufunde mădularul în ea.

Ca să nu-i pună picioarele pe după spatele lui, ridicându-i șoldurile și înfigându-se în adâncul trupului ei.

Ea ar fi fost la fel de pasională. Și inventivă. L-ar fi călărit potrivitându-și mișcările cu ale lui și improvizând altele doar ale ei.

Trupul i se tensionă, mușchii i se încordară, mintea i se goli.

Ea era întruchiparea senzualității, cu sânii țâșnind peste cămășuță și cu buclele de aur căzându-i în cascadă pe umeri, în timp ce se concentra asupra bărbăției lui.

Se întinse și o sărută, delectându-se cu gustul ei de miere. Ar fi putut să intre în ea și să se înece, pradă euforiei.

Uită de durerea din coaste şi se încredinţă mâinii ei, ignorând totul în afară de nevoia care îi gonea prin vene.

– Mai repede, găfâi el. Mai tare.

Asudat, zguduit de dorinţă, îşi îngropă faţa în părul ei cu miros de trandafiri.

Orgasmul îl lovi ca un pumn în stomac, făcându-i fiecare nerv să ţipe de plăcere.

Lăsându-se înapoi pe pat, o trase peste el. Buclele ei se amestecară cu transpiraţia lui. Sămânţa lui era pe mâna ei, picurându-i pe abdomen.

Desfătarea îi bubuia în tâmpile tot mai slab, ca răpăitul de tobe al unei armate în retragere. Nu voia să se termine.

– Îţi mulţumesc, Thea.

– Cu plăcere. Ridică fruntea, zâmbindu-i sfios. A fost... bine?

– Mai mult decât bine.

În lumina lumânărilor, irisurile ei aveau un cerc gri mai deschis, ca o bandă de argint. Cum de nu observase asta înainte?

O cuprinse în braţe şi o apropié de pieptul lui, bucurându-se de mireasma de femeie caldă, satisfăcută.

Nu voia să se gândească de ce se simţea atât de bine. Sau de ce nu-i păsa că îşi încălcase regulile stupide. De ce să nu doarmă cu Thea în braţe?

Putea să se mai lase purtat de plăcerea asta câteva ore... Era bine. Şi corect.

Fericirea asta era ceva neaşteptat. Oare criticile mamei ei nu ar fi trebuit să-i răsuné acum în minte? Nu, nu auzea nici o dojană. Doar sunetul respiraţiei lui Dalton şi bătaia liniştită a inimii lui în urechea ei.

– Mi se pare că îmi plac sporturile în pat. Cred că am o afinitate pentru ele.

– Mmm. Dalton îi mângâie urechea cu buzele. Nu neg asta.

Sfinte, ce frumoasă era când i se întéţea răsuflarea!

– Cum se cheamă asta, de fapt? Momentul... terminării.

– Orgasm, murmură el adormit. Momentul crucial, eliberarea, plăcerea mea. O mângâie pe păr. Plăcerea noastră.

Thea se mută, cuibărindu-se mai bine în cercul cald al brațelor lui. Dacă ar fi știut că era atât de bine, i-ar fi oferit un orgasm încă din prima noapte. Așa, lucrurile ar fi fost mai ușoare.

Eliberarea... și apoi descoperirea, se gândi ea zâmbind.

Nu se gândise niciodată la toate posibilitățile trupului ei. Că putea fi mai mult decât o statuie inertă, drapată în satin și împodobită cu pene ca să ademenească un partener.

Trupul ei era mult mai mult decât atât.

Plăcere cântându-i în sânge și contractându-i mușchii.

Și călătoria asta putea însemna mai multe. O destinație. Care ducea la mai multe descoperiri.

– Dalton?

Un mormăit. Apoi tăcere.

– Tabloul pe care îl caut în mansarda ta e un autoportret al Artemisiei, pictorița renascentistă despre care ți-am vorbit. În scrisorile ei vorbește despre un tablou la care lucra, intitulat *Autoportret ca alegorie a picturii*, dar s-a pierdut.

Degetele lui trecură ușor peste umărul ei.

– Ce ai face cu tabloul acela?

– Aș scrie despre el, poate un articol pentru Institutul Britanic. Istoria a neglijat-o, dedicându-i doar o scurtă mențiune. Secolul al șaptesprezecelea nu era pregătit pentru o femeie aprigă, cu opinii, care și-a folosit arta ca să judece o societate ce îi restrângea libertatea.

– Deci vrei să rescrii istoria.

– Îmi place să cred că lumea e pregătită acum pentru un autoportret. Pregătită să-i recunoască talentul curajos, ostil compromisurilor.

– Poate. Deși nu mi-aș pune prea multe speranțe în asta.

– Despre arta femeilor se credea că trebuie să fie modestă, lipsită de îndrăzneală. Artemisia a spart acest tipar. Nu e nimic drăguț sau convențional în tablourile ei mitologice. Sângele țâșnește din gâtul lui Holofern, în timp ce o Iudita puternică și nemiloasă taie oase și cartilagii.

Dalton se ridică deasupra ei.

– Chiar așa? Mi-ar plăcea să văd asta.

– Tabloul e într-o galerie din Florența. Cred că acesta e motivul pentru care sunt aici, în loc să brodez sânguincioasă în casa buniicii din Londra, așteptând să-i fiu vândută lui Foxford. Pictura asta

proclamă că degetele noastre nu sunt mai puțin îndemânaticе, mințile noastre nu sunt mai puțin ascuțite, iar sensibilitățile noastre, modul în care vedem lumea, nu sunt mai puțin originale.

– Mai sunt și altele, știi, spuse Dalton adormit.

Ea îi cercetă fața în întuneric.

– Cum adică mai sunt și altele?

– Alte mansarde... camere... domenii întregi pline de opere de artă și antichități pe care le-a câștigat tata la jocuri. Le-a furat, de fapt.

– Chiar așa? Thea simți că îi tresare inima. Unde?

Pieptul lui Dalton se ridică și coborî sub ea ca un val ce se umfla sub o corabie.

– Când aveam cincisprezece ani și m-am întors de la Eton în vacanță, tata m-a dus la o casă mare din Mayfair. Se purta într-un mod atât de secretos, încât m-am gândit că voia să mă prezinte uneia dintre amantele sale. M-am înșelat.

Vocea i se stinse. Thea își ținu respirația, sperând din tot sufletul că nu adormise.

– Casa era plină cu comori, ca bârlogul unor balauri mitologici. Statui de marmură, cufere de monede, tablouri vechi, neprețuite...

– Trebuie să fi fost o priveriște pe cinste. Ce făcea cu toate astea?

– Nimic. O notă de amărăciune se strecură în vocea profundă a lui Dalton. Le aduna. Bătrânul duce aprecia frumusețea, dar voia doar să revendice, să posede, să devină cel mai bogat om din Anglia.

Thea îi mângâie maxilarul aspru, dorind să-i îndepărteze cumva această amintire.

– Totul e încă aici?

– Acoperit de praf, murmură el. Și pânze de păianjen. Podul din Balfry e nimica toată. Nu am idee ce să fac cu tezaurul lui.

Mintea ei calcula frenetic. Avea să-l ajute să ia o hotărâre în privința vechilor capodopere.

– Unii nobili donează operele de artă Institutului Britanic, șopti ea pe un ton calm, fiindcă nu voia să-l înspăimânte cu excitarea pe care i-o stârniseră dezvăluirile lui. Așa devin accesibile publicului, prin expozițiile ocazionale, și studenților care vor să le reproducă și să le studieze.

– Îmi place ideea asta.

Brațul lui tresări pe umărul ei, iar respirația îi deveni regulată.

– Dalton? șopti ea.

Nici un răspuns.

Nu era obișnuită să audă pe cineva respirând atât de aproape de ea. Nu împărțise niciodată dormitorul cu o altă persoană. Nu avusese nici o soră, nici o prietenă cu care să-și petreacă noaptea șoptind secrete.

Fusesse întotdeauna singură.

Ce aveau să-și spună a doua zi? Cum să-l privească fără să-și imagineze lucrurile păcătoase și secrete pe care le făcuseră?

Toate aceste gânduri o făceau să simtă o nesiguranță profundă, dar și excitare.

Și un gust nou și minunat de libertate.

Capitolul 15

„La naiba, la naiba, la naiba!”

Când deschise ochii, Dalton o găsi pe Thea cuibărită în el. Disperat, își enumeră greșelile capitale în cadența mișcărilor pe care le făcea pieptul ei cu fiecare respirație.

Acceptase o bucatică de șarlotă cremoasă din lingura ei.

Îi turnase un pahar de whisky irlandez.

Acceptase provocarea ei de a demonstra că era un libertin. Îi legase mâinile cu eșarfa.

„Doamne. Chiar am făcut toate astea?”

Linsese dulceața ei cremoasă până când o adusese pe culmile extazului. Îi strânsese mâna într-a lui, învățând-o să-i ofere eliberare.

Și cea mai rea crimă dintre toate?

O sărutase tandru și îi spusese că tablourile din podul de la Balfry erau doar o picătură într-un ocean.

„Ticălos stupid, fără inimă, de trei ori blestemat!”

Nu dormise niciodată toată noaptea ținând în brațe o femeie vulnerabilă și saturată de plăcere.

În ajun se lăsase pradă unei nevoi căreia nu-i mai cedase de la Cambridge, când își imaginase că era poet și bea vin ieftin în taverne, scriind versuri încă și mai proaste decât vinul.

„Ce se întâmplă în continuare?” îl întrebuse.

Murise de pofta de a-i arăta exact ce se trebuia să se întâmple în continuare.

Să pătrundă ușor. Să găsească ritmul, unghiul de care avea ea nevoie. Să se cufunde adânc. Mai adânc.

Să simtă plăcerea izbucnind, ajungând la maturitate și disipându-se ca frumusețea unei zile de vară.

„Așa. Du gândurile astea la concluzia lor logică. Nu ai putea să i te oferi, și vinovăția te-ar sfășia.”

Thea era un pericol pentru el fiindcă îl făcea să simtă, după atâția ani în care se străduise să-și protejeze sufletul.

Și el reprezenta un mare pericol pentru ea, căci orice persoană apropiată ar fi devenit o țintă. Uciderea lui Alec fusese menită să-l distrugă pe bătrânul duce, să îl pedepsească pentru păcatele lui.

Dacă secretul lui Dalton ieșea la lumină, bărbații puternici care îl urau fiindcă le fura profiturile și le speria clienții aveau să încerce să-l controleze în același fel. Ar fi putut s-o folosească pe Thea ca pe un instrument de negociere. O armă care să-l facă să îngenuncheze.

Nu s-ar fi iertat niciodată dacă i se întâmpla ceva din cauza lui.

Ar fi vrut ca el să fie bărbatul care să-i îndeplinească orice vis. Dar nu era.

Ea se mișcă în brațele lui, oftând încet și cuibărindu-se mai aproape, iar curbele ei fierbinți îi încălziră pielea. Îi percepușe dorința de iubire, de acceptare, însă nu putea face nimic în privința asta, naiba să-l ia.

Nu putea fi niciodată bărbatul de care avea ea nevoie, așa că trebuia să-i spună adio în curând.

Și avea să viseze momentul acesta în tot restul vieții lui singuratic.

Cum arăta acolo, la pieptul lui, cu franjurile întunecate ale genelor umbrindu-i obraji, cu un umăr catifelat expus.

„Trebuie să pleci. Acum.”

Tiptil, o desprinsese din îmbrățișare și o puse înapoi pe pat, apoi dădu la o parte cuverturile, pregătindu-se să plece.

„Drăcie!”

Își scosese corsetul, iar sânii încântători se vedeau clar sub pânza subțire a cămășuței. Imaginea picioarelor zvelte și a umbrei întunecate dintre coapse îi trimise un fior de dorință în brațe, de-a lungul

degetelor și mai adânc, în piept, undeva în regiunea în care ar fi trebuit să-i fie inima.

Sări din pat, fără să-i mai pese că-l auzea, și își înșfăcă hainele și cizmele.

„Pune mâna pe ușă. Deschide-o. Nu te mai uita înapoi.“

În hol, Dalton se sprijini cu spatele de perete, arzând de dorința de a se întoarce în camera aceea. De a-i trage cămășuța, scoțându-i la iveală curba înaltă a sânilor, mijlocul subțire și șoldurile rotunjite.

Thea avea să-și ridice părul de pe umeri și să se uite la el cu ochii aceia mărginiți de un inel de argint. Cu o invitație timidă în privire.

Nu încă. Nu o putea atinge.

Poate că avea nevoie de o baie. Poate că era încă lipicioasă după abandonul din seara trecută.

Să înmoaie o cârpă în apa caldă. Să ia o bucată de săpun cu aromă de trandafir și să-l treacă încet peste liniile spiralate ale gâtului, pe spate, pe umeri.

Să o facă să respire întretăiat în timp ce o spăla peste sfârcuri, sub ridicătura sânilor. Să strecoare săpunul mai jos, între coapsele ei. Acolo unde își dorea el să fie. Unde voia să alunece.

Acum ar fi gemut de dorință. Ar fi fost foarte aproape de a-și pierde controlul.

Să o facă să depășească limita, până avea să-i strige numele și apoi... să o ridice în brațe și să o ducă în pat.

Se trânti cu fruntea de perete. Ce naiba făcea acolo, la ușa camerei, tânjind de dorință ca un prost?

– Domnule Gabrielli?

Dalton înțepeni.

– Bună dimineața, Betsy, spuse el morocănos, rugându-se ca femeia să nu-i observe erecția. Doamna Gabrielli are nevoie de o ceașcă de ciocolată la micul dejun.

Coborî rapid scările și se îndreptă spre grajduri. În următoarele două ore, până ajungeau la Bristol, avea să călărească pe lângă trăsură, separat de Thea prin straturile de lemn și fier.

– Acesta e locul, milady. Con o ajută întâi pe Thea, apoi pe Molly să coboare din trăsură în fața ușii vopsite într-un verde primăvăratice de pe fațada de cărămidă portocalie a Hanului Trâmbițașului de pe

St. Maryport Street, în Bristol. O să vă odihniți aici până la îmbarcare. Observând că Thea se uita nerăbdătoare în jur, preciză: Ducele trebuie să fie la docuri acum, căutând un vas.

– Aha, făcu Thea, încercând să-și ascundă dezamăgirea.

Crezuse că aveau să mănânce împreună. Dalton nu-i adresase cuvântul de când ieșise pe furiș din cameră. Călărise alături de trăsură, și nu se opriseră între Bath și Bristol.

Molly dormise în cea mai mare parte a călătoriei, simțindu-se încă obosită. Prin urmare, Thea avusese mai mult de două ore ca să-și amintească fiecare detaliu intim și înnebunitor al ultimei nopți.

Se schimbase. Percepea lumina, sunetele și gusturile într-un mod inedit.

Ciocolata pe care o băuse în dimineața aceea fusese incredibil de bună. Și, când briza îi suflă panglicile bonetei peste obraji, contactul blând și mătăsos îi aminti de degetele lui atingându-i obrazul.

– Oare ducele te evită dintr-un motiv anume?

În ochii albaștri ai lui Con apăruse licărirea aceea atotcunoscătoare.

– Nu fi ridicol, murmură ea simțind că roșise.

Știau, bineînțeles. Con și Molly știau că împărțise camera cu Dalton. Ce credeau oare despre ea? Obrajii aveau să-i ia foc în orice moment.

Pistruii lui Molly dansară când ridică din sprâncene.

– Doamna nu protestează prea tare, nu crezi, Con?

Poate că nu fusese o idee atât de inteligentă să-i împrumute ediția completă a operelor lui Shakespeare.

Con chicoti și se uită la ea cu un zâmbet șugubăț.

– A căpătat o nuanță destul de interesantă. Cum ai numi culoarea asta, Molly, iubirea mea?

– Hm. Zmeurie? Nu, nu chiar. Purpurie?

– Știi, Molly, am sperat să vină o lady și să-l pună pe omul acesta la locul lui, o dată pentru totdeauna. Lady Dorothea e pe cale să reușească, zic eu.

Thea deschise gura să protesteze, însă o închise la loc. Orice ar fi spus ar fi incriminat-o mai tare.

Un portar tânăr, cu nasturi strălucitori de alamă pe jacheta roșie și pete și mai roșii în jurul nasului, îi conduse în han.

Cele două femei așteptară, în timp ce Con discuta cu un hangiu cu fața mohorâtă și o mustață pleoștită.

– Totul e pus la punct, le informă el jovial peste câteva minute. Ne vom întoarce în curând, doamnă Gabrielli. Îi făcu Theei cu ochiul. Și tinere domnișor Gabrielli.

Altă clipire în direcția lui Molly, după care își puse pălăria neagră pe vârful capului roșcat-cenușiu și dispăru afară.

Molly privi triumfătoare spre portar, savurând faptul că nimeni din han nu părea să fi observat că era o fată îmbrăcată cu haine bărbătești.

Thea o privi curioasă. Avea o siluetă lipsită de rotunjimi, într-adevăr, dar postura conta cel mai mult. Se obișnuise să stea cu picioarele depărtate și umerii trași înapoi, exact ca ducele.

– Deci ce s-a întâmplat aseară, după ce am leșinat? șopti Molly pe când se îndreptau în urma portarului spre camere. Tu și... știi tu cine... ați împărțit dormitorul?

– Nu te uita la mine așa, mârâi Thea. Nu s-a întâmplat nimic.

Ei bine... nu chiar *nimic*, dar Molly nu trebuia să știe asta.

– N-am crezut niciodată că ducele e un laș, spuse fata cu un zâmbet șiret.

„Nici că eu sunt o dezvățată“, se gândi Thea.

– Cred că o să mai trag un pui de somn, anunță fata când ajunseră în dreptul camerei ei.

– Încă te simți slăbită? întrebă Thea.

Obrajii lui Molly aveau acum mai multă culoare, ceea ce era un semn bun.

– Sunt bine. Doar că sunt obosită, asta-i tot.

Thea o lăsă să se instaleze, apoi comandă apă fierbinte pentru o baie în camera ei.

Intră recunoscătoare în cada de cupru, dornică să spele toată murdăria călătoriei. Când se cufunda mai adânc în apă, Dalton era acolo, ținând-o în brațe, saturându-i trupul cu căldură lichidă. Când se ridica, șiroaiele de apă o dezmiardau la fel ca mâna lui.

Închise ochii și lăsă capul pe spate. Își trecu degetele peste brațe și peste sâni și apoi mai jos, peste pânțele.

Voia să învețe mai multe despre trupul ei. El o sărutase... acolo. Degetele ei găsiră locul, alunecând peste carnea sensibilă.

O mână îi era pe sân și alta sub apă, în deschizătura lunecoasă care pulsa încă de plăcere.

Nu mai trebuia să trăiască după regulile mamei sale. Putea să se comporte imprudent. Scandalos. Putea să-şi ia un amant.

Acea idee şocantă nu trecuse niciodată prin mintea cuviincioasei şi rafinatei fiice a contesei de Desmond, dar îşi făcuse loc în mintea fugarei Thea. Mai ales după ce gustase plăcerile din noaptea precedentă.

Planul ei fusese să se retragă din societate fără să facă valuri. Dar acum, că îi trimisese mamei ei scrisoarea în care pretindea că fusese compromisă, nu mai putea să spere la discreţie. Era de ajuns ca o servitoare să citească scrisoarea şi să împrăştie zvonul.

Pentru că îşi luase amanţi, Artemisia fusese etichetată ca promiscuă, iar viaţa ei privată îi umbrise arta.

Chiar şi mătuşa Emma avea un trecut scandalos. Thea nu cunoştea toate detaliile, dar se zvonea că avusese o legătură cu un conte căsătorit, a cărui soţie era invalidă. Ceea ce explica faptul că mătuşa ei nu era invitată niciodată la Londra.

Degetele se mişcau mai repede acum, trecând peste mugurele de carne în care se concentrau toate senzaţiile. Voia să descopere mai multe pe vasul care avea să-i ducă în Irlanda în seara aceea, în timp ce valurile se legănau sub ei.

Voia să ştie ce se întâmpla în continuare.

Nu se gândise niciodată că atâta plăcere era posibilă. Tot mai intensă, vibra între coapsele ei şi apoi se răspândi spre restul trupului, până când o inundă cu totul.

Gemu încet, şi capul îi căzu pe marginea căzii.

Fusese prea scurt. Avea nevoie de mai mult, ca atunci când mânca şarlotă dulce. Sau bea ciocolată fierbinte. Aromele explozive şi dulceaţa pe care le simţea în gură erau rudele îndepărtate ale acestor valuri de plăcere, fierbinţi şi tulburătoare, care îi loveau încă trupul.

„O lady nu mănâncă niciodată mai mult de un biscuit. O lady nu îşi permite nici o plăcere.“

Poate că mama ei avea dreptate, dar, categoric, Thea nu mai era o lady.

Se auzi un ciocănit la uşă. Inima ei bătu mai repede.

– Cine e?

– Jenkins, doamnă, răspunse o voce feminină.

Slujnica. Nu Dalton.

– Intră.

— Asta e singura dumneavoastră rochie, doamnă? întrebă fata rumenă, scuturând mătasea albastră cu modele cenușii.

— Mă tem că da.

— Ei bine, nu contează, o perii și o fac ca nouă. Și ghetetele astea frumoase. Ridică încălțările de piele roșie. Odată ce dau jos noroiul de pe ele, o să strălucească iar, roșii ca rubinele.

Thea îi mulțumi, apoi așteptă să se plece ca să-și reia gândurile.

Descoperise câteva lucruri despre ea în timpul acestei călătorii, niște rezerve de putere de care nu știa că dispunea.

Rupsese legăturile cu mama ei. Înfruntase un pistol. Împiedicase o luptă.

Distrăsese atenția unui duce arogant.

Perspectivile ei se schimbaseră, de parcă un artist ar fi hotărât că postura ei de la începutul călătoriei nu era corectă și ar fi pictat deasupra o siluetă nouă, mai îndrăzneță, iar fantoma fostei sale persoane se discernea cu greu sub straturile de vopsea proaspătă.

Capitolul 16

Dalton deschise larg ușa de la Anchor Tavern, și mirosul stătut de gin și gunoi putred de pe aleea din spate îi asaltă simțurile.

Alese o masă din colț, ca să stea cu spatele la zid și să supravegheze intrarea, și îi comandă o halbă dublă de bere chelneriței durdulii, cu părul roșu ca focul și un zâmbet cochet.

Închiriasse o brigantină comercială, purtând numele poetic de *Truth and Daylight*¹, încărcată cu butoaie de lemn pline cu unt. Negociase cu căpitanul vasului, care fusese de acord să se întoarcă imediat și să pornească spre Cork cu următorul flux.

De asemenea, cumpărase bilete la clasa întâi pentru Thea și Molly pe cel mai luxos vapor cu aburi din Bristol. Con putea să le întâmpine pe cheiul din Cork și să le escorteze la familiile lor.

¹ *Adevăr și Lumină*

Pentru Thea, Dalton reprezenta un pericol mai mare decât orice altă persoană pe care ar fi putut-o întâlni în salonul respectabil al unui vas cu aburi.

Ce făcea oare acum? Cel mai probabil, o baie. Cufundată în abur, cu un picior graţios ieşind din cadă, cu părul ud şerpuindu-i pe umeri.

Sau poate că era ghemuită într-un pat moale, trăgând un pui de somn.

Iar acum el trebuia să-şi potolească setea. Unde era berea?

Ridică privirea exact la timp cât să vadă cum un bărbat neobişnuit de mare aşeza fără efort un butoi plin pe tejghea.

Chelneriţa îi umplu halba şi i-o aduse la masă.

– Mă numesc Pearl, anunţă ea, privindu-i apreciativ braţele. Vrei puţină companie?

– Astăzi nu. Mulţumesc, în orice caz.

Chelneriţa se aplecă peste masă, permiţându-i să-i observe curba generoasă a pieptului.

– Eşti sigur?

– Sigur, replică el ferm.

Înghiţi berea neagră, densă şi hrănitoare ca un codru de pâine, şi se gândi la noutăţile pe care le aflase în port.

Vasul lui O'Roarke, *Rambler*¹, urma să plece înapoi spre New York peste două zile, din portul Cork.

Uriaşul de la tejghea se apropie de masa lui. Era ceva familiar în nasul lui strâmb, în gâtul gros şi în ochii albaştri adânciţi în orbite.

– Te cunosc? întrebă Dalton.

– După reputaţie, sunt sigur. Bărbatul îşi îndreptă eşarfa. Albertson, deşi cei mai mulţi îmi spun Bătăuşul din Bristol. Pumnii lui erau enormi, acoperiţi cu vânătăi purpurii. Eşti în stabilimentul meu.

Dalton îl văzuse luptându-se, cu câţiva ani în urmă.

– Şi e un loc foarte frumos.

Voia să stea acolo şi să-şi bea halba în pace în timp ce îl aştepta pe Con, nu să pălăvrăgească cu proprietarul. Aşa că îi aruncă o privire ameninţătoare.

Neclintit, Albertson se sprijini cu coatele pe masă.

– Ce te aduce la Bristol, domnule...?

– Jones, spuse scurt Dalton. Am venit cu treburi.

¹ *Vagabondul*

– Ce fel de treburi?

– Nu ale dumitale.

– O, bine, bine. Albertson se dădu înapoi, ridicându-și mâinile uriașe. A fost doar o întrebare prietenească. Bucură-te de bere.

Dalton îl urmări cu atenție în timp ce se îndepărta greoi. Nu era deloc neobișnuit ca un boxer profesionist să aibă o tavernă. Aleile mizere ale cartierelor de cocioabe din preajma docurilor erau pline de vagabonzi, boxeri și alte personaje disperate.

Cu toate astea, nu-i plăcuseră întrebările individului.

Clătină din cap ca să-și limpezească gândurile. Probabil că nu era nimic, doar un palavragiu ca atâția alții.

Con sosi, și Dalton îi făcu semn lui Pearl să mai aducă o halbă.

– S-au aranjat la han, îl informă Con trăgându-și un scaun. Lady Dorothea s-a făcut roșie ca focul când ți-am pomenit numele. Trebuie să aflu ceva despre noaptea trecută?

– Nu vreau să vorbesc despre asta. Dalton înghiți restul de bere dintr-odată și făcu semn să i se aducă alta.

Con se așeză mai comod, picior peste picior.

– Îmi place această lady. Are o inimă bună. Și nu vreau să o văd rănită de tine. Dacă s-a întâmplat ceva...

– E încă fecioară.

Con îl privi provocator câteva secunde, apoi se relaxă.

– Și mai este timp, rânji el. Are timp să te cucerească.

Ignorându-i remarca, Dalton luă halba din mâinile chelneriței.

– Plecăm în seara asta. Am găsit o brigantină care descărca mărfuri de la Cork. Căpitanul a spus că echipajului nu-i va plăcea să se întoarcă imediat, dar i-am oferit cu douăzeci la sută mai mult peste profitul obișnuit ca să plece cu fluxul de seară.

– Douăzeci la sută peste câștigul normal al drumului poate fi o sumă frumoasă. Nu merita atât, bombăni Con. Chiar și pentru patru pasageri în plus.

– Doi.

Sprâncenele irlandezului se ridicară.

– Doi?

– Am cumpărat bilete separate pentru doamne, pe un vapor care pleacă mâine-dimineață. Locul lor nu e pe un vas comercial.

Con îl privi aspru și lăsă cana jos.

- De ce te temi atât?
- De nimic, spuse batjocoritor Dalton.

De Thea, se corectă el în tăcere. Înfruntase bărbați care voiau să-l ucidă, dar era mult mai îngrozit de o femeie minionă cu ochii de culoarea cerului după ploaie și un zâmbet ca promisiunea slabă a unui curcubeu.

- Nu întinerești, să știi, mormăi Con încrucișându-și brațele la piept.

- Ce vrei să spui?
- Ar trebui să te însori. Să faci o odraslă.
- Știi că asta e imposibil.
- O să cobori singur în mormânt. S-ar putea să regreti.
- Nu sunt singur. Am o mulțime de femei care îmi țin companie.
- Nu mai face pe prostul. Nu la asta m-am referit.
- Știi că nu mă pot căsători niciodată. În plus, tocmai tu te-ai

găsit să vorbești. Nu te-am auzit plănuiind s-o vizitezi pe Bronagh.

- M-am gândit la asta. Poate că o să merg s-o văd. Cum Dalton se oprișe cu halba la jumătatea drumului spre gură, Con adăugă: Măcar îi pot oferi șansa de a țipa la mine. Poate că o să-i facă bine.

Oare în vocea lui era o notă de speranță?

- S-ar putea să-ți facă bine și ție.
- Nu-mi place ca Molly și doamna să călătorească singure.

- Nu vor fi singure. L-am rugat pe căpitan să le ia sub protecția lui personală, iar vaporul va fi plin de matroane respectabile. Poți să le aștepti la docuri cu o caleașcă închiriată și să le duci la destinație.

- Referitor la destinația lui Molly. Con învârti lichidul cafeniu în pahar. E fiica lui Bronagh.

- Poftim? Dalton lăsă halba să cadă pe masă, și berea îl stropi pe mână. De unde știi?

- Am stat cu ea aseară, după ce a leșinat, și am vorbit despre familia ei. Află că e fiica lui Seamus și a lui Bronagh. Nepoata mea.

- Într-adevăr?

- Da.

- Atunci totul e stabilit. Mergi să o vezi pe Bronagh, fie că vrei, fie că nu. În sănătatea unchiului Con, toastă Dalton.

– Să nu te gândești acum că o să mă înmoi dintr-odată și o să devin un familist. Bronagh mă urăște fiindcă am plecat. Probabil că mă va alunga cu un pistol ruginit. Așa mamă, așa fiică.

– Sau poate că te va întâmpina cu sărutări pe care le-a păstrat timp de douăzeci de ani.

– Ha!

Exclamația aceea șovăielnică spunea multe. Spunea că poate Con trăgea nădejde la sărutări. Că poate se gândea într-adevăr să se retragă și să devină un fermier cinstit. Să se așeze la casa lui. Să găsească iubirea.

Dalton își privi dintr-o parte bătrânul prieten, încercând să și-l imagineze legănând copilași pe genunchi. Micuți care îl trăgeau de barba aceea lungă și călăreau pe cizmele lui.

Și... nu. Nu și-l putu imagina.

Acel Con pe care îl cunoștea el evita aproape toate interacțiunile cu oamenii, preferând singurătatea și umbrele.

Rămaseră cufundați în tăcerea lor obișnuită câteva minute, sorbindu-și berea. Dalton se gândi cât de ciudat era să și-l închipuie pe Con arând un câmp sau mulgând o vacă.

– Vreo noutate despre O’Roarke? se interesă irlandezul în cele din urmă.

Dalton se aplecă înspre el și îi spuse pe un ton confidențial:

– Vasul lui e *Rambler*, cu destinația New York. Se spune că va pleca din Cork peste două zile.

– Avem timp să-l prindem.

– Cred că e el, Con. O simt.

Îl căutase atâția ani, consumat de nevoia de răzbunare.

– O să vedem, mârâi Con. Dar acum trebuie să te duci și să-i spui doamnei că nu va călători cu noi, rânji el. Dă-i o șansă să țipe la tine.

Dalton bătu la ușa camerei în care se afla Thea.

Era acolo ca s-o informeze de hotărârea lui, și nimic nu avea să-l facă să se răzgândească. Era acolo ca să-și ia rămas-bun.

La invitația ei, intră, pregătindu-se pentru prima străfulgerare a ochilor vioi și a buzelor curbate de culoarea căpșunelor.

– Dalton.

Rămase așezată, dar ridică o mână și o întinse spre el.

– Bună, Lady Dorothea.

– Lady? îl ironiză ea blând. Vai, ce protocolari suntem astăzi!

Părul ei era încă umed după baie și, orice ar fi folosit ca să-l spele, mirosea diferit. Mai aspru. Ca trandafirii care înfloresc doar noaptea.

Ar fi vrut să-i inhaleze mireasma de aproape, însă trebuia să se abțină. Își dresе glasul și ridică fruntea.

– Plec.

– Dar de-abia ai ajuns, răsе ea. Stai jos. Ia o ceașcă de ceai.

– Nu am timp. Plec spre Cork în seara asta.

Fruntea ei se încreți.

– Da, știu asta.

O dorea încă. Bineînțeles că o dorea. Asta nu avea să treacă nicio dată. Nici astăzi. Nici în ziua morții. Dar nu o putea avea.

– Con își continuă drumul cu mine, iar tu și Molly veți lua un vapor mâine-dimineață.

Spre disperarea lui, Thea întinse din nou mâna. Dacă îl atingea, era pierdut.

– Ai promis să mă însoțești până în Irlanda. Ochii ei scânteiau. Acesta a fost târgul. Și ești un om de cuvânt, după cum o atestă registrul de pariuri de la White's, îți amintești?

Dalton strânse din dinți.

– Dar tu îți amintești ce ți-am spus? Să nu ai niciodată încredere într-un bărbat, Thea. Promitem că vom face un lucru și apoi facem altul. Ți-am cumpărat bilete la clasa întâi, pe cel mai bun vapor care pleacă spre Cork. Vei avea un salon luxos. O orchestră care să-ți cânte.

– Știi că nu-mi pasă de nimic din toate astea.

– Va fi mai comod.

– De ce faci asta? îl întrebă ea cu ochii mijiți. Din cauza ultimei nopți? Bineînțeles că din cauza ultimei nopți.

– Ce s-a întâmplat între noi aseară a fost...

– Nu a fost ceva pentru care să te scuzi. Ea își strânse părul despletit, și mirosul de iasomie pluti în aer. Sunt foarte bine. Mai mult decât bine.

Se pregătise pentru lacrimi, reproșuri, măcar pentru o privire foarte încetoșată și o durere de cap cauzată de whisky. Nu pentru ochi strălucitori și un zâmbet seducător.

– Nu meriți tratamentul acesta, Thea. Ești prea bună pentru o singură noapte. Prea bună pentru mine.

– Te temi, îl acuză ea. Crezi că voi folosi ceea ce s-a întâmplat între noi aseară ca să emit pretenții.

Nu era deloc așa. Se temea de el însuși, de oceanul de dorință care i se deschisese în piept, dărâmand zidurile pe care le construise, măturând totul în afară de fluxul care îl purta în brațele Theei.

– Crezi că nu știu ce vreau, dar știu. Măinile ei se prinseră de brațele fotoliului. Am stat întotdeauna pe margine. În sălile de clasă. În sălile de bal. Nu am fost niciodată în centru, cu excepția ocaziilor în care m-a împins mama acolo, iar atunci am căzut imediat. Am descoperit că vreau să fiu exact în centrul lucrurilor. Vreau să știu cum e viața. Poți să ai încredere în mine, Dalton?

Nu putea avea încredere în el însuși.

– Thea, mă forțezi să-ți vorbesc foarte deschis. Îi prinse bărbia în palmă, întorcând-o cu fața spre el. Nu mă pot căsători niciodată cu tine.

Ea își trase bărbia deoparte.

– Sunt foarte conștientă că ai pornit în căutarea unei mirese irlandeze, cu forme statuare, păr roșu și ochi de smarald.

La naiba! Uitase cu totul de povestea aceea. Își dresе glasul.

– Nu ți-am spus niciodată cum trebuia să arate.

– Nici nu era nevoie. Țasta e genul tău de femeie: înaltă, elegantă, arătoasă. Cu pieptul mare. Cu minte puțină.

Doar că acum avea un nou gen, se gândi el. Mică, insistentă, încăpățanată și arzând de senzualitate.

– Îți imaginezi că o să ajung o fată bătrână, singuratică și neajutorată, dar n-o să fie deloc așa, spuse ea râzând. O să fiu o fată bătrână *scandaloasă*. O să-mi iau un amant în Irlanda. Poate mai mulți. Provocarea străluci în ochii ei. În Irlanda sunt tipi chipeși. Așa ca prietenul tău, ducele de Harland. Cu părul întunecat și ochii verzi. Foarte musculoși, dar nu ostentativi, adăugă ea privind-o la brațele.

Acum îi insulta fizicul? Conversația asta nu mergea deloc bine.

Nu i se părea corect s-o inducă în eroare, dar mințise atâta timp, că devenise a doua lui natură.

– Trebuie să plec acum. Am de trecut pe la... cuvântul i se opri în gâtlee... o văduvă pe care o cunosc în Bristol. Înainte de ridicarea ancorei.

Ochii ei căpătară culoarea cenușie a furtunii, exact așa cum se așteptase.

– O văduvă? Dungile periculoase de lumină din privirea ei se intensificară. Nu mai ai nevoie de văduve.

– Văduvele mele mă înţeleg pe deplin.

– Tot ce înţeleg e mărimea averii tale.

– Îmi faci morală, Thea? Credeam că eşti mult mai aventuroasă şi neconvenţională.

– Sunt.

– Prima regulă a aventurii e varietatea. Când o cărare devine prea restrictivă, alegi alta. Înţeleg speranţa de a găsi în cele din urmă răspunsul corect, dar eu nu sunt răspunsul nimănui.

Privi dincolo de ea, spre fereastră şi clădirea de cărămidă de vizavi.

– De ce faci asta? şopti ea.

Fiindcă i-ar fi fost mai uşor pe termen lung dacă l-ar fi urât.

– Credeam că ai nevoie de mai multe dovezi ale faptului că sunt un libertin fără inimă. În cazul în care nu te-ai lămurit pe deplin aseară.

– În ce crezi tu, Dalton? Îţi pasă de ceva? Sau viaţa e doar un joc pentru tine?

– Cred că soarele va apune în seara asta şi va răsări din nou mâine. Îşi puse pălăria înapoi pe cap. Cred că bărbaţii vor să fugă mereu de gândul că orice suflare ne aduce mai aproape de sfârşit. Că diavolul trăieşte în buzunarele goale şi lăcomia îi face pe oameni să păcătuiască. Cred că dragostea e o iluzie pe care au inventat-o oamenii ca să înşele frica de moarte.

– Eu nu însemn nimic pentru tine, murmură ea amorţită.

Nu-i putea spune adevărul, aşa că rămase tăcut.

Adevărul era că ea însemna totul pentru el. Şi de asta trebuia să plece.

Thea merita mult mai mult de la viaţă. Seri liniştite în care să citească împreună lângă foc. Desfăcând o sticlă de vin franţuzesc. Clinchetul şi ciocnitul paharelor. O zugrăveală nouă pentru camera copiilor. Tandreţe şi căldură. Tot ce el nu îi putea oferi.

– Foarte bine, caută-ţi plăcerile deşarte. Înecă-te într-o mare de văduve primitoare, spuse ea ridicându-şi de pe ochi o şuviţă de păr încă ud.

Gata. Rezolvase problema. Îl ura, aşa cum îşi propusese.

Când dădu să plece, uşa se deschise şi Con păşi în cameră.

– Unde e domnişoara Molly? Nu o găsesc nicaieri.

– Se odihnește, zise Thea. A dormit tot drumul în trăsură. Cred că e încă puțin bolnavă.

Con clătină din cap.

– Nu e în camera ei, și patul e neatins. Când ai văzut-o ultima dată?

– Acum o oră.

– Nu crezi că ar face ceva... nebunesc, nu? Nu se gândește să devină iar hoț la drumul mare?

– Pistolul ei e la mine, spuse Dalton. Nu cred că o să ajungă departe fără el.

– Dar tipul acela, Raney, cel care i-a furat banii, insistă Con. Mi-a spus aseară că e marinar. Nu crezi că s-a dus să-l caute?

Umerii Theei se încordară.

– Credeam că era prea epuizată ca să iasă din han, dar acum că mă întreb, sună exact ca isprăvile nesăbuite pe care le-ar putea face Molly. Își apucă fusta de mătase. Trebuia să o țin cu mine. Să stau cu ochii pe ea.

– Nu e vina ta, o asigură Dalton. O s-o găsim pe Molly. Dacă Raney e marinar, trebuie să fie la docuri.

– A menționat o tavernă pe care o frecventează. Cum se chema? Ceva nautic... Privirea îngrijorată a Theei se îndreptă spre grătar, căutând răspunsul în flăcările pâlpâitoare. Dintr-odată, ridică fruntea. Anchor! Asta e.

Dalton și Con schimbă o privire. Era taverna din care tocmai ieșiseră.

– Trebuie să o găsim, spuse înverșunat irlandezul. Nu e timp de pierdut!

Se răsuci pe călcâie și ieși pe ușă.

Capitolul 17

– Mai repede, omule. Nu avem toată ziua la dispoziție, zbiră Con, scoțând capul pe geamul trăsurii.

Dalton îl cunoștea destul de bine ca să știe că avea să fie foarte afectat dacă se întâmpla ceva cu nepoata lui în timp ce se afla în grija sa.

Erau prinşi în harababura de trăsură şi căruţe care încercau să înainteze pe străduţele înguste ce duceau spre cocioabele din St. Jude.

Cumva, Thea reuşise să se strecoare şi ea în patrula de salvare, astfel că acum erau înghesuiţi toţi trei pe singura banchetă din trăsura lui Jones. Spusese că nu avea de gând să rămână nepăsătoare în han, în timp ce Molly putea fi în pericol.

Trebuia să fie o afacere rapidă. Dalton şi Con urmau să se năpustească în tavernă, să o scoată pe Molly şi să se întoarcă cu toţii la han în termen de zece minute.

– Durează prea mult. Con se foia pe banchetă, tropăind cu cizmele şi strângându-şi pumnii pe genunchi.

– Îndată ajungem, îl linişti Thea.

Pe Dalton îl neliniştea ideea de a se întoarce la tavernă. Nu-i plăcuseră întrebările lui Albertson, sau modul în care se uitase la maxilarul lui, de parcă ar fi studiat tăietura făcută de Trent. Cu puţin noroc, se putea ca Albertson să nu fie acolo, astfel încât să-şi îndeplinească misiunea în linişte.

Thea stătea tăcută, ascunsă după umerii lui Con, cu faţa acoperită de borul bonetei.

Dalton îi simţea frământarea ca pe o a patra prezenţă în trăsură, o amintire nedesluşită a cuvintelor pe care i le spusese cu doar câteva minute înainte. Minciunile pe care le inventase ca să o îndepărteze. Ideea absurdă că ar fi preferat compania unei văduve fluşturatice în locul Theei. O idee foarte proastă.

Regretase cuvintele din momentul în care îi ieşiseră de pe buze. Iar când lumina ironică se stinsese din ochii ei şi zâmbetul dispăruse, se simţise ca un laş şi ca un criminal.

Confuzia, regretul şi în cele din urmă resentimentele îşi făcuseră loc în marea schimbătoare a ochilor ei. Cum ar fi putut s-o învinuiască? În ajun renunţase la autocontrol, legând-o de el mai întâi cu cătuşe de pânză de in şi apoi cu sărutări, iar astăzi o îndepărta.

Nu putea să-i spună de ce trebuia să rupă legăturile, însă ura durerea din ochii ei.

Dorinţa nestăpânită de a o cuprinde în braţe, de a-i mângâia părul auriu, de a-i şopti că nu vorbise serios... trebuia să înceteze *acum*.

Următoarea respiraţie avea să fie concentrată. Lipsită de milă. Lipsită de Thea.

Drumul acesta în trăsură nu schimba nimic. A doua zi Thea și Molly aveau să călătorească în siguranță, în cabinele elegante ale vaporului, în timp ce el și Con urmau să plece odată cu refluxul de seară, la bordul brigantinei comerciale.

Fără nici o altă mărturisire. Fără nici un sărut.

– Ai mai fost la Anchor înainte? îl întrebă Thea pe Con.

– De fapt, tocmai m-am întors de acolo. E un loc necivilizat, în care Molly n-are ce căuta.

– E în plină zi, obiectă Thea. Cât de primejdios poate fi un loc la ora patru și jumătate după-amiaza?

– Anchor nu e un loc pentru o fată tânără. Geme de marinari din toate porturile.

– Atunci e bine că sunt cu voi. Am un efect liniștitor asupra indivizilor neciopliți. Aseară am potolit bestiile de la han cu destulă eficiență.

Aruncă o privire spre Dalton pe sub bonetă, ca să vadă cum îi primea cuvintele.

„Un efect liniștitor, pe naiba!”

Nu exista nici un os liniștit și calm în tot trupul ei mlădios.

Își îngustă ochii și atunci ea zâmbi, o curbare neînsemnată și triumfătoare a buzelor, care spunea clar că noul ei scop în viață era să-l chinuie.

Pe toți dracii, voia să fie chinuit în orice mod pe care îl găsea min-tea ei rapidă.

Înainte ca vârtejul acesta precar de gânduri să îl ducă prea departe, trăsura încetini în fața zidului înnegrit de funingine de la Anchor Tavern.

– Vei rămâne în trăsură de data asta, te rog. Nu o să dureze decât un moment. Cum sprâncenele delicate se arcuiră disprețuitor, Dalton oftă: Bine. Dar te rog să stai aproape de mine.

Ea încuviință, legându-și mai strâns panglicile cenușii ale bonetei și îndreptându-și umerii delicați.

– Grăbiți-vă, îi îndemnă Con, care o luase deja spre intrare.

Când deschise ușa, sunetul hârâit al unui cântec marinăresc năvăli în stradă. Taverna se umpluse după plecarea lui Dalton, așa că nu mai era nici un loc liber.

Luminată slab de lumânări puturoase și de lămpi cu gaz atâr-nate de tavan, încăperea răsună de râsete ascuțite și de strigăte de bețivani.

Marinari solizi cu jiletci albastre şi legături roşii la gât se ghiftuiau cu bere, glumeau cu chelneriţele şi îşi cheltuiau solda la cărţi şi la zaruri.

Unii aveau să-şi piardă până şi hainele de pe ei înainte ca noaptea să se termine şi să se târască acasă, pe jumătate goi şi buimăciţi de băutură, la nevestele îmbătrânite prematur, cenuşii din pricina îngrijorărilor, şi la o cameră plină de copii înfriguraţi, cu ochii trişti.

Ochii Theei se măriră când văzu un bărbat cu obraji ciupiţi de vârsat trăgând de fustă o femeie cu ochi aspri şi epuizaţi şi făcând-o să cadă peste el pentru un sărut zgomotos.

Ce căuta ea acolo? se întrebă iritat Dalton. Mirosul ei dulce contrasta total cu izul acru de gin.

Se gândise la ea ca la o ispită mai mare decât viaţa, un pericol monumental pe care trebuia să-l evite cu orice preţ, dar aici, în mulţimea neobosită de marinari, docheri şi negustori care făceau comerţ pe coastă, era prea mică şi fragilă, prea uşor de pierdut.

Puse o mână pe spatele ei pentru a le da de ştire beţivanilor că era sub protecţia lui. Nu fiindcă murea să o atingă, desigur.

Când Thea îl privi pe sub genele lungi şi negre, o trase mai aproape, cuprinzându-i talia fină.

„A mea. Doar a mea“, proclamau mâinile lui.

– V-aţi întors atât de curând? Dalton întâlni privirea îndrăzneată a lui Pearl, chelneriţa cu părul roşu care îi făcuse propuneri mai devreme. Ți-a fost dor de mine, banditule? Îl prinse de braţ, de parcă ar fi vrut să-i testeze tăria bicepsilor.

Ochii Theei se îngustară periculos.

– Ai adus *companie*.

Pearl o măsură pe Thea din cap până în picioare, simţind-o clar ca pe o potenţială rivală.

– Hm.

Thea scutură din cap, ceea ce nu avu mare efect, fiindcă toate buclele ei glorioase erau ascunse de boneta veştejită din pricina călătoriei.

Dalton îndepărtă uşor mâna chelneriţei.

– Ne-a fost dor de berea ta neagră. Încă două halbe pentru prietena mea şi pentru mine.

– Şi tu? Plină de speranţă, Pearl se întoarse spre Con. Ai un trup de marinar cum n-am mai văzut. Ai nevoie de o tovarăşă?

Con clătină distrat din cap în timp ce o căuta pe Molly prin mulţime.

– Numai halbele, spuse Dalton.

Pearl plecă în grabă, cu fustele roșii fluturând indignate în urma ei.

– Uite acolo, zise Con arătând spre partea din spate a încăperii.

Molly stătea sprijinită de zid cu umerii ridicați și un rânjet pe față, scuturând dramatic zarurile în timp ce mulțimea captivată a privitorilor îi urmărea fiecare mișcare a mâinilor subțiri.

Un bărbat înalt și blond, de vreo douăzeci de ani, care ținea de mijloc o chelneriță cu bucle castanii, o privea pe Molly cu o expresie criminală din cealaltă parte a mesei.

Nu părea deloc prea mulțumit să își piardă banii din pricina unui băiat atât de tânăr. Dacă nu ar fi știut adevărul, Dalton ar fi fost și el păcălit. Cu cosițele ascunse sub pălăria albastră și cu hainele acelea albastre, putea fi un mus care făcea comisioane pentru echipajul unui vas comercial.

Dalton cunoștea foarte bine lumea tripourilor din Londra, dar nu era lămurit ce joc anume jucau cei doi.

Marinarii încântați păreau totuși să știe despre ce era vorba, și strigară într-un glas după ce Molly aruncă zarurile pe postav.

Curajoasă și plină de încredere, aceasta schimba glume și gesturi obscene cu marinarii adunați în jurul ei.

– Triplă ancoră, băieți! V-am spus că am o ancoră mare și o arunc destul de adânc!

Dalton chicoti, căci își juca la perfecție rolul de marinar. Era atât de concentrată asupra jocului, încât nici nu privise în direcția lor.

Fața bronzată a bărbatului înalt se înroși vizibil când numără încet bănuții și îi împinse spre centrul mesei. Molly îi răsă veselă în față în timp ce aduna banii.

– Trebuie să fie Raney, spuse Con, arătând cu bărbia spre bărbatul cu păr cânepiu.

Dalton încuviință.

– Nu cred că o recunoaște, șopti Thea.

– Nici eu, zise Con. Raney a băut și e furios că pierde.

Molly bătu cu palma în masă până când grămăjoara de bănuți începu să zornăie. Ochii lui Raney se îngustară și strânse din dinți.

Con rămase nemișcat.

Dalton cunoștea bine expresia asta. Adulmeca pericolul. Identifica rapid cea mai bună modalitate de a opri o încăierare.

Cel mai simplu ar fi fost să-i spună că o chemase căpitanul și că avea s-o pățească rău dacă nu o ștergea imediat.

Raney băuse deja câteva halbe, judecând după felul în care se legăna pe picioare. Situația se putea schimba rapid, căci pierderile la joc nu aveau darul de a-i înveseli pe oameni.

Con îl privi în ochi. Era timpul.

– Stai în spate, șopti Dalton la urechea Theei. Fii gata să plecăm. Rapid.

– Ea câștigă?

– Da, dar lucrurile se pot înrăutăți dacă își dă seama cineva că e femeie.

– Nu are nevoie să fie salvată, replică Thea îndepărtându-se până când trupurile nu li se mai atinseră. Nu trebuie să intervii. Crede-mă, Dalton. Las-o pe Molly să hotărască singură. E important pentru ea să aibă putere asupra lui Raney. După felul în care a tratat-o el.

Con îl întrebă din ochi de ce întârzia. Spre mirarea lui, Dalton făcu o mișcare rapidă cu degetul arătător, semnalul lor să înceteze operațiunea. Să se retragă.

– Poți să ai încredere în mine, Dalton?

Ochii Theei scânteiau în lumina slabă.

Rostise aceleași cuvinte la han. Nu era vorba doar despre Molly. Era ceva important și pentru ea. Promise doar ordine și constrângeri din partea mamei sale, niciodată încredere, iar acum, asemenea tinerei irlandeze, tânjea după control.

Își testase forțele pe tot parcursul călătoriei, asumându-și un rol îndrăzneț și senzual. Voia să aibă putere. Și voia să se elibereze de regulile mamei ei.

Dalton o urmărea pe Molly îndeaproape. Dacă era în pericol adevărat, el și Con urmau să acționeze rapid.

Thea, care le observase schimbul de priviri, se ridică pe vârfuri și îi șopti la ureche:

– Îți mulțumesc.

Elo strânse mai tare de mijloc, delectându-se cu atingerea curbelor ei, ceea ce aduse pe chipul Theei un zâmbet strălucitor. Dintr-odată, sala închisă, întunecoasă, deveni vibrantă de culoare de parcă ar fi trecut de o cotitură a drumului și ar fi văzut pe neașteptate oceanul, cu soarele strălucind pe întinderea albastră nesfârșită.

Ce nu ar fi făcut pentru zâmbetul acela, se gândi Dalton. Acum trebuia să o facă să râdă. Îi adora râsul, înalt și argintiu ca un clinchet de clopoței.

Con nu era prea mulțumit de așteptare, dar rămase nemișcat, urmărind-o atent pe Molly.

Fu rândul lui Raney să parieze și să arunce zarurile. Împinse o grămăjoară de monede de cupru spre o porțiune a postavului marcat cu o coroană.

– Totul pe coroane, bolborosi el.

Ceata de spectatori urlă din nou.

– Diavolul îți zâmbește în seara asta, băiete!

– O să-l lași pe puștiul ăsta să-ți ia tot mărunțișul, Raney?

Chelnerița cu bucle castanii se strecură de sub brațul lui Raney și se așează alături de Molly, șoptindu-i ceva.

Când Molly îi dădu un bănuț, femeia își aruncă brațele pe după gâtul ei și o sărută zgomotos pe obraz. Molly îi întoarse sărutul și o strânse de mijloc.

Bărbații din jurul mesei mugiră, bătându-și joc de Raney fiindcă pierduse afecțiunea tovarășei lui de o seară.

Molly răspunse la încruntarea lui Raney cu un rânjet larg și victorios.

– Fete de la fermă jucând cu marinarii și sărutând chelnerițe, îi șopti Dalton Theei. Acum ai văzut totul, nu?

Ea își acoperi râsul cu palma.

– E o priveliște interesantă.

– Molly a ta înjură și aruncă zarurile ca un marinar. Mă întreb de unde a învățat asta?

– Are zece frați. Cred că au fost profesorii ei în această artă.

– Zece frați. Fluierând încet, Dalton se întoarse spre prietenul său. Ai auzit asta, Con? Are zece frați. Asta îți spune câte ceva despre mintea bărbaților.

Con scoase mormăitul lui obișnuit, dar umerii lui se relaxară ușor.

Thea îi dăruie lui Dalton alt zâmbet afectuos, și el își strecură înapoi mâna pe spatele ei.

În acel moment, cu o mișcare nesăbuită, Molly împinse toată grămada de bănuți pe masă.

– Mă bag până la capăt. E timpul să te îngrop, pungașule. Pregătește-ți sicriul! strigă ea.

Fața lui Raney se întuneacă.

– Cred că o să-ţi fugă norocul, băiete.

Molly ridică halba şi sorbi tot conţinutul dintr-o înghiţitură, în strigătele aprobatoare ale micii mulţimi.

– Păi, norocul meu a şters-o în ziua în care te-am întâlnit, Jack Raney.

El privi în sus aspru, cercetându-i chipul cu atenţie, de parcă şi-ar fi dat seama că o mai văzuse undeva.

Molly începu din nou ritualul elaborat de aruncare a zarurilor, iar bărbaţii din jur începură să parieze.

– Cinci şilingi pe mus!

– Cinci pe Raney!

Mulţimea îşi ţinu răsuflarea atunci când zarurile loviră masa şi se rostogoliră.

Capitolul 18

Thea nu putu suporta să vadă deznodământul, aşa că îşi întoarse privirea spre chipul lui Dalton.

Chelneriţa cu părul roşu şi rochie stacojie îl numise bandit. Arăta ca un bandit, cu tăietura aceea pe falcă. Nu se bărbierise, şi o barbă ţepoasă îi acoperea bărbia, întunecând gropiţa, dar Thea ştia că era acolo, aşteptând ca ea s-o redescopere.

Chelneriţa îi explorase trupul cu ochii, de parcă ar fi fost un gânsac premiat la concursul de Crăciun. Ei bine, cine o putea învinui? Ducele avea o frumuseţe periculoasă, care le făcea pe femei să se oprească şi să-l cerceteze, întrebându-se dacă nu cumva căzuse din ceruri şi era gata să le târască cu el în iad.

Mâna lui mare îi strângea posesiv mijlocul, pretinzând că îi aparţinea.

Trebuia să aibă încredere în instinctele ei, se gândi Thea, dar chiar atunci se auzi un vuiet, aşa că se întoarse spre masa de joc.

Molly îşi smulse pălăria din cap şi cosiţele lungi i se revărsară pe umeri.

– Eu sunt, Jack Raney, nătăreule! Molly Barton. Îţi aminteşti de mine? Luă o mână de monede şi le dădu drumul în pălăria albastră. Astea le iau eu.

Ochii lui Jack se transformară în nişte fante pline de ură.

– Tu, scui pă el. Tu... ei bine, o să te...

Marinarii izbucniră în râs, bătându-se pe coapse și huiduind.

– Păcălit de o fată! strigă unul.

Cu un aer amenințător, Raney întinse mâna spre buzunarul de la vestă, dar Con ieșise deja în față cu pași largi și fermi. Despărți mulțimea cu ușurință și, aruncând un braț de oțel peste umerii lui Jack, îl împiedică să scoată mâna din buzunar.

– Ai cunoscut-o pe nepoata mea, nu-i așa?

Molly înghiți în sec și se uită țintă la Con, apoi, când îi recunosc pe Thea și Dalton, se făcu albă ca varul.

– Dă-mi drumul, bătrâne, mârâi Jack.

Încercă să se elibereze, dar bărbatul mai vârstnic era prea puternic.

– Mi se pare că a câștigat pe cinstite, spuse Con. Haide, Molly.

Fata își luă pălăria și îl urmă grăbită.

– Nu alerga, o instrui Dalton pe Thea luând-o de braț. Pășește cu încredere. Ca și cum locul acesta ar fi al tău.

Aruncă niște monede la bar, mai mult decât suficiente pentru băuturile lor, și toți patru se îndreptară spre ieșirea din spate, prin mulțimea înghesuită.

Aleea din spatele tavernei avea un miros fetid din pricina resturilor putrede.

Thea privi în urmă, așteptându-se ca ușa să se deschidă dintr-odată și o gloată furioasă, condusă de Raney, să năpustească afară, dar pericolul nu venea de acolo, ci din partea opusă.

Trei bărbați uriași îi așteptau neclintiți, cu pălăriile trase peste fețele aspre.

Dalton înțepeni și o ascunse pe Thea în spatele lui. Con făcu același lucru cu Molly, astfel că amândoi formară o barieră de mușchi solizi între femei și cele trei brute.

Thea trebui să se ridice peste spatele formidabil al lui Dalton ca să vadă ce se întâmpla.

Bărbații se îndreptară spre ei greoi și amenințători. Gărzi angajate de tavernă, fără îndoială. Boxeri în căutarea unei lupte pe o alee dosnică.

Thea se cutremură și se uită la Molly.

– O să fie în regulă, șopti Molly, strângând pumnii. O să luptăm dacă trebuie, adăugă ea privind înverșunată spre indivizii care se apropiau.

– Bună seara, Albertson. Vocea lui Dalton coborâse la un nivel periculos. Eşti şi proprietarul acestei alei?

– Sunt pe cale să devin proprietarul tău, răspunse Albertson. De aproape avea nasul strâmb şi o lucire de cruzime în ochii albaştri. Se opri la câţiva centimetri de Dalton şi îl împunse cu degetul în piept. Există o recompensă pentru capturarea ta, Jones.

Mintea Theei sărea de la o posibilitate la alta. Oare Albertson credea că Dalton era Jones? Trebuia să vorbească? Să încerce să le distragă atenţia?

Aruncă o altă privire spre el de după trupul lui Dalton şi decise rapid că nu era cazul. Bărbatul avea umeri mai largi decât ai ducelui şi pumni enormi, cu încheieturile zdrelite. Era un boxer profesionist, evident. Mult mai periculos decât bondarii neghiobi din curtea hanului.

– Mack, spuse Albertson. Foaia.

Mack avea o frunte turtită şi lată şi nişte ochi mici, adânciţi în cap. Scotoci în buzunarul de la piept, scoase o bucată de hârtie mototolită şi i-o întinse şefului său.

Hârtia foşni în mâinile lui Albertson, care o netezea.

– Trent a spus să fim cu ochii în patru şi să-l căutăm pe Hellhound. A fugit de la Londra acum două zile, deghizat ca un gentleman. Uite desenul tăieturii pe care a căpătat-o individul. Un metru nouăzeci înălţime. Nouăzeci de kilograme. Cu o cicatrice. Albertson arată cu degetul pe falca lui. Chiar aici.

Thea rămase fără suflare. Dalton spusese că cicatricea era urmarea unui duel cu un soţ gelos. Sau nu rostise de fapt cuvintele acelea? Poate că totul fusese o presupunere a ei.

Albertson mototoli hârtia şi o aruncă.

– Aş spune că se potriveşte foarte bine cu descrierea unei persoane de pe această alea.

Dalton părea împietrit. Nu scoase o vorbă, dar Thea îi auzi în minte vocea de bas.

„Dacă Hellhound e real, e un criminal periculos... o să fie spânzurat.”

„Nu există nici un erou care să poată vindeca relele societăţii şi să-i apere pe cei neputincioşi. E doar un mit.”

Şi apoi... „M-ai prins. Am un motiv secret pentru care merg în Irlanda.” Doar negări şi răspunsuri evazive.

O sărutase în trăsură atunci când adusese vorba despre Hellhound.

Ar fi putut avea un secret mai mare. Ar fi putut fi...

Râsul lui Dalton reverberă în lumina muribundă a înserării, întrepunându-i gândurile involburate.

– Curios mod de a obține un câștig. Își scoase mânușile și i le înmână lui Con. Acostarea clienților cinstiți pe aleile lăturalnice nu poate fi prielnică pentru mersul afacerilor.

– Nu mișca, sau te altoiesc. Albertson se propti mai bine pe picioare și ridică pumnii.

Urmând un impuls neașteptat, Thea ieși din spatele ducelui.

– Ți-ai ales ținta greșită, Albertson. Domnul Jones mai mult cade decât luptă.

– Thea, izbucni Dalton prinzând-o de fuste. Treci înapoi!

– Chiar așa? chicoti Albertson, măsurând-o apreciativ de sus până jos. Trent nu a spus nimic despre tine. Ești o frumusețe mică, știi? Se întinse și vru să o ia de braț. O să fii o pradă de război, după cum se spune.

Evenimentele se succedară cu repeziciunea unui foc ce aprinde un câmp de stoguri uscate.

Fiecare mișcare a ducelui era simplă și perfect calculată.

O lovitură puternică în față, și Albertson se prăbuși ca o păpușă de cârpe pe dalele murdare de piatră.

Ceilalți doi se repeziră la Dalton, dar el îi evită cu ușurință, lovindu-le capetele unul de altul.

Încrezător. Precis. Și atât de rapid, că Thea avu timp doar să facă un pas în spate înainte ca totul să se termine.

Bărbații zăceau gemând, paralizați de durere, supuși și uluiți.

Con nu ridicase nici un deget, mulțumindu-se să stea de pază cu o expresie ucigătoare pe chipul brăzdat de timp.

Dalton se ridică în toată înălțimea, ocupându-i tot câmpul vizual, și se uită țintă la ea.

O umbră de albastru într-o mare de obsidian.

„O, Dalton“, se gândi Thea. „Tu ești. Tu ești mitul. Eroul care luptă pentru cei neputincioși. Pe tine te vânează.“

Fu cât pe ce să se arunce în brațele lui, să îi spună că nu mai trebuia să o dea deoparte, fiindcă îi cunoștea secretul.

Dar el puse capăt momentului, pășind peste bărbații căzuți și ridicându-și pălăria.

Con îi întinse mânuşile şi spuse morocănos:

– Ar fi cazul să ne vedem de drum.

Molly se holba la Dalton cu ochi mari şi curioşi.

– Con, şopti ea. A fost magnific.

– Acum treci înapoi în trăsură.

Atunci Con o luă de braţ şi o îndrumă, ocolindu-i pe bărbaţii încă inconştienţi.

Dalton îi făcu semn Theei să-l urmeze. Umărul lui era înclinat într-un mod straniu, de parcă l-ar fi durut.

Purta cu el atâta durere. În oase... în muşchi. Şi în inimă.

Thea vâri în săculeţul de la talie hârtia mototolită pe care o lăsase Albertson să cadă şi se grăbi să-l ajungă pe duce. Urcară în trăsura care aştepta, înghesuindu-se în spaţiul strâmt, cu genunchii lui Dalton apăsându-i pe ai ei.

Uşa se închise cu zgomot, şi vehiculul se puse în mişcare.

– Nu avem nici un moment de plictiseală, oftă Con.

– Învaţă-mă să lupt şi eu așa! îi ceru Molly. Poate că sunt mică, dar sunt apriată.

– Asta e cât se poate de adevărat, râse irlandezul.

Thea prinse privirea lui Dalton.

– Mergem la Cork cu tine.

– I-am spus deja vizitiului să ne ducă la docuri, încuviință el. Oamenii aceia v-au văzut fețele.

Thea simți că nu mai avea aer. Voia să o țină cu el!

Molly se bătu peste buzunar, făcând să răsunе clinchetul bănuților.

– Am destul ca să pun la loc economiile mamei, şi ceva în plus. Cunosc un marinar care o să se gândească de două ori înainte de a trăda încrederea unei fete.

– Fiorosul Baron Întunecat a lovit din nou, zâmbi Thea.

– Mă bucur că nu ți-ai luat pistolul, spuse Con.

Molly rânji.

– Nu am nevoie de pistol ca să-l fac să tremure cu cizme cu tot. Devenind serioasă, îl întrebă: Ai pretins că ești unchiul meu ca să-l sperii pe Jack sau e adevărat?

Con ezită. Thea văzu teama care îi fulgeră chipul. În cele din urmă, dădu din cap.

– Mă tem că te-ai pricopsit cu un unchi ca mine, draga mea.

– Când aveai de gând să-mi spui?

– Nu mă hotărâsem. Vezi, am cunoscut-o pe mama ta cu mult, mult timp în urmă. Îi semeni leit. Cu excepția pantalonilor, bineînțeles.

– Hm, făcu ea încruntată. Dacă ești unchiul meu, probabil că o să mă pui să-mi iau o rochie și o să mă bați cu bastonul dacă nu o port.

Favoriții lui Con tremurară de emoție în timp ce clătina vehement din cap.

– Niciodată, iubire. Nu o să te lovesc niciodată. Eu nu sunt deloc ca Seamus.

Molly își mușcă buzele.

– Nici nu semeni cu el, asta e sigur.

Inima Theei se umplu de speranță pentru cele două suflete pierdute. Molly avea o nevoie disperată de bunătate, iar Con merita o a doua șansă. Toată lumea merita o șansă la fericire.

Se uită la Dalton pe sub gene. Nu putea să stea atât de aproape de el fără să simtă dorința de a-l cuprinde în brațe. Oare și el simțea la fel?

Când ochii li se întâlneau, știu că simțea la fel.

El îi luă mâna și își închise degetele peste degetele ei, iar inima ei bătu mai tare când se gândi la seara care urma.

Ce îl determină pe un bărbat să devină un erou? Moartea fratelui său. Izolarea și teama mamei. Lăcomia tatălui.

Toate începeau să-și ocupe locul, ca simbolurile dintr-un tablou alegoric care se combină ca să ofere un sens mai profund.

Legăturile amoroase, întâlnirile clandestine, văduvele și spalierile lor cu trandafiri. Pariurile scandaloase, duelurile, cicatricile – toate erau... diversiuni?

Dalton, libertinul desăvârșit, îl ascundea pe Dalton, campionul dreptății.

Se gândi la serile în care îl observase în sălile de bal din Londra. Libertinul de aur în jurul căruia se învârtea toată lumea, pentru care curgeau râuri de cerneală în ziare și pentru care oftau văduvele dornice de aventură. Ea crezuse că era exact ca tatăl ei. Navigând de la o femeie la alta, lăsând inimi frânte în urmă.

Așa era și el? Sau era cu totul diferit? Evident că, dacă păcălise atâtea oameni atâtea timp, era un mincinos de mare talent, și dacă era un mincinos de mare talent... o dorea cu adevărat, sau sărutările lui erau și ele o diversiune?

Avea să-l convingă să se deschidă faţă de ea şi să-şi dezvăluie secretul.

Apăsă mâna lui Dalton şi el o privi, cu ochii sclipind în întunericul tot mai dens.

Nimic nu se schimbase. Avea de gând să-şi ia un amant în seara aceea, un amant priceput şi atent.

Totul se schimbase. Amantul acela avea să fie şi libertin... şi războinic.

Capitolul 19

Când se imbarcară pe *Truth and Daylight*, Con îl informă pe căpitan că mai erau doi pasageri în plus. Bineînţeles că o prezentase pe Thea drept soţia lui Dalton, naiba să-i ia favoriţii prizăriţi şi cenuşii.

Dalton nu avusese tăria să dezmintă. Amabil, căpitanul zâmbise şi le propusese cabina lui.

Mâncaseră o cină rapidă formată din friptură rece, brânză şi pâine. Thea plecase împreună cu Molly, ca să o ajute să se instaleze în cabina ei.

Cabina căpitanului, localizată la pupa punţii superioare, era surprinzător de spaţioasă, ocupând toată lăţimea vasului. Datorită ferestrelor mari, lumina înserării pătrundea înăuntrul nestingherită şi punea în valoare lemnăria sculptată a mobilierului.

Durerea din umăr i se intensificase după lovitura în forţă pe care i-o dăduse lui Albertson, efort care aproape îi dislocase osul din încheietură.

Avea nevoie de odihnă. De preferinţă, pe un pat. Şi dacă în patul acela se afla şi Thea, aşa cum se întâmplase de obicei în ultimele zile, el era prea obosit ca să mai protesteze.

Oftă când îşi cufundă spinarea încordată în pilota de puf ce trona deasupra saltei din păr de cal.

Probabil că Trent dăduse de veste în fiecare tripou şi tavernă din Londra, pentru ca toată lumea să-l caute pe bărbatul cu o tăietură pe maxilar. Dar nimic nu arăta că Trent făcuse vreo legătură între Hellhound şi Dalton. Albertson îl numise Jones. Pe de altă parte,

Albertson îi văzuse fața. La lumina zilei. Fără funingine în păr și fără o basma care să-i mascheze trăsăturile.

Trebuia să fie extrem de precaut, căci oamenii lui Trent aveau să-i caute pe toți patru. Nu mai puteau fi văzuți din nou împreună. Era obligatoriu să se despartă: Con avea s-o ducă pe Molly la Bronagh, iar Thea avea să meargă, sub protecția ducelui, la mătușa ei.

Dalton voia să afle cât mai multe detalii despre O'Roarke înainte de a-l înfrunța. Când vrei să obții o mărturisire cu forța, cel mai bine e să te înarmezi cu amănunte interesante din viața omului respectiv pe care să le folosești pe post de pârgii.

Se întinse de-a curmezișul patului și, legănat de mișcarea vasului, închise ochii.

O auzi pe Thea intrând, apoi luând apă din lighean și spălându-se pe față.

Ceea ce însemna că scăpase deja de bonetă. Ceea ce însemna că degetele lui puteau să se cufunde în buclele acelea aurii.

Deschise ochii. Thea stătea în fața oglinzii rotunde în ramă aurită, scoțându-și agrafele.

Zări o fulgerare de ochi atenți, de un albastru-cenușiu. O parte din buza inferioară, plină și voluptuoasă.

Sticla convexă a oglinzii adună ultimele mângâieri roșietice ale soarelui și i le zugrăvi pe obraji când își scoase ultimele agrafe și își înfioie buclele peste umeri, de unde se răsuceau ajungându-i până în talie.

Dalton închise ochii mai strâns.

– Te necăjește iar umărul? întrebă ea încet.

El își puse cotul stâng peste ochi, ca să-și ascundă durerea.

– Sunt bine.

– Nu, nu ești. Gura ți-e strâmbă. Se așeză pe marginea patului și îi îndepărtă o șuviță de păr de pe frunte. Ce pot să fac?

La naiba, mai fusese rănit. Bătut măr. Rănile nu erau nimic nou. Se aruncase nesăbuit în luptă, simțindu-se invincibil, chiar dacă știa că moartea pândeă în fiecare colț întunecos și în fiecare lamă de cuțit.

– Sunt bine, repetă el.

– Ce făcea Olofsson pentru tine, mai exact?

– Uneori, umărul înţepeneşte. Olofsson manevrează muşchii astfel încât să-l pot mişca din nou. Am o rană veche de la box, pe care am căpătat-o în timp ce mă antrenam cu prietenul meu Hatherly.

– O, da. La box.

Dalton se opri. În vocea ei era o notă stranie.

– Exact.

– Întoarce-te! ordonă ea.

O clipă se gândi să refuze, dar promisiunea atingerilor ei era prea ademenitoare. Se rostogoli pe burtă, ridicând braţele şi aşezându-şi capul pe ele.

– Trebuie să-ţi scot cămaşa, spuse ea pe un ton energic.

– Nu e necesar.

– După părerea ta.

Începu să-i freţioneze umărul drept prin inul cămăşii. Măinile ei mici nu făceau mare lucru, dar se simţea atât de incredibil de bine doar fiindcă îl atingea. Când apăsă mai tare, insistând asupra omoplatului, Dalton scoase un oftat prelung.

– Acesta e locul? întrebă ea.

– Mda.

– Ai doborât cele trei brute într-o clipită. Impresionant, trebuie să recunosc. Cu totul diferit de performanţa, sau lipsa ei, de la Bath.

– Albertson te prinsese de braţ. Am văzut roşu. Am lovit.

Ea aruncă ceva foşnitor şi subţire pe pat, lângă el. Deschise un ochi. Chipul lui Hellhound desenat de Trent, cu cicatricea exact în locul potrivit, de-a lungul maxilarului.

Nervos, mototoli hârtia în pumn.

– Vrei să-mi spui ceva? murmură ea trecându-şi un deget de-a lungul cicatricei.

Era atât de periculos impulsul acesta de a-şi dezvălui secretele! Ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi spus adevărul?

– Dalton. Uită-te la mine. Când el ridică fruntea, lăsându-se mângâiat de valurile mătăsoase de păr, Thea spuse: Ai avut încredere în instinctele mele în tavernă. Şi i-ai permis lui Molly să ia decizii de una singură. Acum îţi cer să ai din nou încredere în mine. Spune-mi adevărul. Sunt destul de puternică încât să-l suport.

El voia din tot sufletul să se despovăreze, dar ar fi însemnat s-o pună într-un pericol și mai mare decât cel în care se afla acum. Oftând, își ascunse fața din nou în căușul brațelor.

– Nu am nimic să-ți spun. Te-am apărat. Orice bărbat ar fi făcut la fel.

– Minți.

– Thea, gemu el. Las-o baltă. A fost o zi lungă. De ce nu vrei să te întinzi?

– Spune-mi adevărul, insistă ea.

– Nu pot.

– Atunci recunoaște măcar că vrei s-o faci.

Dorința de a-și dezgoli sufletul în fața ei devenise aproape insuportabilă.

– Thea, eu...

„Am ieșit în largul mării fără busolă.“

Îl făcuse să-și dea seama că era complet pierdut. Stăruința ei de a afla adevărul era ca o frânghie aruncată unui om prins de furtună pe mare. Putea să se prindă de frânghia asta și să ajungă în siguranță.

Să se prindă strâns de ea. O trase alături de el pe pat și își îngropă fața în curbura gâtului ei.

– Nu trebuie să duci povara asta singur. Cu blândețe, Thea îi cuprinse chipul între palmele sale delicate. Știu adevărul, Dalton. Ești onorabil și nobil. Și eu te doresc. Cu disperare. Am nevoie de tine.

Nu fusese în stare să-l salveze pe Alec sau să oprească alunecarea mamei lui în nebulă, dar poate că Thea era capabilă să-l scoată la liman. Pe de altă parte, poate că el era bărbatul de care avea ea nevoie.

– Vreau să știu ce senzații poate încerca trupul meu. Se cățără pe el și își așeză picioarele de o parte și de alta. Vreau să mă înec în plăcere. Apăsându-și sânii catifelati de pieptul lui, murmură: Te aleg pe tine, Dalton.

„Te aleg pe tine.“ Cuvintele îi tăiară suflarea. O, cât ar fi vrut să fie atât de simplu!

– Poate că nu sunt chiar genul tău. Nu sunt deloc statuară și nici n-am forme pline.

El îi cuprinse sânii în palme, strângându-i ușor.

– Ești perfectă, Thea.

– Nu am ochi scânteietori de smarald. Ochii mei nu se pot decide dacă vor să fie cenuşii sau albaştri. Se aplecă în faţă şi îşi apăsă buzele moi de obrazul lui. Dar dacă te-aş avea, Excelenţă, ți-ai schimba preferinţele.

O sărută cu toată dorinţa pe care şi-o înăbuşise până atunci. O sărută fiindcă voia să creadă că viaţa putea fi simplă. Ca să uite toată durerea şi rivalitatea, toate jocurile pe care le practica bărbatul ca să nu lase moartea să le bată prea tare în uşă.

Viaţa putea fi mireasma de trandafiri a unui păr auriu, căldura persistentă a unui trup delicat.

Era momentul să construiască un pod către altă lume. Să aleagă o fereastră strălucitoare în locul aleilor întunecoase.

Putea fi un bărbat. Nu o forţă răzbunătoare. Doar un bărbat.

Un bărbat care voia să se culce cu această femeie. Cu această femeie complexă, inteligentă, frumoasă.

Renunţă la luptă. Îi aflase secretul, şi nu era destul de puternic ca să o îndepărteze din nou.

Thea se mişca deasupra lui, supla şi doritoare. O sărută pătimăş, dezmiardându-i sânii rotunzi, mijlocul subţire, şoldurile rotunjite.

Şi se prinse cu toate puterile de frânghie.

Capitolul 20

Thea se apăsă în jos, căutând să-şi uşureze dulcea durere dintre coapse.

Când Dalton gemu şi o lipi mai bine de el, călăuzindu-i şoldurile cu mâinile lui mari, un val de triumf îi inundă pieptul.

Mama ei o forţase să intre într-un tipar. La fel şi societatea şi toţi cei care râseseră de ea şi o porecliseră Dezastruoasa Dorothea.

Când îi atinse pieptul solid cu vârfurile sânilor, senzaţia îi străbătu pântele, coborând în locul ascuns pe care îl atinsese în baie în dimineaţa aceea.

Dorothea cea ascultătoare, candidata perfectă la postul de ducesă, dispăruse de mult, ca pielea unui şarpe care năpârleşte.

Acum era în pat cu un bărbat splendid, goală și dezinhibată, așteptând o noapte de plăcere care avea să o schimbe pentru totdeauna.

Bună-cuviință. Eleganță. Rafinament. Le azvârlise pe toate peste bord.

– Ești sigură că asta vrei? o întreabă Dalton cu glas răgușit.

Ea își arcui spatele și își frecă șoldurile de el.

– Da.

– Dumnezeule, Thea. Ești atât de blestemat de fermecătoare!

Pielea îi era atât de sensibilă la atingere, încât tresări și se cutremură atunci când el îi mângâie obrazul cu vârful degetului.

– Sărută-mă din nou, șopti ea.

Buzele lui ferme și poruncitoare o luară în stăpânire, despărțindu-le pe ale ei. Limba lui îndrăzneată îi umplu gura.

În clipa următoare o răsturnă și se așează deasupra, apăsând-o de saltea până când trupurile li se îngemănară.

Mădularul lui tare o împunea pe pânțe. Știu că în curând avea să o pătrundă și ea avea să-l primească, desfăcându-și picioarele ca o dezvățată.

Pierdută pe mare. Alergând spre ceva nou.

Îl dorea. Dorea tot ce era el. Libertinul și bătașul. Bărbatul și eroul.

Se întinse să-l dezbrace, dar erau prea mulți nasturi. Prea greu pentru degetele ei care orbecăiau. Îi prinse cămașa cu ambele mâini și o sfâșie, dezvelindu-i pielea brăzdată de cicatrice.

El îi ridică piciorul și descheie o gheată, apoi pe cealaltă, așezându-le lângă pat.

Apoi își scoase cizmele.

Cu repeziciune, o dezbracă de rochie și de jupoane și, în cele din urmă, de cămașuță.

Dintr-odată sfioasă, Thea încrucișă brațele peste piept, dar el îi prinse mâinile și i le coborî.

– Lasă-mă să te privesc. Toate astea sunt pentru mine? Toată frumusețea asta? Curbele acestea delicate, ispititoare...

Își trecu mâinile peste umerii ei, peste vârfurile sânilor, peste mijloc și șolduri.

Tot trupul ei zumzăia la gândul plăcerii ce urma.

– Sărută-mă încă o dată.

– Cât ești de lacomă, o tachină el.

Dar o cuprinse în braţele lui puternice şi o sărută până i se tăie respiraţia.

Când se ridică deasupra ei, Thea prinse în mână fosila care-i atârna la gât, simţind micile margini zimţate care îi apăsau palma. O amintire a morţii fratelui său.

Putea să-l aline, ştia asta, se gândi ea privind apele cenuşii ale oceanului prin hubloul cabinei.

Dădu capul pe spate, gemând de plăcere, în timp ce el îi acoperea sânii cu mâinile şi se juca cu sfârcurile ei, tachinându-le şi transformându-le în focare de dorinţă.

Le linse şi le supse pe rând, iar senzaţia i se transmise direct între coapse, de parcă ar fi lins-o din nou acolo. Totul era conectat cumva, formând un triunghi al plăcerii.

Dacă sfârcurile ei erau atât de sensibile, oare ale lui cum erau? Ridică fruntea şi îşi trecu limba peste mugurele închis la culoare.

El nu o respinse. Luă asta ca pe un semn bun. Sărută celălalt sfârc şi supse, zgâriindu-l puţin cu dinţii. Dalton gemu şi ridică braţele ca pentru a-i uşura accesul.

Acesta era un semn şi mai bun.

Îi sărută pieptul, gropiţa de pe gât, umerii largi şi musculoşi.

Mâinile lui se strecurară sub spatele ei, cuprinzându-i şezutul şi apăsând-o de membrul întărit.

Când pielea aspră de căprioară a pantalonilor lui îi atinse carnea sensibilă, simţi că se umezise. Fără zăbavă, Dalton îşi apăsă degetele înăuntrul ei cât de mult putu, apoi ieşi şi intră din nou cu mişcări încete, uşoare.

Ritmul se intensifică în timp ce podul palmei lui îi freca buzele înfierbântate, iar degetele o purtau spre plăcere.

Ceva din pântele ei se eliberă. Thea se înclăştă în jurul degetelor lui, şi apoi plăcerea izbucni, atât de neaşteptată şi acută, încât îi smulse un ţipăt. Un sunet înalt, ca un pescăruş rotindu-se peste ocean în largul cerului nemărginit.

Dacă asta reuşise doar cu degetele, cum avea să fie cu organul tare şi tensionat pe care îl strânsese cu o seară înainte?

Dalton băjbăi printre nasturii pantalonilor, şi sulita lui ţâşni liberă, părând extrem de încântată s-o vadă. În chip de salut, Thea se grăbi s-o dezmierde.

– Ți-am promis că nu te voi distruge, icni el.

– Oprește-te. Nu mai vorbi. Uită-te la mine, Dalton. Sunt aici. Nu vreau nimic de la tine, în afară de acest moment.

Își desfăcu picioarele și își arcui spatele. Împletindu-și degetele în părul lui, îl invită să intre, iar Dalton, cu un oftat de mulțumire, se execută. Urmă un sentiment de întindere, cauzat de ceva mai mare decât degetele lui. Mult mai mare.

Sprîjinindu-și greutatea pe brațe, de o parte și de alta a trupului ei, el plecă fruntea și îi supse sâni, după care intră mai adânc, întinzând-o pe lângă mădularul lui, modelându-i trupul într-un mod nou.

– Ești atât de udă, Thea. Trebuie să intru în tine acum.

Instinctiv, își ridică picioarele și le înfășură pe după spatele lui, ținându-l strâns.

– Dumnezeule, gemu el. Se împinse în ea ușor, implacabil, apoi se opri și spuse cu glas răgușit: O să te aștept. Până te simți bine.

Asta avea să dureze ceva timp, căci intruziunea o lărgise până la limită și era mai mult decât incomodă. Thea își mușcă buzele.

– O să mă simt oare bine?

– Îți promit că da. Hai, respiră odată cu mine.

Își umplu plămânii cu aer, iar ea îl imită.

Dalton nu se mai mișca, mulțumindu-se să stea acolo, înăuntrul ei, dăruindu-i timpul și spațiul de care avea nevoie ca să se acomodeze cu noutatea situației.

Apoi începu să intre mai adânc și să iasă, ușor la început, în ritm cu valurile care legănau corabia.

Îi supse sfârcurile și își strecură degetele între trupurile lor, frecând carnea umflată de acolo, locul acela sensibil care tânjea după atingerea lui.

Dintr-odată, Thea se simțea mai mult decât bine.

– O, îmi place asta!

– Mă gândeam eu că o să-ți placă.

Lumina tremurătoare a lămpii de pe perete aruncă umbre albăstrui peste contururile feței lui îmblânzite de tandrețe.

Abia atunci, Thea deveni conștientă că picioarele îi erau larg deschise și că Dalton intrase în ea pe jumătate, dar aluneca tot mai adânc înăuntru.

Cât din el încăpea acolo?

Putea să-i vadă părul din jurul bărbăţiei apăsându-i bucele. Intrase aproape cu totul. Excitată de privelişte, îşi apăsă călcâiele pe muşchii compacţi de pe spatele lui, trăgându-l mai aproape.

El gemu şi împinse şi ultimul centimetru, până când trupurile lor se uniră şi nu mai rămase loc nici pentru degetul lui. Curioasă, Thea se foi. Cum ar fi fost dacă şi-ar fi ridicat trupul şi ar fi găsit ceva de care să se frece?

Fu ca şi cum ar fi descoperit o uşă spre cer.

Durerea se evaporă rapid în timp ce experimenta. Călcâiele apăsate pe spatele lui o ajutau să obţină exact presiunea pe care o dorea.

– Da, spuse el. Găseşte-ţi ritmul. Ascultă-ţi respiraţia.

Îl găsisese.

Un tempo lent şi perfect, ca valurile oceanului. Alunecau înainte şi înapoi, într-un vals al plăcerii desăvârşite.

Peste câteva minute, în străfundul pântecelui i se iscară nişte vibraţii tot mai puternice care-i strângeau muşchii interiori în jurul lui.

– Aşa, o îndemnă el.

Strângându-şi şi mai tare picioarele în jurul lui, Thea îi cuprinse gâtul cu braţele. Era o senzaţie atât de dulce, că îi veni să plângă.

Dalton călări mai repede, schimbând unghiul ca să poată intra mai adânc. Avea nevoie de ea în momentul acela. Aveau nevoie unul de celălalt, ca să-şi potolească setea de plăcere.

Mai tare şi mai repede, scuturând patul, călărind pe valuri odată cu vasul.

– Eşti atât de bună. E atât de al naibii de bine, murmură el cuprinzându-i chipul în palme. O, Doamne! Tot trupul lui se încordă şi se cutremură. Acum, Thea. Nu o să-mi dau drumul în tine. Dar trebuie să vii cu mine *acum*.

Ea se avântă, lăsându-se purtată de plăcere. Trupul ei cânta o corală de Bach pe patru voci, într-o catedrală cu acustică perfectă.

„O, Doamne, ascultă-mi cântarea!“

Când Dalton se strecură afară, Thea îi simţi sămânţa revărsându-se pe pielea ei, caldă şi densă şi vitală.

Îi mângâie părul umed şi umerii lunecoşi de transpiraţie, fericită să-i simtă capul odihnindu-se pe sâni ei.

– Eşti cea mai bună, Thea. Îi sărută sfârcurile, şi plăcerea se umflă din nou ca un val. Ştiam că o să fii cea mai bună.

– Spui asta tuturor amantelor? întrebă ea pe un ton lejer.

– Niciodată. Nu am spus asta niciodată.

– Nu poate fi adevărat, când ai avut atâtea femei superbe, zise Thea ciufulindu-i părul.

– Uneori, experiența nu e totul. Îi trăsă cu limba un cerc leneș pe sân. Se întâmplă să fim făcuți unul pentru celălalt, șopti el, suflând în vârful sfârcului până când Thea se arcui pe spate, dorind nebunește atingerea gurii lui.

Știa oare ce însemnau cuvintele acestea pentru inima ei?

În clipele acelea de abandon, cu sămânța lui băltind încă în valea pântecelui ei, era vulnerabilă. Și voia să creadă că, atunci când spusese că erau făcuți unul pentru altul, nu se referise doar la potrivirea dintre trupurile lor.

În momentul de față, se mulțumea cu buzele lui ferme închi-zându-se peste gura ei, cu asprimea obrazului său țepos frecându-i carnea sensibilă.

Promisiunea altei plăceri ce urma să vină.

Era pe deplin satisfăcut. Inundat complet de plăcere. Durerea din umăr dispăruse în marea de euforie.

Ce egoist fusese s-o țină în întuneric, să profite de sărutările ei dulci și de trupul ei perfect, știind că avea atât de puțin de oferit în schimb!

Domnea o liniște deplină. Nu se auzeau decât scârțâitul funiilor și clipocitul blând al valurilor care se loveau de pereții navei.

Adormiseră înlănțuiți.

Thea avea efectul acesta asupra lui. Se delecta în brațele ei calde și moi, uitând de toate necazurile.

Mulțumire. Probabil că așa se numea sentimentul acesta. Dar bineînțeles că era doar o scurtă amânare a inevitabilului. Înapoi în întuneric, înapoi la vânatoare.

Ce putea el să-i ofere? Ce promisiuni să-i facă?

Nu știa ce îl aștepta în Irlanda. Un dușman formidabil sau altă himeră; un răspuns, un sfârșit al suferințelor pe care le îndura mama lui, sau doar alte întrebări.

Dalton râsese atunci când prietenul său James se îndrăgostise nebunește de sora vitregă a Theei. Pariase că sentimentul acela avea să pălească în timp. Acum, ținând-o strâns în brațe pe Thea, nu mai era atât de sigur.

Femeia care dormea la pieptul lui îi aflate cele mai adânci taine, şi totuşi, nu dăduse bir cu fugiţii. În prezenţa ei putea fi el însuşi. Nu trebuia să joace un rol.

– Eşti trează?

– Da, şopti ea răsfirându-şi degetele peste pieptul lui. Sunt aici.

O îmbrăţişă mai strâns. Să îndrăznească oare? În cele din urmă respiră încet, profund, şi se aruncă în necunoscut.

– Când mi-am legat prima dată o batistă la gură şi am ieşit în noapte căutând răzbunarea aveam douăzeci de ani.

Se opri, aşteptându-i reacţia, însă ea nu spuse nimic. Îşi apăsă uşor mâna pe pieptul lui, de parcă l-ar fi ancorat în povestire.

– Fratele meu, Alec, nu s-a înecat accidental. A fost ucis. Eu vreau să mă răzbun pe omul care i-a luat viaţa. Îl caut de zece ani.

Un foşnet abia auzit fu singura manifestare a surprinderii.

– Ucigaşul a lăsat în urmă un bilet: „Ai furat ce era al meu, aşa că eu fur ce e al tău”. Şi tata furase atât de multe lucruri, încât nu ştia de unde să înceapă căutările. Lista lui de duşmani era prea lungă.

Cuvintele îi ţâşneau din gât ca un val ce fusese zăgăzuit prea multă vreme.

– Nu am ştiut absolut nimic până nu am împlinit optsprezece ani. Credeam... credeam că fusese vina mea. Alec era cu cinci ani mai mic decât mine. Mă urma peste tot. M-a urmat până la stânci în ziua aceea. A vrut să mă ia de mână, însă eu am fugit. I-am spus să se ducă înapoi acasă. Şi când m-am întors... se înecase.

Thea rămase la fel de tăcută. Nu îi spuse că nu fusese vina lui. Că un băiat de numai zece ani nu putea fi considerat responsabil.

Îl asculta cu o intensitate tăcută care acţiona ca un balsam, netezind colţurile furiei lui şi îngăduindu-i să vorbească despre lucruri despre care nu vorbise niciodată, nimănui, nici măcar lui Con.

– Când am împlinit optsprezece ani, tata mi-a spus adevărul. Alec fusese ucis ca răzbunare pentru păcatele tatălui meu. De aceea îl ura mama. Şi apoi l-am urât şi eu. La început am colindat tripourile şi i-am pierdut banii, ca să-i fac în ciudă. Apoi m-am apucat să-l caut pe ucigaş în felul meu.

Voia ca ea să ştie de ce nu o putea iubi. De ce nu avea o inimă pe care să i-o dăruiască.

– Nu mă interesa să devin un răzbunător biblic. Voiam doar să-l găsesc pe ucigașul fratelui meu. Cu timpul însă, a devenit ceva mai mult.

Un deget trasă cicatricea de pe maxilarul lui, îngăduindu-i să adulmece mirosul dulce al pielii ei calde.

– Mama a înnebunit de durere. Tata voia mai mulți copii, dar ea a refuzat. A spus că fiul ei murise pentru păcatele lui și ea nu voia să nască alt martir.

Dalton îi simțise durerea mai acut decât pe a lui. Durerea lui era îngropată prea adânc ca să mai iasă la suprafață.

– Nevoia asta de răzbunare mi-a condus viața atâta timp, că nu mai pot concepe să trăiesc pentru altceva.

Thea se cutremură la pieptul lui. O liniști, mângâindu-i tandru părul.

– Nu merg în Irlanda să-mi caut o soție. Merg să-l găsesc pe ucigașul fratelui meu. Ar putea fi un anume O’Roarke.

Tăcerea ei îi amplifică emoția până la un nivel insuportabil.

– Îmi pare rău că te-am mințit, Thea, îmi pare atât de rău.

Tăcere. Urmată de sunetul stins al unui smiorcăit.

– Thea, spune ceva. Sper că nu... nu cumva plângi?

Ea ridică fruntea și își șterse ochii cu mâinile.

– Plâng pentru Dalton, băiețelul de zece ani. Ce cruce ai avut de purtat toți anii aceștia. Să te gândești că era vina ta, și apoi să afli că fratele tău a fost ucis. E prea mult de îndurat pentru un copil.

– Nu îți cer simpatia.

– Bineînțeles că nu. Nu o să ai niciodată nevoie de simpatie, sau înțelegere, sau... iubire.

– Răzbunarea e tovarășa meu de viață, Thea. Când mă trezesc dimineța, e primul lucru la care mă gândesc, și când adorm noaptea, e ultimul.

– Răzbunarea nu îți va aduce fratele înapoi.

– Știu asta. Dar m-ar putea ajuta mama. Dacă ar ști că s-a făcut dreptate, poate că s-ar simți în stare să iasă din casă.

– Acum înțeleg, Dalton, șopti ea. Știu de ce mă îndepărtezi.

– Faptul că ești aici, cu mine, te pune în pericol. Și Con e mereu în pericol. Dacă secretul meu iese la iveală, va avea de suferit. Ar putea fi spânzurat. Și eu nu o să îngădui să se întâmple asta niciodată. Așa cum n-o să las pe nimeni să te rănească, adăugă el înfășurându-și o buclă aurie peste degete.

- Ştiu că nu ai face niciodată asta.
- Bărbaţii aceia de la tavernă mă căutau pe mine, aseară. Şi ți-ar fi putut face rău. Sunt un pericol pentru tine.

Empatia ţâşnea din inima Theei. Auzise cuvintele pe care el nu le pronunţase. Spera că, dacă îl găsea pe ucigaş, şi-ar fi putut face mama să-l iubească. Pe lângă povara grea a vinovăţiei, Dalton nu avusese parte de dragoste din partea părinţilor.

Ghemuită la pieptul acela ca un zid, simţea că nu exista nimic altceva în afară de lumea caldă şi tăcută formată de bătăile inimii lui, de respiraţia lui şi de perfecţiunea aceluia moment.

Era o intimitate pe care nu o trăise niciodată.

În timp ce făcuseră dragoste se întrebaseră cum arăta, dacă era ridicolă, dacă el credea că sânii ei erau prea mici. Dar el nu se gândea la asemenea fleacuri; o purtase cu blândeţe pe valuri până când găsise un loc sigur de ancorare.

Obrajii îi ardeau din pricina favoriţilor lui aspri, şi senzaţia aceea îi ajunsese şi în inimă. Trupul ei era străbătut încă de fiorii satisfacţiei erotice. Simţea tristeţe pentru el, dar şi recunoştinţă pentru această nouă stare.

- Ce ar fi dacă ți-aş spune că mi-ai dăruit ceva rar, Dalton?
- Te-am compromis. Cum poate fi asta un dar? spuse el abrupt, întorcându-şi faţa de la ea.
- Nu vorbesc despre ce am făcut în seara asta, deşi a fost uimitor, şi... vreau s-o fac din nou.

- Vrei?

Ea ridică fruntea şi îi zâmbi.

- O, da. Dar acum nu vorbesc despre plăcere, ci despre încredere. În tavernă ai avut încredere în instinctele mele, şi a fost un sentiment minunat, înălţător. Nimeni nu a mai crezut astfel în mine.

- Ar trebui să ai încredere în instinctele tale, Thea. Eşti o femeie extraordinară.

- Toată viaţa mea am avut îndoieli în privinţa propriei mele persoane. Ştii, noi, femeile, suntem învăţate să ne îndoim de meritele noastre, să ne scuzăm pentru tăria noastră. În ceea ce mă priveşte, mama mi-a fost o profesoară neînduplecată. Nu eram niciodată

destul de bună pentru ea, și asta mi-a dat de înțeles că nu aveam să fiu niciodată destul de bună pentru nimic. Deci... îți mulțumesc.

El o sărută în creștetul capului.

– Thea, după ceea ce am făcut, ar trebui să existe un aranjament.

Ea înțepeni.

– Nu vreau nimic de la tine, cu excepția acestor clipe.

„Mincinoaso! Știi că vrei mai mult.“

Îi trase capul spre buzele ei și îl sărută. Cu un geamăt, Dalton aprofundă sărutul, apoi se desprinsese și își îngropă capul între picioarele ei, smulgându-i un geamăt de plăcere.

Tot ce avea era momentul acela, se gândi Thea întinzându-se să-l tragă din nou deasupra ei.

– M-am gândit mai bine, și vreau să-ți cer ceva. Cer – își strecură mâna între ei, călăuzindu-i mădularul acolo unde avea nevoie să fie – satisfacție.

Capitolul 21

Dormitul pe o saltea de puf împreună cu Dalton, în timp ce vasul se legăna ușor pe apele liniștite, nu era chiar atât de plăcut precum și-l imaginase.

Picioarele lui îi ținutau coapsele de pat și una din mâinile lui mari se odihnea pe pieptul ei, trăgând-o în jos ca o ancoră.

Celălalt picior îi atârna peste margine. Reușise să ocupe fiecare centimetru dintr-un pat care ar fi trebuit să fie mai mult decât încăpător pentru două persoane.

Ce însemnase ultima noapte pentru el? Avea să afle oare vreodată? Dalton nu era adeptul exprimării emoțiilor sau al recunoașterii slăbiciunilor. Și părea să considere o slăbiciune relația cu ea.

Din punctul ei de vedere, uniunea lor însemnase eliberarea de teamă, un salt nesăbuit într-o viață nouă, departe de așteptările și criticile familiei și ale societății.

Iubirea îi izvora din inimă, inundându-i pieptul și amenințând să-i aducă lacrimi în ochi. Poate că ar fi fost capabilă să-și separe emoțiile de răspunsul pe care îl oferise trupul ei unui libertin egoist

şi nepăsător, dar faptul că îi cunoscuse adevărata natură o dezorientase complet, stârnindu-i o dorinţă la fel de inevitabilă ca fluxul şi la fel de dărză ca stâncile care se ridică din mare.

Nu voia ca razele soarelui să-i încălzească faţa, fiindcă asta ar fi însemnat că ajunseseră în Irlanda, la sfârşitul călătoriei lor.

Preţ de o clipă, lipindu-se mai bine de pieptul lui, Thea îşi permise să-şi imagineze nu un sfârşit... ci un început.

Se văzu coborând alături de el treptele de piatră care duceau spre grădinile cu terase în stil italian de la Balfry House. Îl văzu pe Dalton ajutând-o să scoată pânzele care acopereau tablourile.

Ar fi strănutat în praf, ştergând ani întregi de murdărie şi pânze de păianjen.

Ar fi scos exclamaţii uimite când ar fi descoperit autoportretul Artemisiei – atâta frumuseţe îngropată şi atâta adevăr necompromis.

Şi dacă şi-l imagina cu ea la Balfry House, şi-l putea imagina şi înfruntându-l pe O'Roarke, ucigaşul fratelui său, dragând cuvinte din adâncul sufletului ca să înfrângă furia şi durerea care-l chinuiseră atâta timp.

Nu avea cum să poarte povara în locul lui sau să-i absoarbă neliniştea, dar îl putea ajuta să înţeleagă mai bine. Dalton o escortase în călătoria aceasta, şovăielnic la început, şi fusese martor la transformarea ei, îngăduindu-i să experimenteze în siguranţă noi identităţi. Apoi, când avusese cea mai mare nevoie, îi stătuse alături, deopotrivă războinic neobosit şi amant priceput.

La rândul ei, voia să-i stea alături, ca să îl protejeze atunci când avea să treacă frontiera unei noi existenţe. Când avea să se elibereze de strangularea ideii fixe de răzbunare.

Se întoarce şi îi mângâie uşor gropiţa din bărbie.

Trebuia să îi permită să-l ajute. Şi trebuia să-şi deschidă singur inima oxidată şi să accepte că era demn de iubire şi înţelegere.

Cu blândeţe, îi ridică braţul şi se strecură de sub el fără să-l trezească. Îşi trase ciorapii şi jupoanele, apoi rochia peste cap, lupându-se cu copcile de la spate. După ce îşi răsuci părul într-un coc simplu şi îl prinse cu agrafe, îşi puse pe cap unica ei bonetă murdară.

Îşi aşează pe umeri capa de satin şi ieşi pe punte.

– Bună dimineaţa, doamnă, o salută cârmaciul.

Thea îi făcu din mână și își continuă drumul spre teugă. O găsi pe Molly sus, la proră, aplecată peste balustradă, contemplând lumina soarelui care dansa peste valurile argintii și se cufunda în spuma albă care rămânea în urma navei.

După un timp, Molly se răsuci.

– Mă cam tem să mă întorc acasă, recunosc ea, cu o privire vulnerabilă în ochii căprui.

– E de înțeles.

Thea îi cuprinse cu brațul umerii fragili, ținându-se de copastie cu mâna liberă.

– Mama va fi atât de furioasă că i-am furat economiile, după care am fugit de acasă și mi-am aruncat mărgăritarul unui porc, cum ar spune ea. Prostii. De ce nu fac nimic cum trebuie? Molly ridică fruntea, clipind ca să îndepărteze lacrimile. Tata spunea mereu că îl am pe dracu' în mine.

Thea o strânse de umăr.

– Ai câștigat banii înapoi cu dobândă, l-ai învățat pe porc o lecție pe care n-o va uita prea curând, și aduci un unchi de mult pierdut. Asta ar trebui să îndulcească lovitura, nu crezi?

– Ar putea să ajute. Molly își șterse ochii cu mâneca. Deși va fi furioasă și pe el. Pe noi amândoi. În seara asta n-o să căpătăm mai mult de un codru de pâine uscată și niște lapte acru.

– Oferă-i timp. Con e un om bun. La început îl crezuse necioplit și aspru, dar acum știa că era la fel de blând ca Dalton. Puternic și stoic. Onorabil și bun. Tu cazi întotdeauna în picioare, continuă Thea. Ești făcută pentru lucruri mari, Molly Barton. Ține minte cuvintele mele.

Molly rânji.

– O să-mi permiți să scotocesc prin bibliotecă atunci când vei locui la Balfry House?

– Cum?

– Când te vei mărita cu ducele și vei locui la Balfry. Sau poate veți locui amândoi la Londra?

– Asta nu se va întâmpla niciodată, replică Thea luându-și mâna de pe umerii fetei.

– Nu știu ce să zic. Zâmbești mult mai mult decât atunci când te-am cunoscut, și ochii îți strălucesc când te uiți la el. Și felul în care se uită lung el la tine... Fluieră și își încreți nasul pistruiat. E cam dezgustător.

Thea zâmbi.

– Vezi? exclamă Molly bătând-o pe braţ. Zâmbeşti!

Nu putea să nu zâmbească. Fericirea aceea persistentă mai bâzâia încă în trupul ei. Cu mângâierea brizei pe obraji. Cu inima care se înălţa cu vântul.

Ziua era cenuşie şi ceaţa groasă, dar undeva cerul era albastru.

Puntea fierbea de activitate. Marinarii păreau să realizeze un dans straniu, un-doi-trei, strânge frânghia asta, trage frânghia cealaltă, caţără-te pe catarg, un-doi-trei.

– Pregătiţi-vă să întindeţi pânzele, strigă de la pupa o voce tunătoare.

– Pânzele sunt pregătite, strigă înapoi un marinar de lângă catarg.

– Trageţi şi ridicaţi pânzele!

La comanda aceasta, patru marinari săriră pe sarturile care legau catargul de marginile vasului şi începură să tragă velatura.

– O, uite, arată Molly. Vor să ridice pânzele!

Marinarii se urcară pe scara de frânghie cu o viteză incredibilă. Mişunau ca nişte furnici, atât de sus se urcaseră.

Thea îşi ţinu respiraţia când primul marinar lăsă catargul din mână şi începu să meargă înclinat pe o stinghie precară.

În câteva minute, oamenii întinseseră şi desfăcuseră frânghiile care ţineau pânzele legate. Acestea se umflară imediat în vântul puternic care sufla de cu noapte.

– Imaginează-ţi că faci asta în beznă, în timpul unei furtuni! spuse Molly încântată. Mă duc să mă uit mai bine. Făcu un pas spre ei, cu pălăria în mână.

Thea zâmbi privind-o cum se îndepărta grăbită. Marinarilor nu părea să le pese că Molly purta pantaloni ca ai lor. Cu siguranţă că în decursul timpului văzuseră privelişti mai ciudate.

În comparaţie cu sărăcia în care se născuse Molly, restricţiile educaţiei ei severe şi greutatea aşteptărilor familiei păreau neînsemnate.

Totuşi, cuvintele şi regulile formau uneori bariere la fel de puternice ca pereţii unei temniţe.

Acum era liberă.

Avea de gând să studieze colecţia de artă a lui Dalton şi să le scrie directorilor Institutului Britanic când termina catalogarea. Ar fi putut chiar s-o angajeze pe Molly ca asistentă.

Corabia zbura peste ocean, cu pânzele albe umflându-se deasupra capului ei în țipetele pescărușilor.

– E o priveliște plăcută, nu-i așa, milady? Con i se alătură lângă balustradă. În curând vom vedea malurile verzi ale Irlandei. Își scoase șapca și și-o ținu la piept, apoi declamă: „Când Erin s-a ridicat din apele negre ale potopului, Dumnezeu a binecuvântat insula verde, plină de virtuți. De-atunci, smaraldul Europei scânteiază în inelul lumii ca o nestemată de preț”.¹

Își puse din nou șapca pe cap.

– Nimeni n-o spune mai bine ca doctorul Drennan, nu crezi?

– Ba da. O să rămâi în Irlanda, Con?

Bărbatul se prinse de balustradă cu degetele lui aspre și trudite.

– Casa mea e acum la Londra. Am viața mea. Am o slujbă fixă și alte... activități.

– Știu.

Con încuviință absent.

– Nu, Con. Thea îi susținu privirea. Știu.

El clipi, cercetându-i chipul.

– Ei bine, milady, nu m-am gândit niciodată că o s-apuc ziua asta. Poate că există speranță pentru păcătosul de duce, la urma urmei.

– Știu despre trecutul dumitale cu mama lui Molly. Există speranță pentru...?

Thea nu voia să-l sperie și să-i clatine perspectiva împăcării cu doamna Barton, dar cu siguranță se gândise deja la asta, nu?

El o privi cruciș.

– Probabil că nu există nici o șansă de a reaprinde ceva ce a murit acum aproape douăzeci de ani.

– Există întotdeauna speranță. Chiar și pentru dumneata. Chiar și pentru duce.

– Nu știu. Corabia înainta prea repede printre valuri. Ducându-i spre Irlanda. Plănuia să rămână acolo pentru totdeauna. Mătușa Emma avea nevoie de cineva s-o ajute cu albinele. Ducele se va întoarce la Londra după... după ce caută răspunsurile.

– S-ar putea să găsească în Irlanda mai mult decât caută. Cred că el... Con ridică vocea. Ei bine, vorbim despre lup.

¹ Citat din poemul *When Erin First Rose*, aparținând lui William Drennan (1754–1820), medic, poet și politician radical irlandez (n.tr.)

Dalton se îndrepta spre ei. În dimineaţa asta era în mare parte libertin şi doar în mică măsură duce, observă fascinată Thea. Borul curbat al pălăriei era înclinat şmechereşte peste ochii lui albaştri, perfect asortaţi cu haina. Nu purta eşarfă, iar nasturii de sus ai cămăşii erau descheiaţi, dezvăluind o porţiune ispititoare din pieptul lui ferm.

Oare purta când umbla noaptea pe străzile Londrei, căutând răul? Un fior îi trecu printre omoplaţi.

– Vorbeaţi despre mine, nu-i aşa? întrebă Dalton, cu un zâmbet ironic jucându-i pe buze. Numai de bine, sper.

Con ridică ambele sprâncene şi îi adresa o privire critică.

– Ce părere ai?

În acel moment, Molly veni alergând în direcţia lor.

– Ai o corabie? îl întrebă ea pe Dalton, amintindu-şi în ultima clipă că nu trebuia să-i rostească titlul.

– Am câteva la docurile din Londra, replică el amuzat.

– Ai nevoie de un mus? Vreau să văd un vulcan erupând pe insulele Sandwich!

– Un mus?

– Chiar aşa, spuse Molly cu hotărâre. Nu am de gând să rămân în Cork şi să devin nevasta unui nătarău de fermier.

Thea observă surprinsă că Dalton nu râse de ideile scandaloase ale fetei, ci se mulţumi să încuviinţeze cu admirabilă gravitate.

– O să fac nişte cercetări, bine?

– O, da, te rog, spuse Molly cu însufleţire.

– Vrei să vezi cum funcţionează timona? întrebă Con, făcându-i semn Theei că intenţiona să o lase singură cu Dalton.

Inima ei bătu şi mai repede la această perspectivă.

– Vreau!

Molly îl prinse de mână şi porniră de-a lungul punţii, păşind peste colaci de frânghie şi oprindu-se să vorbească cu marinarii.

Dalton veni lângă Thea. Căldura şi intensitatea apropierii lui aveau acelaşi efect asupra ei cu fiecare ocazie, înmuindu-i genunchii şi învăpăindu-i obraji.

– Ai dormit bine, milady?

Sugestia păcătoasă din cuvintele simple şi sclipirea cunoscătoare din ochii lui o făcură să strângă mai tare balustrada.

– Nu îndestulător, mă tem, spuse ea cu un zâmbet viclean.

– Și a cui a fost vina? Întinzându-se spre ea cu pretextul de a-i așeza o buclă sub bonetă, îi murmură la ureche: *Cineva* a cerut satisfacție.

Ea își lăsă obrazul în palma lui.

– Iar *cineva* a ridicat mânușa și a oferit satisfacția cerută.

Râsul lui grav îi transmise fiori delicioși prin șira spinării.

– Și *cineva* mi-a furat respirația.

„Și inima?” vru ea să întrebe. „Ți-a furat și inima? Fiindcă a mea e pierdută pentru totdeauna.”

Dalton își trecu degetul peste obrazul ei și apoi peste buza de jos.

Pielea ei era încă sensibilă din pricina frecării cu barba lui. Când se uitase în oglindă de dimineață, își văzuse obraji roșii și iritați.

Inima ei era la fel de sensibilă și înroșită.

El lăsă să-i cadă mâna și arătă în depărtare.

– Portul din Cork.

Dincolo de farul cocoțat pe un promontoriu stâncos se înălțau culmile Irlandei, înveșmântate în verde, neclare din pricina ceții.

Umerii lui înțepeniră și ochii își pierdură strălucirea păcătoasă în timp ce scrutau orizontul.

Probabil că se gândea la ultima ocazie în care văzuse culmile acelea. În urmă cu atâția ani.

Thea îi acoperi mâna cu mâinile ei.

– Spune-mi ce vezi, Dalton.

Ce vezi când ai zece ani? Nu întuneric. Nu răzbunare. Pur și simplu viață. Marinari trăgând de frânghii și înălțând pânze, intonând tot felul de cântece porcoase despre sirene.

Legănarea valurilor și un sentiment de mândrie. „Nu am avut rău de mare, tată. Alec a vomitat într-o găleată, dar eu sunt puternic ca tine.”

Un băiat de zece ani dorindu-și cu disperare aprobarea tatălui.

„Mama nu mă iubește cel mai mult, dar cui îi pasă? Nu sunt un sclifosit mămos ca Alec. Sunt deja un bărbat.”

O atingere delicată pe încheieturi. Degete catifelate împletindu-se cu ale lui.

Trupul lui era înalt acum. Solid. Nu mai avea zece ani.

Degetele Theei se încheștară pe mâna lui, deasupra balustradei.

Pieptul i se strânse. Nu era singur. Ea era acolo, cu el.

Briza proaspătă îi scotea de sub bonetă buclele aurii şi le făcea să strălucească în lumina soarelui.

În depărtare, stânci zimţate deasupra oceanului.

– Ce este? îl întrebă ea neliniştită.

– Aveam zece ani când am văzut ultima dată stâncile astea. Credeam că inventasem lumea. Credeam că puteam s-o cuceresc.

– Poate că într-o zi, dacă... dacă totul merge bine, ai putea să-ţi aduci mama în Irlanda. Vântul îi aduse buclele pe obraji. Întoarcerea la rădăcini poate avea un efect miraculos.

– Doctorii nu-mi dau mari speranţe că va părăsi Osborne Court. E singurul cămin pe care îl are acum.

– Poate învăţa să-şi învingă teama cu dragostea şi sprijinul tău.

Privi în ochii ei străbătuţi de o hotărâre neclintită. Voia să creadă că O'Roarke era umbra pe care o vânaşă atâta timp şi că, odată ce-l înfrunta, obsesia lui răzbunătoare avea să se stingă.

– Aş vrea să ai dreptate, Thea. Chiar aş vrea. Îi strânse mâna mai tare. Dar nu ştiu ce se va întâmpla mâine.

– Uită atunci de mâine. Un zâmbet îi ridică buzele. Avem momentul acesta. Şi e mai mult decât suficient.

Dorinţa de a o săruta era atât de puternică, încât îi risipi toate precauţiile. Avea nevoie să dezlege boneta şi să o arunce peste bord. Ascundea prea multe. Avea nevoie să o vadă în toată splendoarea.

Să coboare pânzele. Să liniştească vântul. Să continue să se legene pe ocean suficient de mult ca să aibă timp să mai facă o dată dragoste cu Thea.

Câteva ore în plus de plăcere dulce şi explozivă şi de secrete şoptite.

– Thea.

Cuvântul i se smulse de pe buze ca o rugăciune.

– Sunt aici, Dalton. Privire neşovăielnică. O invitaţie îndrăznească în ochi.

– Nu-mi place să vă întrerup, dar aproape am ajuns. Vocea morocănoasă a lui Con spulberă momentul.

Deci ajunseseră.

Înaintară prin apele adânci ale portului, trecând printre vasele de cursă lungă ancorate în radă. Corăbiile care navigau pe distanţe scurte, ca *Truth and Daylight*, continuau să urce pe râul Lee până la Cork.

Great Island se zărea la tribord, o pată cenuşie presărată cu luminile oraşului Cobh. Ceaţa era tot mai deasă, aşa că abia se vedeau

gurile de tun din port și santinelele adormite care păzeau fortificațiile de pe insula Haulbowl.

– Nu putem fi văzuți împreună. Nu după ziua de ieri. Poate că zvonul răspândit de Trent a ajuns până aici.

– Bineînțeles. Dalton se îndepărtă de Thea. Nu m-am gândit.

De asta nu putea ceda dorințelor care-i ardeau sufletul. Fiindcă trebuia s-o protejeze de oamenii care căutau să-i dea în vileag secretul. Și de individul periculos pe care îl căuta.

– O să rămân în urmă cu Thea la docuri, îi spuse el lui Con. Pleacă tu cu Molly.

– O să-ți trimit vorbă când drumul e liber, zise Con lapidar. O să găsesc o trăsură pentru voi.

Dalton încuviință. Era dator să o lase măcar pe Thea în siguranță, la ușa mătușii ei.

– Ne vedem mai târziu în oraș, adăugă irlandezul.

– Nu. Rămâi cu Molly și Bronagh. Îl pot găsi singur pe O'Roarke. Con îi scrută chipul timp de câteva secunde tensionate.

– În regulă atunci. Dar dacă ai nevoie de mine, știi unde să mă găsești, spuse el, lovind ușor umărul lui Dalton. Ai grijă, fanfaron nerecunoscător.

– Și tu, ticălosule cu barba sură. Încearcă să n-o superi prea tare pe Bronagh cea cu ochii căprui.

Capitolul 22

– Trăsura o să ne aștepte jos pe chei, îi spuse Dalton în timp ce coborau pasarela, ea învelită în voluminoasa manta cenușie, el cu haina neagră sobră, o basma albastră la gât și cizmele lui vechi și roase.

Îi fusese atât de ușor să vadă ce se ascundea sub fațada lui, se gândi Thea. Sub chipul pe care îl arăta lumii, sub farmecul blazat și râsul nepăsător.

Lăsase garda jos în prezența ei, și acum îl cunoștea mai bine decât oricine pe lume. Și lucrul cel mai ciudat era că încă îl ținea de mână, pe când străbăteau debarcaderul de lemn din portul Cork.

– Căsuța mătușii tale e aproape de Balfry Court?

– Foarte aproape. Pe drumul de pe coastă.

– Am auzit numai lucruri bune despre marmelada ei, spuse Dalton încercând să-i readucă zâmbetul. Crezi că va fi dispusă să desfacă un borcan pentru un călător flămând?

– Nu lasă pe nimeni să plece de la Ballybrack fără să-i dea un borcan. Scumpa mătușă Emma. Mi-a fost dor de ea. Mi-ar plăcea s-o cunoști.

– Și mie mi-ar plăcea, admise el.

Nu se mai putea forța să o îndepărteze. Se săturase de asta. Voia să fie cu ea. Și avea să facă tot ce-i stătea în puteri pentru ca fiecare secundă petrecută în compania ei să fie perfectă.

– Ce-ar fi dacă înainte de a merge la Ballybrack am vizita Balfry House? întrebă ea pe un ton aparent nepăsător.

O strânse ușor de mână. Nu se mai temea că îi sfârâma oasele fragile. Știa că era făcută din foc și oțel.

Abia a doua zi avea să-l caute pe O’Roarke, așa că mai avea o zi cu Thea. Fără prefăcătorii, fără greutatea secretelor și a minciunilor.

Dacă vizita Balfry House, era silit să înfrunte amintirile acelea groaznice, dar ea avea să fie lângă el, ținându-l de mână ca acum.

– De ce nu? Poți să mi-o arăți pe *Venus dormind*. Să îmi explici toate simbolurile ei ascunse.

Zâmbetul cu care îi răspunse transformă după-amiaza cețoasă de primăvară într-o magnifică zi de iulie.

– Mi-ar plăcea să ți-o arăt! După-amiaza e momentul perfect pentru a observa jocul de lumini și umbre de pe brațele ei. Artemisia era foarte talentată la tehnica clarobscurului.

Clarobscur. Contrastul dintre lumină și întuneric.

Pasionala Thea, plină de lumină, de lângă el. Și secretele întunecate care se răsuceau în măruntaiele lui.

Dalton știa exact ce avea să se întâmple dacă îi arăta tabloul. În momentul în care Thea trăgea de ciucuri ca să îndepărteze cortina, permițând luminii să străpungă întunericul și să se oprească direct pe opera de artă, sufletul lui avea să se deschidă.

Poate că acum era pregătit pentru asta.

– Zeițe, spuse el cu un aer de cunoscător. Îmi plac zeițele. Mai ales când sunt în patul meu.

– Parcă spuneași că nu vor mai exista paturi.

Pleoapele ei coborâră seducător peste ochii albaștri umbriți de cenușiu.

– Și eu cred că vrei să fii scandalizată.

La naiba cu toate, trebuia să o sărute când îi zâmbea în felul acela! Îi cuprinse mijlocul cu mâinile și o trase la pieptul lui.

– O! exclamă ea. Suntem în public, dragule.

– Dragule?

Obrajii ei se înroșiră.

– Păi... am vrut să spun...

– Nu, nu-ți retrace cuvintele. „Dragule“ îmi place mult mai mult decât „măgar înfumurat“. În plus, nu-mi pasă cine mă vede sărutându-te. O să-i scandalizăm pe toți docherii, de aici și până la Dublin.

Avea s-o sărute și să revendice crâmpeii lui de lumină în lumea aceasta cenușie și nesigură.

Îi cuprinse obrazii în palme și îi aduse gura spre buzele lui.

Avea gust de unt și marmeladă, pe care le întinsese pe pâinea tare în dimineța aceea, ca să o facă mai apetisantă. O sărută flămând, delectându-se cu moliciunea catifelată a buzei umflate, strângând-o între dinți înainte de a-și cufunda limba în gura ei.

Thea se ridică pe vârfuri și își împreună brațele pe după gâtul lui, cerând mai mult.

Uită unde se aflau, uită totul în afara valului zdrobitor de nevoie. Îi desfăcu panglicile bonetei și aruncă departe obiectul zdrențuit și incomod.

Ea icni când văzu cum o trăsură îi turti boneta sub roți.

– Nu contează, mormăi el. O să-ți cumpăr alta. O să-ți cumpăr și o rochie nouă. Și jartiere de mătase. Albastre.

Până acum nu luase nici o femeie la cumpărături. Dar cui îi păsa? Nu simțise niciodată ceva asemănător pentru o femeie.

– Jartiere, da! râse Thea. Îmi plac jartierele de mătase.

Dalton puse din nou stăpânire pe buzele ei, imaginându-și-o cu jartiere albastre de mătase, ciorapi albi și un zâmbet lasciv.

Avea să o așeze pe patul ducal de la Balfry House, exact în aceeași poziție ca a lui Venus. Și apoi avea să-i aducă atâta plăcere, încât zidurile vechii reședințe aveau să se cutremure și să geamă, punând pe fugă toate amintirile rele.

– Dalton, murmură ea.

– Mmm.

Îi sărută gâtul, punctul încăpăţânat al bărbiei, vârful nasului uşor cârn.

O cunoştea de atât de puţin timp. Cum reuşise să-i ocupe toate gândurile? Cum ajunsese să-i domine viaţa? Îi era greu să se imagineze din nou singur.

Voia să creadă că putea să se schimbe, să devină nobil şi bun, aşa cum îl vedea Thea.

Atunci îl lovi un gând. O amintire. Amintirea mâinii lui strângând un condei şi zgâriind pe hârtie nişte cuvinte. Ridică fruntea.

Îi scrisese o scrisoare lui Lady Desmond. Poate că părinţii ei goneau deja pe drumul spre Irlanda, sperând să salveze reputaţia fiicei lor.

Reputaţie pe care el o ruinase complet. Hristoase. Ce făcuse? Trebuia să o avertizeze.

– Thea, eu...

– Nu ai spus că vasul lui O'Roarke se numea *Rambler*? îl întrerupse ea, privind fix peste umărul lui. Ai face mai bine să te întorci.

Ceva din vocea ei îl făcu să se răsucescă imediat.

Inima i se opri. Chiar acolo, în spatele lor, stătea ancorat un bric splendid, al cărui nume, *Rambler*, era înscris cu litere mari de aur, limpede ca lumina zilei.

Cum de nu-l văzuse? Cum de nu îl văzuse Con?

Ameţit de şoc, observă că vasul avea pânzele ridicate, deci se pregătea să plece.

– Ei? Ce mai aştepţi? Să mergem după ticălos!

Thea îi dădu un ghiont în piept şi o rupse la fugă.

Lui Dalton îi îngheţă sângele în vene. Se repezi după ea, dar Thea alerga deja pe chei, ridicându-şi fustele ca să fugă mai repede, cu părul fluturând în bătaia vântului.

Din două sărituri, o prinse de braţ.

Un bărbat în haină albastră de ofiţer, cu nasturi strălucitori de alamă, se propti în calea lor.

– Ascultaţi, ce aveţi de gând să faceţi? Corabia asta e pe cale să plece. Nu se admit vizitatori.

Şi atunci Dalton îl văzu pe bărbatul care stătea la prora, cu un ochean scump în mână, scrutând orizontul. Era îmbrăcat ca un gentleman şi nu putea fi confundat cu marinarii sau ofiţerii.

– Acela e proprietarul vasului? Domnul O'Roarke?

Ochii ofițerului se îngustară.

– Cine vrea să știe?

Acesta era răspunsul de care avea nevoie Dalton.

– Ai grijă de doamna, îi ordonă.

O împinse pe Thea în brațele ofițerului, fără să-i bage în seamă protestele, și se repezi pe punte. Forța obiceiului îl făcu să-și tragă batista peste buze și să scoată cuțitul cu mâner de fildeș din suportul ascuns în tureatca cizmei.

– O’Roarke, zbieră el. Întoarce-te!

Bărbatul nu se întoarse, dar Dalton își dădu seama că umerii i se lăsaseră vinovați. Genunchii i se încordară, de parcă ar fi vrut să treacă peste copastie și să se arunce în ocean ca să scape.

Acesta era individul pe care îl vânase.

Marinarii coborau grăbiți de pe velatură. În câteva clipe, Dalton avea să fie înconjurat de ei, incapabil să se miște. Dar nu putea lovi un om pe la spate.

– O’Roarke! mai răcni o dată.

Bărbatul își îndreptă genunchii și se întoarse.

Șuvițe de un castaniu-închis sub pălăria înaltă, ochi verzi cu pleoapele căzute. Tânăr. Atât de tânăr. *Prea tânăr*. Cel mult douăzeci și cinci de ani.

O greutate îi zdrobi pieptul, tăindu-i răsufierea. Ținea și acum cuțitul strâns.

Cumva, Thea ajunsese alături de el, iar vederea ei îi dădu puteri să-și revină.

Ofițerul și doi marinari uriași se apropiau amenințător. Dalton o împinse pe Thea în spatele lui și o ținu bine, ca să nu sară în față așa cum făcuse pe alee cu Albertson, apoi se pregăti pentru impact.

– Stați pe loc, strigă bărbatul cu ochi verzi, și marinarii se opriă abrupt.

Degetele Theei strângeau mâinile lui Dalton, fiindcă o ținea încă prizonieră la spatele lui. Slăbi strânsoarea, permițându-i să vină lângă el.

Atinse bucățița de piatră care îi atârna pe piept. Degetele i se închiseră pe marginile zimțate și familiare.

Pași fantomatici răsunau în spatele lui.

„Aşteaptă-mă, Dalton. Vreau să vin şi eu.“

„Du-te acasă, Alec.“

Memoria se lupta cu realitatea. Speranţa i se învărteja în stomac, arzându-l.

Dalton îşi trase batista de la gură, simţind că trebuia să fărâmiţeze tăcerea.

– Dar eşti mort.

Ochii verzi ca frunza încremeniră.

– Nu sunt mort, după cum vezi.

Nu era mort. *Nu era mort*. Minteia lui Dalton se învărtea nebuneşte. Dacă nu era mort... atunci...

– Eşti fratele meu, Alec.

Capitolul 23

– Ce aveai de gând să faci? întrebă Alec mânios. Să înjunghii pe la spate un om bătrân şi slab, ca un laş blestemat?

Era Alec. Ceva din Dalton îl recunoscuse fără umbră de îndoială. Dar era american? Un hohot de râs isteric, foarte apropiat de plâns, i se umflă în piept.

– Tata avea dreptate, scuipă Alec. Eşti un animal.

– Credeam că eşti...

Dalton nu putu termina propoziţia. Minteia lui ajunsese la un zid insurmontabil.

Voia să treacă dincolo, să îşi atingă fratele fantomă, să îl ia de mână. Dar în ochii acestuia văzu numai dezgust.

– Lăsaţi-ne, li se adresă Alec oamenilor săi.

– Sir, cred că ar trebui să rămân, spuse ofiţerul. Pentru protecţie...

– Nu. Plecaţi.

Bărbaţii se îndepărtară, lăsându-i singuri la prora corăbiei.

Thea se apropie de Dalton până când îi atinse braţele cu umerii ei.

– Eşti fratele lui Dalton? întrebă ea nedumerită.

– Şi asta cine e? Târfa ta? pufni Alec privindu-i dispreţuitor buclele încâlcite de vânt şi mantaua uzată de călătorie.

– Arată-i respectul cuvenit, mârâi Dalton. E o lady.

– Nu pare. Aristocrați decadenți, trăind numai pentru plăcere, irosind averi întregi în tripouri și case de toleranță, în timp ce arendașii mor de foame. Mă scârbiți.

Disprețul din vocea lui era palpabil. Ar fi putut la fel de bine să scuipe pe punte.

– Și tu faci parte din aristocrație, Alec, îi aminti Dalton.

– Nu-mi spune Alec. Numele meu e Patrick. Patrick O’Roarke. Am fost crescut la New York și sunt american.

– Am crezut că ești mort. Ucis. Apa a adus hainele tale pe țărmul din Balfry. Biletul pe care l-a lăsat ucigașul...

– Nu e ucigaș, îl întrerupse Alec. E tatăl meu.

– Dar te-a furat.

– Dintr-un motiv bun.

– Nu îți amintești de ziua aceea? M-ai urmat pe stânci. Ți-am dat drumul la mână...

Imagina mentală era atât de puternică, încât îl făcu să se cutremure.

– Am avut amintiri nedeslușite, dar s-au estompat. Au fost înlocuite de noua mea viață. Nu voi fi niciodată ca tine. Nu voi accepta niciodată bogății pe care nu le-am câștigat. Averi pătate de sângele altora. Ochii lui verzi se îngustară până ajunseră ca două crăpături. O, da, știi totul despre părintele nostru, bătrânul duce.

Dalton simți respirația întinzându-i-se în piept. Cu ce minciuni îl hrănise O’Roarke pe Alec? Cu ce adevăruri?

– De ce nu o luăm de la capăt? interveni Thea punându-i mâna pe braț. Unde e tatăl dumitale, domnule O’Roarke? Tot la New York?

– Mort și îngropat. Durerea fulgeră în privirea lui Alec. Acum șase luni. Pe patul de moarte m-a implorat să mă întorc aici ca să-i lichidez afacerile restante. Am găsit o scrisoare. O mărturisire.

Dalton se crispa.

– A mărturisit că te-a furat.

– A mărturisit că m-a salvat de criminalul nostru tată, ducele de Osborne. Acum tu porți titlul, nu? Ducele fără inimă. Corupt ca apa de santină dintr-o corabie.

– Dalton, șopti ea. Ții încă în mână cuțitul.

Tocmai fusese numit duce în condițiile în care stătea pe punte într-o postură amenințătoare, cu cizmele lui roase și cu basmaua zdrențuită, cu lama cuțitului strălucind în mână.

O privire rapidă în jur îl asigură că nu era nimeni care să fi putut auzi, dar cuvintele fuseseră rostite. Secretul ieşise la iveală.

Strecură cuţitul înapoi în cizmă şi îşi frecă ochii cu pumnul.

– De când ştii?

– De două săptămâni. Alec coborî vocea. Secretul rămâne între noi, da? Sunt avocat la New York. Nu vreau să subminez viaţa pe care mi-am clădit-o acolo.

– Acesta este egoism, pur şi simplu! Thea sări asupra lui ca o leoaică protejându-şi vizuina. Afirmi că ducele nu are inimă, dar ce ai de spus despre dumneata, domnule O’Roarke? Îţi imaginezi ce simte fratele dumitale chiar acum? Te iubeşte. Toată viaţa a ispăşit pentru păcatul imaginar de a-ţi fi dat drumul la mână, în ziua aceea pe plajă. Crezând că era răspunzător pentru moartea dumitale.

Privirea lui Alec şovăi o clipă.

– Au trecut douăzeci de ani. Vă rog. Plecaţi şi gândiţi-vă că asta nu s-a întâmplat niciodată.

– Chiar vrei să plecăm? întrebă Dalton.

Durerea îi înleşta pieptul.

„Du-te înapoi acasă. Nu vreau să mă urmăreşti.”

Asta merita.

Prinse şiretul de piele de la gât şi trase de el cu atâta putere, că i se rupse între degete. Îl smulse şi îl aruncă pe punte.

Thea privi în jos la fosila purpurie şi apoi clătină din cap.

– Nu plecăm. Făcu un pas spre Alec. Până nu vorbiţi ca nişte oameni, nu ca nişte fiare care îşi arată colţii.

Alec închise o clipă ochii.

– Te rog, milady. Nu vreau nici un necaz.

Ochii Theei scânteiară, mai albaştri decât îi văzuse vreodată Dalton.

– Fratele tău a căutat necazuri în fiecare tripou din Londra. Răscumpărând păcatele tatălui vostru şi protejând victimele neajutorate ale lumii jocurilor de noroc.

Pieptul lui Dalton se umflă de mândrie văzând cum sărise în apărarea lui, dar era limpede că Alec voia ca trecutul să rămână îngropat. Prin urmare, o luă de mână şi îi spuse:

– Ar trebui să plecăm acum.

Vârful ascuţit al bărbiei ei se ridică sfidător.

– Nu. Încă nu. Se propti bine pe picioare și i se adresează din nou lui Alec: O’Roarke ți-a vorbit și despre mama ta? Ți-a spus cum i-a frânt inima, furându-te? Cum nu a ieșit din casă de zece ani, ajungând doar o umbră?

Înainte ca Alec să poată răspunde, o siluetă mărunță țâșni pe punte și îi cuprinse picioarele cu brațele.

– Tăticule? Copilul avea cam șase ani, părul castaniu-roșcat și ochi mari de culoarea alunei. De ce ești furios? Cine sunt musafirii aceștia? Ridicăm pânzele acum?

Alec ciufuli părul băiatului.

– Nu sunt furios, Van. Și musafirii aceștia pleacă. Du-te jos și caută-l pe Ned, ca un băiat bun ce ești.

Oare Van era nepotul lui? Asta însemna că fratele lui avea o soție? Fețișoara băiatului îi amintea lui Dalton de Alec la aceeași vârstă.

Puștiul îl privi țintă.

– Cum ți-ai făcut tăietura aceea? Ai luptat într-un duel? Se îndreptă și se ridică în toată înălțimea lui. Eu sunt un mare spadasin. Făcu o mișcare rapidă, de parcă ar fi ținut o sabie imaginară. Nimeni nu scapă de sabia mea.

Dalton se lăsă în genunchi ca să ajungă la nivelul ochilor lui.

– Va trebui să mai lucrezi la lovitura asta. Ai nevoie de un instructor bun de scrimă.

– Pot să am un instructor de scrimă? Își imploră Van tatăl.

– Du-te jos, Donovan, replică Alec împingându-l ușor de umeri.

Deci Van era prescurtarea pentru Donovan. Dalton avea un nepot. Erau pur și simplu prea multe noutăți.

Thea zâmbi și se aplecă spre băiețel.

– Ducele ar putea fi instructorul tău de scrimă.

Alec se încordă când Van se întoarse spre Dalton cu ochi mari și strălucitori.

– Ești *duce*? Nu am cunoscut niciodată un duce!

– Du-te jos, spuse ferm Alec. Acum.

– Dar vreau să vorbesc cu ducele, protestă băiatul.

– Acum.

Van plecă șovăielnic, trăgând picioarele și aruncând priviri pline de jînd spre Dalton.

Alec se asigură că dispăruse, după care se întoarse spre Dalton și Thea, tremurând din tot trupul.

– Nu vreau ca fiul meu să fie corupt. Nu vreau să afle niciodată că sângele lui e pătat.

– Foarte bine, plecăm.

– Dalton, te rog, stăruie Thea. Dacă mama ta ar putea să-şi vadă fiul şi să-şi cunoască nepotul, ar ajuta-o atât de mult. Ştiu că ar ajuta-o. Trebuie să explici, trebuie să luptă...

– M-am săturat de luptă, oftă el.

Alec dădu din cap în semn de apreciere.

– Îţi mulţumesc.

Dalton se forţă să-i întoarcă spatele fratelui său şi să o ajute pe Thea să coboare.

Alec. Nu era mort.

Mintea lui se învărtea încă din pricina şocului şi speranţa îi ardea încă stomacul, dar ştia un lucru.

Alec nu îl voia acolo. Prin urmare, trebuia să plece.

Thea nu putea să creadă că plecau. Privi încruntată spre Dalton, dar el îi evită ochii, folosindu-şi forţa ca să o târască pe docuri spre trăsura care aştepta.

Încercă să se proptească cu ghetele de scânduri, însă era prea puternic. Îşi continuă drumul cu uşurinţă, ridicând-o fără probleme de la pământ.

– O să te duc pe sus la trăsură dacă trebuie, mormăi el posomorât.

Între timp, norii negri ocupaseră cerul, semn că avea să plouă în curând. Dispăruse lumina prielnică pentru admirarea tablourilor.

– Dar, bolborosi Thea, trebuie să te întorci acolo, să găseşti un mod de a-l convinge să meargă la Londra. Nu-l poţi lăsa să plece în America, Dalton. Nu poţi să faci asta.

– Nu e alegerea mea. Mi-a spus să plec. Am plecat.

– Copilul nu poate avea mai mult de şase ani. E viguros. Adaptabil. S-ar împăca lesne cu o nouă identitate. Chiar nu vrei ca micuţul să-şi cunoască bunica?

Dalton înclăştă din fălci.

– Alec nu vrea ca băiatul să ştie că e pe jumătate englez şi descendentul unui aristocrat corupt şi malefic.

– Dar asta e laşitate!

– E alegerea lui.

– Nu te cunoaște cum te cunosc eu. Thea îi strânse brațul într-o zadarnică încercare de a le încetini mersul. Trebuie să te întorci acolo și să-i vorbești. Să-l convingi că greșește. Dacă ar ajunge să te cunoască, ar vrea ca fiul lui să aibă un unchi. Un unchi puternic și bun care să-i fie călăuză.

De ce erau ochii lui atât de reci? De ce scutura din cap cu atâta înverșunare?

– Nu știu ce să cred, Thea. În tot timpul acesta am crezut că e mort. Poate că e mai bine așa. Mai bine ca adevărul să rămână îngropat.

– Nu! Nu accept asta. Thea se agăță de mâna lui, încercând să-l facă să înțeleagă. Nu accept că soarta noastră e înscrisă în piatră. Atâta timp cât respirăm, o putem schimba. Înainte ca oasele noastre să se odihnească într-o criptă, avem puterea de a ne modela destinul.

Fără să răspundă, Dalton deschise ușa trăsुरii, o ridică de mijloc și o așază înăuntru, apoi urcă după ea, tăindu-i orice cale de scăpare.

Când roțile trăsुरii începură să se învârtă, purtându-i peste scândurile inegale ale cheiului, Thea își încleștă pumnii în poală.

Evident, nu putea să-l facă să-și bage mințile în cap. Era mult prea îndărătnic. Dar îi venea să plângă la gândul că Dalton își lăsa ultima șansă la fericire să plece odată cu fluxul.

Dacă nu l-ar fi cunoscut, ar fi putut să creadă că era lipsit de inimă și crud, așa cum îl acuzase fratele său.

Știa însă că avea o inimă. Și chiar acum, inima aceea jelea după fratele pe care îl pierduse odată și pe care era în pericol să-l piardă din nou.

Voia să-l mângâie, să îl ajute să-și înțeleagă vârtejul de emoții. Dar el jelea în singurul fel pe care îl cunoștea – închizându-și sentimentele și ținându-le departe.

Trăsura străbătea South King Road. Câmpurile verzi și domeniile din Lough Mahon, care o încântau altădată, o lăsau acum rece.

– Întoarce trăsura, Dalton. O să regreti asta tot restul vieții.

Un mușchi zvâcni sub cicatricea de pe maxilarul lui.

– E mai bine așa, spuse el în cele din urmă.

– Cum e mai bine?

– E prea complicat. Alec are dreptate nevrând să dezgroape trecutul.

– Măgar îndărătnic! răbufni ea.

– Nu ştii nici jumătate, răspunse Dalton criptic, retrăgându-şi mâna dintr-a ei.

Ce însemna asta?

– Mai sunt douăzeci de minute până la Ballybrack, o informă el cu o voce lipsită de orice emoţie.

– Nu mergem la Balfry?

El clătină din cap şi se întoarce cu spatele, privind pe fereastră.

Atunci încep să plouă. O revărsare bruscă; cerul se întunecă, la fel ca gândurile ei, iar şiroaiele de apă acoperiră geamurile.

„Jocul tăcerii se poate juca în doi“, se gândi Thea.

Îşi înfăşură mantaua mai strâns peste braţe şi se mută în colţul trăsurii.

Totul mergea atât de prost. Faptul că îşi găsisse fratele ar fi trebuit să-l elibereze pe Dalton. În schimb, ridicase şi mai multe bariere.

În cele din urmă ajunseră la zidurile dragi, albite de ploaie, străjuite de trandafiri agăţători. Mătuşa Emma nu putea să fi ieşit pe ploaia asta. Probabil că stătea în salonaş lângă foc, citind o carte despre metodele de albinărit sau croşetând ciorapi pentru familiile arendaşilor din vecinătate.

Avea să dea fuga în bucătărie şi să pună ceainicul, iar ducele avea să guste din rezervele ei de gem de caise şi miere.

Poate că dulceaţa avea să îndulcească temperamentul fiarei, se gândi ea, hotărând că trebuia să întreţină chiar şi cea mai slabă licărire de speranţă.

Ducele o ajută să coboare din trăsură, evitându-i încă privirea, şi o însoţi pe treptele de la intrare.

Uşa se deschise dintr-odată, de parcă cineva i-ar fi urmărit de la fereastră.

Când Thea ridică fruntea, o pereche de ochi de un albastru palid o străpunseră din prag.

– Mamă? exclamă ea, nevenindu-i să creadă.

– De ce aţi întârziat atâta? întrebă Lady Desmond. Vă aşteptam, contesa văduvă şi cu mine.

Contesa văduvă era acolo?

Ca într-un coşmar, Thea intră în salonaş, şi detaliile neînsemnate îi explodară în minte.

Patru cești de ceai pe masă. Mirosul costisitorului parfum franțuzesc de crini al contesei văduve.

Contesa văduvă așezată cu spatele țeapăn pe fotoliul din fața căminului.

Mătușa Hen îi făcu un semn vesel cu mâna.

– Bună, draga mea. Ai avut o călătorie plăcută?

Thea era prea uluită ca să poată răspunde.

Mătușa Emma se ridică.

– O să aduc altă ceașcă de ceai. Se opri când ducele pătrunse în cameră, aplecându-se puțin ca să intre pe ușa joasă. O! Excelență!

Emoționată, făcu o plecăciune adâncă, la care el răspunse cu un salut politicos.

Privirea disprețuitoare a contesei văduve trecu peste buclele răvășite ale Theei și peste cizmele roase ale lui Dalton.

– Măi, măi, măi. Probabil că aveți de spus o poveste interesantă.

Thea își regăsi în cele din urmă vocea.

– Ce... ce căutați toate aici?

Contesa o fulgeră cu un zâmbet triumfător.

– De ce nu îl întrebi pe Excelența Sa? El e cel care ne-a invitat.

Capitolul 24

– Ce ai făcut? îl întrebă Thea pe Dalton, năpustindu-se asupra lui și făcându-l să dea înapoi pe ușa salonului. Ce ai făcut?

Chipul lui era alb, lipsit de orice emoție.

– Aveam de gând să-ți spun.

Ea îl împinse pe hol până ajunseră aproape de ușa din față.

– Când? Când aveai de gând să-mi spui că mi-ai invitat familia să vină să mă ia ca pe o oaie care a scăpat din țarc?

– Astăzi. Aveam de gând să-ți spun, dar apoi s-a întâmplat... totul cu O'Roarke. Mi-a ieșit din minte.

– Când ai făcut asta?

Își simțea mintea amorțită, iar cuvintele veneau ca de departe. Voia faptele. Desfășurarea completă a evenimentelor. Disecția unei trădări.

– Păi, am scris altă scrisoare şi am pus-o la poştă odată cu a ta. Nu puteam să te las să-ţi distrugi aşa viitorul.

Spatele lui se lovi de tocul uşii.

Se gândise să facă asta pentru a o proteja. „Măgar înfumurat şi dominator!”

– E mai bine aşa, adăugă el.

Aceleaşi cuvinte pe care le rostise în trăsură.

– Mai bine pentru cine? Aproape că ţipa, dar nu-i păsa. Lasă-le să audă. Lasă-le să ştie că se schimbase. Că îşi găsisese vocea şi că nu avea să mai fie niciodată moale şi sfioasă. Pentru tine? Ca să nu-ţi mai fiu o povară?

Ochii lui căpătară nuanţa antracitului.

– Nu sunt aşa cum m-ai descris tu, Thea. Te-am avertizat să nu ai încredere în mine. Te-am trădat. Propriul meu frate mă urăşte. Mi-am trăit viaţa bazându-mă pe o minciună. Nu am nici un răspuns.

– Ce conţinea scrisoarea ta?

– Ce mai contează? Am trimis-o. Ele sunt aici.

– Vreau să ştiu ce le-ai zis.

– I-am spus mamei tale că minţei. Că n-ai fost compromisă. I-am spus că mai ai încă de ales şi că ai o şansă la fericire. Lovindu-şi capul de perete, gemu: În momentul de faţă, nimic nu mai e valabil din toate astea. Te-am distrus. Ți-am limitat opţiunile.

– Am auzit asta, răsună vocea aspră şi stridentă a contesei văduve.

Dalton tresări, şi privirea lui se îndreptă spre uşa salonului.

– Nu ai avut destulă încredere în mine ca să mă laşi să hotărâsc singură, îl acuză Thea.

– Şi acesta este bărbatul cu care te vei căsători, Lady Dorothea, spuse el, ridicând vocea. Te vei căsători cu un libertin lipsit de inimă. Te-ai pricopsit cu mine acum.

Fără nici o emoţie. Pe un ton egal. Nu era pic de iubire în cuvintele lui... sau în vocea lui.

Doar datorie. Onoare stupidă şi datorie.

– O să ne întoarcem la Londra. Vei locui la Osborne Court, anunţă el. Din salon se auziră bolboroseli excitate.

„Nu, nu, nu!”

Thea îşi încheştă mâinile. Nu asta voia. Deschise uşa şi îl împinse afară, luptându-se cu disperare să nu izbucnească în plâns.

Ploaia aspră îi lovi capul, strecurându-se prin gulerul mantiei și croindu-și drum spre spinare.

– Nu-mi vine să cred că ai face așa ceva, țipă ea. Durerea și furia i se întreceau în minte, galopând spre linia de sosire care însemna sfârșitul călătoriei și sfârșitul visului de a avea un viitor cu Dalton.

Nu își imaginase niciodată că avea să se termine astfel. Nu se gândise că el avea s-o trădeze. S-o oblige să intre înapoi în colivia de oțel a familiei ei.

– Te-am avertizat să nu ai încredere în mine, repetă el.

Încercase să o avertizeze, dar ea se înșelase singură crezând... oare ce? Că tânjea după același deznodământ pe care îl doreau mama și bunica ei? Căsătoria cu un duce? Ha! Acesta era ultimul lucru pe care l-ar fi vrut. Să se mărite cu un duce care nu o iubea. Niciodată.

– Nu mă căsătoresc cu tine, Dalton. Ești exact lucrul de care fug. Prefer să fiu singură aici, în Irlanda, decât încătușată într-o uniune fără dragoste. Mă voi mărita doar dacă există dragoste și încredere și...

– Nu ai de ales.

Și acesta era proverbialul pai de care se agăța înecatul.

– Am de ales, strigă ea, uitându-se încruntată la fața lui arogantă și rece. Și aleg să nu devin soția ta. Nu mă iubești. Nici măcar nu mă cunoști. Lovi cu piciorul în cărarea noroioasă, stropindu-și ghetetele roșii. Credeam că mă ascuți, credeam că înțelegi de ce am nevoie de această independență atât de greu câștigată. M-am înșelat.

– Ai dreptate. Ducele rămase nemișcat în fața ei, primindu-i strigătele cu un calm enervant. Nu sunt demn de tine.

– Nemernicule!

Nu fusese niciodată atât de furioasă. Era udă, și obosită, și evenimentele din ultimele zile o făcuseră extrem de vulnerabilă.

Pasiunea pe care o împărtășiseră. Conversațiile intime. Totul fusese o minciună.

– Ești expert în a construi ziduri între tine și emoțiile tale. Un zid care să mă țină departe. Un zid care să-l îndepărteze pe fratele tău. Bariere ca acelea care o împresoară pe mama ta. Ziduri în jurul inimii.

– Ai dreptate, repetă el plecându-și fruntea.

– Vezi? O iei de la capăt. Thea bătu din picior, chiar dacă astfel își stropea mai tare tivul rochiei. Recunoașterea faptului că am

dreptate e alt zid. Îşi îndepărtă din ochi părul ud. Călătoria noastră nu a însemnat nimic pentru tine? Nu ai crezut nici o clipă că viaţa ar putea fi ceva mai mult? Că există posibilitatea încrederii... şi a iubirii?

Rostise ultimul cuvânt în şoaptă, ştiind care avea să fie răspunsul lui, ştiind că avea să fie doar un alt zid între ei.

– Iubirea e doar o iluzie. Şi la fel este personalitatea pe care mi-ai atribuit-o. Nu sunt bun sau nobil. Te-ai îndrăgostit de o fantezie. O făptură pe care ai creat-o din nevoile tale. Ți-am spus că eu nu sunt răspunsul nimănui. Dalton îşi desfăcu larg braţele. Propriul meu frate, pe care îl credeam pierdut pentru totdeauna, mă urăşte destul de mult ca să-i refuze mamei mângâierea şi pacea la bătrâneţe.

Thea se cutremură.

Cu o licărire de blândeţe în ochi, ducele întinse uşor mâna, de parcă ar fi vrut s-o atingă.

– Ai dreptate să nu-mi accepţi propunerea. Nu pot să-ţi ofer lucrurile de care ai nevoie. Nu ai nevoie ca eu să cred în tine. Eşti destul de puternică şi singură.

– Ai dreptate. Nu am nevoie de tine. Se învălui mai strâns în manta, deşi era deja udă learcă. Pleacă acum, Dalton. Bineînţeles că nu asta voia să zică. Aşa cum făcuse şi Alec cu o oră în urmă. Gândul acesta n-o împiedică să continue ritos: Lasă-mă şi nu te mai întoarce niciodată.

– Thea. El îi atinse obrazul, ca fantoma unei mângâieri. Aş vrea să am o inimă pe care să Ți-o dăruiesc. Ar fi a ta, Thea. Doar a ta.

Apoi o părăsi. Înalt şi puternic, îndepărtându-se prin ploaie. Avea să meargă la Balfry House, poate. Sau la naiba.

Baricadele pe care le clădise erau prea înalte şi prea groase. Şi ea avea propriile ziduri de îndepărtat. O aşteptau în salon.

Nu trebuia să plângă. Avea nevoie să fie puternică şi neclintită, ca să suporte vârtejul constrângerilor familiale. Avea să rămână pe poziţie. Nu mergea nicăieri. Nimeni nu avea s-o mai controleze vreodată.

Glasul oţelit al contesei văduve o întâmpină la uşă.

– Ei bine? Ce s-a întâmplat, copilă? Ai acceptat oferta?

– Ajunge! Thea păşi în centrul camerei, plantându-şi ghetele noroioase pe covorul imaculat şi strângând din pumni. Nici un cuvânt în plus.

– Lady Dorothea, sâsâi contesa. Ai uitat...

– Nu poți vorbi, o întrerupse Thea. O dată în viața voastră, o să stați amândouă aici și o să mă ascultați.

– Dumnezeu!

Contesa văduvă se prăbuși pe fotoliu.

– L-am refuzat pe duce, anunță Thea.

– Poftim? Am auzit bine? L-ai refuzat pe...?

Ridică vocea până la un strigăt ca să le acopere comentariile.

– Prefer să-mi trăiesc restul zilelor ca fată bătrână aici, în Irlanda, decât să mă căsătoresc cu cineva care nu mă iubește. Se răsuca spre mama ei. Nu vreau o uniune rușinoasă și lipsită de dragoste ca a voastră.

– Imbecilă nerecunoscătoare! se răsti contesa văduvă. Nu știi despre ce vorbești.

– Asta e ceea ce am de spus, fie că mă ascultați, fie că nu, declară Thea luptându-se să-și păstreze calmul. Sunt o femeie, nu o marionetă care dansează după toanele voastre. Am nevoie și gânduri proprii. Nu mă veți mai controla niciodată.

Se uită încruntată la mama și la bunica ei, provocându-le să o contrazică.

Camera rămase cufundată într-o tăcere apăsătoare.

Mătușa Hem și mătușa Emma se holbau la ea cu expresii identice de confuzie, cu dantela de la bonete tremurând, cu mâinile durdulii încrucișate în poală.

Văduva bătu cu bastonul în podea.

– Ce lume! O tânără care să li se adreseze astfel celor în vârstă! Asta e insubordonare. Răscoală. Nu va fi tolerată.

– O, taci din gură, tirană dominatoare, izbucni contesa. Nu e răscoală. E adevărul.

Surprinsă, Thea se întoarse cu fața spre mama ei.

– Păi, îți mulțumesc, mamă.

Contesa se ridică de pe scaun și se apropie de soacra sa.

– Ai crescut un fiu egoist, destrăbălat, tolerându-i fiecare moft de parcă ar fi fost Iulius Cezar. Nu cred că Lady Dorothea are nevoie de călăuzirea dumitale. Dacă nu vrea să se mărite cu ducele, n-o va face. Și cu asta, basta.

Theei nu-i venea să creadă.

– Dar ai auzit ce a spus, replică bătrâna pe un ton glacial. E dis-trusă. Ca o marfă stricată.

– A fost alegerea mea, declară ferm Thea.
– Proastă mică, sâsâi contesa văduvă.
– Înţeleg de ce nu vrea o căsătorie ca a mea. Mama ei ridică o mână elegantă. Desmond mă neglijează. Îşi ia o amantă nouă în fiecare lună şi o etalează în tot oraşul. M-am săturat de asta, îţi spun. Mi-a fost de ajuns.

Thea era copleşită de un sentiment uimitor de admiraţie. Era prima dată când vedea vulnerabilitatea din spatele măştii aristocrate perfecte.

– Nu te merită, fu de acord mătuşa Emma.

Nările văduvei se umflară, şi gura i se închise cu un zgomot audibil.

– Nu am fost tratată atât de prost în toată viaţa mea. L-am avertizat pe Desmond să nu se însoare cu tine, harpie ce eşti. Înşfăcă bastonul şi se ridică în picioare. Vino, Henrietta, plecăm chiar în momentul acesta.

Mătuşa Hen ridică privirea.

– Ştii, mamă, eu o să rămân aici, cu Emma. Are nevoie de ajutor cu albinele. De acum ar trebui să fiu imună la *înţepături*.

Văduva clipi nedumerită.

– E absurd! Nu poţi rămâne aici. Cine îmi va pregăti tincturile?

– Păi, nu ştiu. Buzele mătuşii Hen se arcuiră într-un zâmbet pe jumătate vinovat, pe jumătate înveselit. Şi ca să fiu complet sinceră, nu prea îmi pasă.

Sări aproape de pe scaun, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că rostise într-adevăr acele cuvinte.

Thea îi adresă un zâmbet încurajator. Îi păruse întotdeauna rău de biata mătuşă Hen.

– Vom pleca împreună, îi spuse contesa soacrei sale.

Văduva îşi miji ochii de un albastru palid.

– Nu merg nicăieri cu tine.

– Nu ai de ales. Lady Desmond îi adresă Theei un zâmbet. Te-ai pricopsit cu mine acum.

În loc să continue drumul spre Balfry House, Dalton îi ceru vizitului să se întoarcă în port. Nu era pregătit să meargă la Balfry. Poate că nu avea s-o facă niciodată.

Toate lucrurile de acolo aveau să-i amintească de Alec... şi de Thea.

Portul era plin de vase de marfă care își deșertau încărcătura și de negustori de pește care încărcau căruțe în după-amiaza cenușie, cețoasă.

Nici urmă de trandafiri. Măruntaie de pește și apă sărată. Gudron fierbinte și găinaț de pescăruși.

Rambler plecase, bineînțeles. Alec se întorcea la New York, luându-l pe micul Van cu el, departe de moștenirea întunecată a familiei Osborne.

De fapt, nu-l putea învinui. Thea credea că ar fi trebuit să lupte mai mult, dar dacă Alec nu voia să fie fratele lui, el nu-l putea forța.

Trebuia să-l caute pe Con, să-i spună veștile. Nu era nici un ucigaș de găsit. Nu exista nici un ucigaș. Alec trăia și era bine. Iar bărbatul care îl răpise dăduse ortul popii.

Nu avea pe cine să se răzbune.

În pieptul lui se zbătea un sentiment ciudat. Un sentiment de gol, de parcă inimia care existase cândva acolo i-ar fi fost smulsă.

Toate emoțiile fugiseră din mintea lui, rămânând doar observațiile.

„Mă plimb pe chei. Thea e cu familia ei și e furioasă și rănită. Eu am rănit-o. Așa cum știam că voi face.”

Dar ce altceva ar fi putut să facă? Probabil că fusese o greșeală să trimită scrisoarea aceea, dar, cum pe atunci nu o cunoștea foarte bine, crezuse că proceda corect.

Nu voise să îi limiteze opțiunile. Să o facă să regrete.

„Hristoase, chiar ai stricat totul, nu?”

Nici o femeie nu voia să i se ceară mâna din obligație. Bineînțeles că îl refuzase. Iar suferința din ochii aceia mari, furtunoși, era perfect justificată.

Voise ca el să-i ceară iertare, să-i spună toate cuvintele frumoase pe care avea nevoie să le audă, iar el fusese... gol. Șocat de gândul că își clădise viața în jurul unei minciuni.

„Atâta timp cât respirăm ne putem schimba. Până când oasele noastre se vor odihni într-o criptă, avem puterea de a ne modela destinul.”

Se opri din mers, privind peste catargele înalte și peste oceanul cenușiu și agitat.

Thea credea că el se putea schimba.

Putea? Putea oare să devină bărbatul de care avea ea nevoie?

În primul rând trebuia să scape de amenințarea lui Trent și să găsească alte moduri, mai puțin periculoase, de a lupta pentru dreptate.

Şi dacă se schimba... oare ea l-ar fi acceptat?

– Bună! strigă un glas subţire.

Dalton întoarce capul.

Alec se îndrepta spre el, ținându-l pe Van de mână. Băiatul îl strigă din nou, agitându-și brațul:

– Bună!

Încet, Dalton ridică mâna. Apoi, când creierul lui începu să proceseze ceea ce îi vedeau ochii, începu s-o fluture mai tare.

– Bună, strigă el, pășind spre ei. Credeam că vasul vostru a plecat.

– Vor mai fi și alte vase, mormăi Alec.

– Bună, Van.

Puștiul trase de mâna tatălui său și-l întrebă în șoaptă:

– Cum i se spune unui duce?

Dalton privi spre Alec.

– Poți să-i spui unchi, răspunse acesta cu voce încordată.

Locul gol din pieptul lui Dalton începu să se umple. Ce însemna asta? Era Alec dispus să audă și versiunea lui? Nu îndrăznește să spere.

O fracțiune de secundă, ochii fratelui său se împlânziră.

– E adevărat ce spunea doamna despre mama noastră?

Dalton încuviință.

– Pierderea ta aproape că a ucis-o. Se teme să iasă din casă.

– De ce se teme? întrebă Donovan. Afară o pândește un om rău?

– Ea așa crede, spuse Dalton.

Alec îi întâlni privirea. În ochii lui, Dalton văzu o încercare de înțelegere.

– Patrick O’Roarke era orfan. Nu avem pe nimeni la New York. Soția mea a murit la naștere, și părinții ei s-au dus.

Sărmanul băiețel!

– Ai o mamă, spuse Dalton. Și Van are o bunică. Numele ei e Abigail. Trăiește la Osborne Court, în Londra.

– Chiar am o bunică?

– Sigur. Dalton se lăsă în genunchi pe caldarâmul noroios. Are ochii verzi ai tatălui tău. Și cel puțin cinci pisici pufoase. Poate chiar zece, nu știu. Se scărpină în cap și se strâmbă. Toate mâțele acelea grase și portocalii arată la fel.

– Sunt multe pisici, râse puștiul. Are și dulciuri?

– Dulapuri pline.

– Păi atunci mi-ar plăcea s-o cunosc.

– Păi, depinde de tatăl tău, zise Dalton ridicându-se.

– Cred că se poate aranja, spuse Alec morocănos. Și ce spunea doamna despre faptul că răzbuni păcatele tatălui nostru?

– Ei bine, asta e o poveste *foarte lungă*. Una care implică lupte cu sabia. Și alei întunecoase.

Ochii lui Van se aprinseră.

– Ca Rob Roy?

– Cam așa ceva.

– Sună interesant. Pe chipul lui Alec apăru o umbră de zâmbet.

Vrei o halbă de bere?

– Mi-ar prinde bine.

Cum puștiul îi întindea mâna, Dalton își privi întrebător fratele.

Luându-i mormăitul drept aprobare, prinse mânuța lui Van.

Pășiră de-a lungul cheiului, doi bărbați și un băiat.

Thea avusese dreptate când spusese că Alec era dispus să-i ofere o șansă.

Avea întotdeauna dreptate, naiba să-i ia bucele de miere și de aur!

Se înșelase în privința unui singur lucru. În momentul în care prinsese mâna băiețelului, Dalton avusese o revelație neașteptată, orbitoare.

O iubea pe Thea. Profund. Irevocabil.

Avea să o lase în pace un timp, așa cum îi poruncise, dar intenționa să lupte din răspuțeri ca s-o aibă din nou în brațele lui.

Acum, când mergea între fratele și nepotul lui, ținându-l de mână pe acesta din urmă, totul părea posibil.

Și universul era de acord. Soarele alungase ploaia, iar lumea avea contururi nete, saturate de lumină. Poate că imaginația îi juca feste, dar de-a latul cerului străluceau benzi estompate și pâlpâitoare, în nuanțe pastel, ca amintirea zâmbetului Theei care îi alungase întunericul din inimă.

Inima lui. Cea care îi bătea nebunește în piept, pompându-i speranță în tot trupul.

Dacă fratele lui putea începe să-l ierte... dacă i-ar fi destăinuit motivele pentru care îl furase O'Roarke, poate că Dalton ar fi putut s-o convingă pe Thea să-i acorde altă șansă.

Nu avea să permită ca acesta să fie sfârșitul.

– Uite, spuse Van, arătând spre cer. Un curcubeu!

Capitolul 25

– Trezeşte-te, drăguţă. Trezeşte-te acum.

Mătuşa Emma năvăli în dormitorul Theei, urmată de mătuşa Hen, amândouă în culmea agitaţiei.

– Cât e ora?

Thea se frecă la ochi când o rază de lumină zbură peste cuvertura în culori vesele.

– Zece şi jumătate, leneşo. Şi ai un vizitator. Grăbeşte-te, o îndemnă mătuşa Emma.

– Un vizitator?

Îl văzu cu ochii minţii pe duce păşind încoace şi încolo prin salon, de o eleganţă răvăşitoare în haina bleumarin care se potrivea cu ochii lui.

– O, da, scumpo, spuse mătuşa Hen. Un tip înalt şi necioplit care a adus un pachet uriaş.

Thea aruncă iute cuverturile şi sări din pat.

– Numai că nu e ducele, drăguţă, adăugă mătuşa Hen cu un zâmbet blând.

– O, nu, nu e ducele. Spune că e servitorul ducelui, completă mătuşa Emma. Deşi nu arată ca nici unul dintre servitorii pe care i-am văzut vreodată.

Thea se luptă să-şi ascundă dezamăgirea. De ce venise Con? Îl trimisese Dalton să-i vorbească?

Îşi trecu rapid o perie moale prin bucle şi se spală pe dinţi în lighean în timp ce mătuşa Emma şi mătuşa Hen se foiau, întinzându-i rochia pe pat şi aducându-i jupoanele.

– Nu e timp de pierdut, drăguţă, o grăbi mătuşa Hen. Pune-ţi gheatele acelea roşii care-mi plac atât de mult.

– Le-ai curăţat? O, ce frumos din partea voastră. Thea îşi înghiţi un val de emoţie când văzu gheatele în care trăise atâtea aventuri, apoi se repezi pe scări.

– Con!

Dragul şi bătrânul irlandez se trase de barba cenuşie, ascunzându-şi plăcerea revederii în spatele unei faţade morocănoase.

– O zi măreată, nu-i așa, milady? Ți-am adus ceva din partea ducelui. Ridică un pachet mare pe care îl ținea în mâini. Se pare că-ți doreai foarte mult să găsești chestia asta.

Nu putea fi... era oare autoportretul? Lacrimile îi arseră ochii. Thea știa aproape sigur ce se ascundea sub pânza de in și legăturile de sfoară.

Con îl sprijini de perete.

– I-am spus să ți-l aducă el, dar era hotărât să plece la Londra azi.

– A plecat? îngăimă ea, simțind cum i se înecau toate corăbiile.

– Mă tem că da, milady. A plecat cu Alec... domnul O'Roarke... și nepotul lui acum o oră.

– Cu fratele lui? Și nepotul? Ești sigur?

– Sigur că sunt sigur, rânji Con. Nu știu ce i-ai spus ducelui, dar s-a întors în port îndată ce a plecat de la Ballybrack. L-a convins pe fratele lui să meargă cu el la Londra, s-o viziteze pe mama lor.

– O, e minunat! Fără îndoială, vestea că fiul ei era în viață și întâlnirea cu nepotul aveau să o vindece pe ducesa văduvă de anxietate, se gândi Thea. Dar tu nu l-ai însoțit, Con? Asta înseamnă... doamna Barton...

Favoriții lui se ascuseră după guler în timp ce zâmbea sfios.

– Ei bine, Bronagh nu a încercat să mă omoare cu mâinile goale. E un început. Și mi-a îngăduit să dorm pe o canapea, în loc să mă scoată la câmp cu vitele. Un semn foarte încurajator, dacă o cunoști pe Bronagh și apucăturile ei.

– Și Molly? Mama ei a fost foarte supărată pe ea?

– Și-a revenit. A mâncat chiar niște midii, după ce le-am fiert în bere așa cum îi plăceau.

– Mă bucur enorm pentru dumneata, exclamă Thea bătând din palme. Bătrânul irlandez își drese glasul.

– Mai e ceva. Ceva aproape de necrezut. Ducele m-a numit moșier la Balfry House. Are de gând să mi-o lase mie, pentru totdeauna. O să reîncepem arendarea și o să le oferim fermierilor pământuri bune pe care să le lucreze. Cât despre Molly, e mândra proprietară a unei biblioteci pline de cărți. Nu o să le citească niciodată pe toate.

Fu rândul Theei să își ascundă lacrimile clipind.

– Și acesta nu e singurul dar pentru dumneata, milady. Excelența Sa mi-a spus că tot conținutul mansardei trebuie să ajungă aici, la Ballybrack. Dar numai Domnul știe unde o să le puneti, zise el privind cu îndoială încăperea mică.

– Ce mărinimos din partea ducelui.

Un glăscior din mintea ei nu putea să nu se întrebe... oare tablourile erau un dar de despărţire?

Se întoarse ca să nu mai vadă preocuparea din ochii albaştri ai lui Con.

– Te îndepărtează fiindcă îi pasă de dumneata. Gândeşte-te la copilărie. Te-a tras vreodată un băiat de cosiţe? O făcea doar din cauză că te plăcea.

Thea scutură din cap.

– Nu am avut niciodată tovarăşi de joacă.

– Ei bine, ai încredere în mine când îţi spun că bărbaţii sunt nişte păgâni. Nu merită zâmbetele dumitale dulci. Şi ducele e mai păgân decât mulţi dintre ei. Nu renunţa la el, milady.

– I-am spus să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Con se trase de barbă.

– Şi ai spus-o serios?

– Eu... Thea închise ochii. Nu, şopti ea în cele din urmă.

– Ei bine atunci, toate o să se așeze la locul lor, nu mă îndoiesc. Doar aminteşte-ţi, milady, că uneori bunul Dumnezeu îşi dezvăluie planurile la timpul lor. Ca să facă viaţa mai interesantă.

– Rămâi la ceai?

– Nu, trebuie să mă întorc la Bronagh înainte să se răzgândească, spuse el punându-şi şapca pe cap. O să ne vedem în curând, milady.

– La revedere, Con.

Thea îl privi ieşind şi îşi dădu seama că voiajul se terminase cu adevărat. Dalton se întorsese la Londra, şi ea era acolo, unde voise să fie, cu mătuşa Emma în Irlanda. Ar fi trebuit să fie fericită.

Cele două mătuşi dădură buzna în cameră.

– Ce voia?

– Ți-a transmis un mesaj de la duce?

Se agitau în jurul ei, ciufulindu-i părul şi împingând-o spre pachet.

– Desfă-l, draguţă! o îndemnă mătuşa Hen.

– E o dovadă de dragoste, oftă mătuşa Emma. Vai, totul e atât de romantic.

O dovadă de dragoste... sau un dar de despărţire, ca să îşi liniştească muştrările de conştiinţă. Thea ezita în faţa pachetului.

– Unde e mama? îşi întrebă ea mătuşile.

– În pat, chinuită de o migrenă. Nu-mi vine să cred nici acum ce i-a spus văduvei, răsuflă mătușa Emma.

– Știu, încuviință mătușa Hen. A fost magnific.

– Într-adevăr.

Thea era foarte mândră de mama ei, care, pentru prima dată în viață, îi luase apărarea.

– Am pe undeva o foarfecă pentru sfoară, spuse mătușa Emma, privind pachetul învelit cu pânză de in. Căută în coșul de lucru care stătea pe masă, lângă fotoliul ei preferat din fața șemineului. Ah-ha!

Cu inima bătându-i nebunește, Thea tăie sfoara, iar mătușa Hen o ajută să desfacă pânza.

– Aveți grijă, murmură Thea când scoase la iveală rama aurită ce încadra tabloul pictat în ulei. Are două sute de ani.

– O, vai, exclamă mătușile la unison.

„O, vai, într-adevăr.“

O rază de soare din ferestrele montante lumina verdele de smarald al mâncicilor lungi și cafeniul voluptuos al salopetei de pictor.

Artemisia stătea în picioare, cu părul negru strălucind, capul aplecat într-o parte, un braț îndoit cu pensula în mână și celălalt braț sprijinit pe un blat de piatră, ținând paleta.

Din corespondența artistei, Thea știa că la vremea respectivă tabloul stârnise un val de controverse.

O femeie care se reprezenta pe sine ca întruchipare a artelor dădea dovadă de o temeritate ieșită din comun.

– Păi, e încântătoare, exclamă mătușa Hen. Atât de plină de... putere, cumva. De parcă ar putea să sară din tablou și să traversez arcul timpului, ca să fie cu noi în camera asta.

O cascadă de lumină blândă scotea în evidență jumătate din fața Artemisiei. Contrastul dintre lumină și întuneric sugera o dorință dlocotitoare, de parcă ar fi așteptat să fie luminată pe deplin.

La fel ca Thea. Ei bine, ziua iluminării venise, hotărî ea.

– O să organizez o expoziție de artă feminină. Și dacă pot găsi destule, toate tablourile vor fi autoportrete.

Era cel mai potrivit mod de a o prezenta pe Artemisia lumii artelor.

– Ce idee minunată, murmură mătușa Hen. Și așa trebuie să te întorci la Londra, nu? Fiindcă nu poți organiza un asemenea eveniment aici, la Cork.

Să se întoarcă la Londra, când de-abia fugise de acolo?

– Ce înseamnă asta? Întrebă mătușa Emma, privind de aproape gâtul Artemisiei. Medalionul pe care îl poartă?

Pandantivul de aur scânteia în soare. Aplecându-se să se uite mai bine, Thea spuse:

– Se pare că e o mască, simbolizând artele.

– O mască. Ce inteligent, comentă mătușa Emma.

Masca simboliza arta, dar pentru Thea avea alt înțeles. Artemisia încerca să-i spună ceva. Masca pe care o purta ducele căzuse și se sfărâmasese, eliberându-l pe bărbatul pe care-l cunoscuse ea.

Și nici ea nu mai avea nevoie de mască. De timiditate. De chicotitul nervos. De teama de eșec.

Într-un timp atât de scurt, devenise o persoană cu totul diferită.

Și oferindu-i acest dar, Dalton încerca să-i spună și el ceva. Credea în visurile și în planurile ei... și voia să facă parte din ele.

– O, draga mea, spuse mătușa Emma întinzându-se spre dosul tabloului. Aici e o scrisoare!

Îi întinse o foaie de hârtie împăturită pe care Thea se grăbi s-o desfacă. Recunoscu imediat scrisul împrăștiat și încrezător.

– Cred că o să fac o plimbare pe țârm, spuse ea fără nici un preambul. Mătușa Emma zâmbi cald.

– Desigur, scumpa mea. O să-ți aduc mantaua.

Balfry House, comitatul Cork, Irlanda

Dragă Autoportretule,

Înțeleg acum de ce voia Thea să te despacheteze. Mi-ai tăiat pur și simplu răsuflarea. O femeie splendidă, total încrezătoare în puterile sale.

Nu suporti nici o prostie din partea creaturilor stângace care nu știu cum să spună pe nume lucrurilor pe care vor cu adevărat să le rostească.

Poți să mă ierți fiindcă am îngăduit să zaci atâta timp în mansarda mea?

Ai văzut că nu am inimă.

Dar asta e numai din cauză că ți-am încredințat-o ție.

*Cu sinceritate,
Nebunul tău iremediabil*

O lacrimă stropi foaia. Urmată de alta. Thea împături scrisoarea înainte să se șteargă cerneala prea tare și să n-o mai poată citi.

Îi spunea oare că o iubea?

Dacă era așa, era un mod foarte întortocheat de a exprima un simțământ. Dar cel puțin recunoștea că nu era foarte bun cu vorbele.

Și făcuse toate lucrurile acelea minunate. Le dăruise domeniul Balfry lui Con și Bronagh. Îi dăruise lui Molly toate cărțile din bibliotecă lui.

Mătușa Emma o avea acum pe Hen care să stea cu ea și să îi țină companie la Ballybrack.

Con le avea pe Molly și pe Bronagh, îi avea pe fiii ei care să umple casa aceea enormă cu râsete și iubire.

Știa că Dalton le scrisese rudelor ei crezând că așa o proteja de regrete. Procedase într-un mod complet nebunesc... dar toate porneau din inimă.

Poate că pur și simplu nu știa cum să-i spună că o iubea.

Strânse scrisoarea la piept, privind peste dealurile verzi și peste stâncile înnegurate ale golfului Balfry.

Oricât de mult i-ar fi plăcut acolo, poate că Irlanda nu era căminul ei mai mult decât era Londra. Poate că acum căminul nu însemna doar un punct de pe hartă. Ar fi putut fi...

Niște ochi întunecați de miez de noapte care nu luau prizonieri, dar o transportau într-o lume fermecătoare.

O gropiță interesantă care îmblânzea o bărbie dăltuită în piatră.

Brațe puternice și tari în jurul ei, umplând lumea de căldură... și dorință.

Vântul îi sufla bucele în față; le împinse deoparte nerăbdătoare în timp ce urca înapoi treptele căsuței.

Avea și ea de scris o scrisoare. Și de început altă călătorie.

Capitolul 26

Două săptămâni mai târziu

– Eu și Van mergem la plimbare în piață, anunță Abigail. Soldații lui de jucărie vor să lanseze o campanie împotriva fântâniilor.

– Nu e fântână, e râul Berezina, o corectă Van. Forţele lui Napoleon trebuie să-l traverseze, sau să sufere o moarte oribilă.

– Ah, da, încuviinţă sobru bunica lui. Prostuţa de mine, uitasem.

– Sună bine, comentă Dalton nonşalant. Aşteptase momentul acesta de când sosise împreună cu Patrick şi Van.

Îi făcu un semn lui Baum, camerista nemţoaică a mamei sale, care stătea lângă fotoliul lui Abigail cu o licărire de încântare în ochii ei căprui, de obicei serioşi şi indiferenţi.

Baum făcu o plecăciune.

– O să vă aduc boneta şi mantia, Excelenţă.

Ieşi din cameră cu paşi vioi.

Osborne Court, învăluită atâta timp în giulgiul tăcerii, răsuna acum de chicotele lui Van. Se părea că băieţelul nu putea sta liniştit mai mult de cinci minute. Şi teroriza sărmanele pisici, care fuseseră obişnuite să domnească în casă, capturându-le şi supunându-le la nedemnele sărutări ale unui bărbat de şase ani.

Când toată lumea fu echipată de plecare, întregul grup – Abigail, Van, Dalton, Patrick şi un grup de lachei – se îndreptă spre uşa din faţă. Peste câteva clipe, ducesa văduvă puse piciorul afară pentru prima dată în zece ani.

Observând că ochii ei verzi se înţeţoşaseră, Dalton se încordă, pregătit s-o ducă înapoi, dar atunci Van o prinse de mână.

– Ei bine, hai *odată!* spuse imperios puştiul. Nu fi încurcă-lume.

– Şi ce Dumnezeu e un încurcă-lume? întrebă Abigail. Vai de mine, ce american eşti! Îl mângâie tandru pe cap. Sper că măcar soldaţii sunt supuşi britanici.

Van ridică fruntea.

– Nu sunt sigur. Toţi sunt făcuţi din tablă. Şi nu pot vorbi, ştii. Nu ar fi o chestie? Să existe jucării vorbitoare. De ce nu pot inventa așa ceva?

– Fiindcă pălăvrăgeşti tu destul pentru toţi, spuse Patrick afectuos. Şi astfel ajunseră în St. James's Square. Van pălăvrăgi tot drumul, antrenând-o pe ducesa văduvă în şuvoiul de entuziasm copilăresc.

Abigail înainta cu paşi mici şi tremurători pe pietriş... dar umbla. Şi inima lui Dalton sângera.

De când o lăsase pe Thea în Irlanda trecuse prin momente de bucurie şi prin momente de durere. Dar nevoia de a o avea lângă el nu pălise niciodată.

Ar fi trebuit să fie acolo, să vadă acest moment de triumf. Totul se întâmpla datorită ei.

Îi scrisese altă scrisoare, dar nu o pusese la poștă. Îi destăinuise acolo ceea ce exprimase mai metaforic în scrisoarea pe care o trimisese împreună cu portretul Artemisiei.

Știa că Thea trebuia să hotărască singură dacă voia să-l revadă. Trebuia să fie pregătită să-l ierte.

Fusese așa un măgar. Putea oare să-l ierte?

– E incredibil, spuse Patrick arătând spre cuplul format din bunică și nepot.

Refuza să fie numit Alec, dar era în regulă. Lucrul cel mai important era că se afla acolo.

Dalton își dresе glasul în loc de răspuns.

Cei doi frați se înțelegeau acum perfect unul pe celălalt. Nu trebuiau să vorbească prea mult. Comunicau în alte moduri. Ajutându-se reciproc și având grijă de Abigail și de Van.

Purtaseră o lungă discuție în biblioteca lui Dalton, în apartamentele lui de burlac, discuție care implicase o cantitate impresionantă de whisky irlandez.

Dalton îi spusese totul despre Hellhound și despre faptul că Trent îl vâna. Patrick îi vorbise despre avocatură și despre clienții săraci pe care îi ajuta cu procesele împotriva bogătaşilor corupți.

Când destupaseră a doua sticlă, ideile începuseră să curgă.

Patrick avusese ideea de a săpa mai adânc în trecutul lui Trent. Combinând informațiile pe care le adunase Dalton în nopțile petrecute în tripouri cu talentul de avocat a fratelui său, puteau descoperi niște secrete pe care să le folosească împotriva lui.

Și găsiseră ceva la care nu s-ar fi așteptat în vecii vecilor. Trădare la nivel înalt.

Dalton fusese cel care îl încolțise pe Trent într-o noapte târzie, lângă propria lui casă, și îi prezentase dovezile într-un mod irefutabil.

Fiindcă îl lăsase inconștient pe dalele de piatră. Iar de vesta lui era prins un bilețel cu enumerarea tuturor crimelor sale.

Trent părăsise Anglia a doua zi. După câte se părea, se dusese la Paris. Dar oricum, nu avea să mai îndrăznească niciodată să-și arate fața în Anglia.

Seria colaborărilor frăţeşti era abia la început.

Foxford fusese următorul care să se retragă într-o gaură de şobolan.

Şi apoi Marwood demonstrase o subită dorinţă de a vizita un sat de munte din Elveţia.

Fireşte, îi ţintise pe cei doi din gelozie, dar meritau exact ceea ce primiseră.

Dalton renunţase la apartamentele de burlac şi se mutase la Osborne Court cu Patrick şi Van.

Nu avea de gând să-şi atârne masca în cui pentru totdeauna, dar, puţin câte puţin, se concentra asupra unor posibilităţi mai puţin violente de combatere a răului.

Oricum voia s-o lase mai încet cu bătaile, pentru că umărul îl durea încă de la lovitura zdravănă pe care i-o aplicase lui Albertson în Bristol.

Patrick tot mai susţinea că nu avea de gând să stea mult în Anglia, că locul lui de muncă era în New York, însă Dalton spera să găsească o cale de a-l convinge să rămână.

Tot ce avea de făcut era să-i găsească o a doua nevastă.

Era acceptabil de chipeş, presupunea Dalton – *era fratele lui*, până la urmă – şi primul în linia de moştenire a ducatului. Asta ar fi trebuit să ajute. Chiar dacă vorbea cu accent american şi prefera tigările ieftine.

Thea l-ar fi putut ajuta să găsească o mireasă potrivită pentru fraatele lui, atunci când avea să vină.

Dacă avea să vină. Dacă inima ei generoasă şi iubitoare găsea puterea de a-l ierta.

Îi era dor de ea în fiecare clipă a fiecărei zile, dar în nopţile lungi şi singuratice îi lipsea cel mai mult.

În fiecare zi trebuia să se lupte cu sine ca să nu pună şaua pe cal şi să nu plece spre Irlanda.

Primise câteva scrisori de la Con, ticălosul acela bătrân şi sur, care îl informa că dusesse tablourile şi că Molly citise jumătate din cărţile din biblioteca lui, dar solicita încă postul de mus pe unul dintre vasele lui Dalton.

Ultimul rând din ultima misivă a irlandezului, strecurat acolo de parcă ar fi fost ceva de mică importanţă, îl informa că Bronagh fusese de acord să se mărite cu el.

Dalton nu putea să și-l imagineze pe Con ca tată de familie, dar nici pe el nu se imaginase tânjind după o lady mititică, care avea deranjantul obicei de a nu asculta nici un blestemat de cuvânt din cele pe care i le spunea.

Căpătase chiar deprinderea de a-i scrie versuri, mai rele decât cele pe care obișnuia să le compună la Cambridge.

Când îl vizită pe prietenul său James, duce de Harland, profită de coniacul său excelent ca să-i ofere niște recitaluri dramatice, spre amuzamentul vechiului său prieten.

„Trandafirii înfloresc. Violetele cad. După Thea tânjesc. Fără ea e un iad... și dacă nu vine în curând o să o leg, o s-o ridic pe umăr, o s-o aduc înapoi la Londra și o s-o arunc pe patul meu.“

Ei bine, nu era *chiar* un catren clasic.

Dar James înțelegea foarte bine, fiindcă era îndrăgostit până peste urechi de Charlene, sora ei vitregă.

Dalton refuzase toată viața să admită că avea nevoie de iubire.

Acum știa că iubirea nu îi făcea pe oameni mai slabi. Îi unea, oferindu-le ceva mult mai puternic.

Se bucura să aibă o familie iubitoare, dar mai presus de orice avea nevoie de *Thea*, de iubirea și încrederea ei.

Era pe punctul să pornească în goană spre Irlanda când, în cele din urmă, sosi scrisoarea ei.

Comitatul Cork, Irlanda

Dragă duce iremediabil nebun,

După ce am mucegăit zeci de ani în mansarda ta, pot simți în sfârșit razele soarelui pe față! Bineînțeles, toată lumea îmi acordă o atenție exagerată. Și îmi spune că trebuie să plec la Londra, să-i întâlnesc pe conducătorii Institutului Britanic.

O să fie grandios!

Mulțimi de admiratori. Mormane de trandafiri la picioarele mele.

E doar datoria mea, până la urmă.

*Așteptând să fiu adorată,
Autoportretul Artemisiei Gentileschi*

Venea la Londra, deci? Aştepta să fie adorată? Fără îndoială că toate astea prevesteau ceva bun.

Deşi biletul fusese scris ca din partea blestematului de tablou, nu din partea Theei, şi ea îi spusese clar că nu voia adoraţie. Că voia libertate.

Ar fi putut fi fericită cu el?

Intenţiona să o ridice în aer şi să o sărute cu atâta pricepere, încât să spună da la tot ce i-ar fi propus el.

Era o primăvară frumoasă. Nu aveau să existe întârzieri cauzate de ploaie. Trebuia să sosească în cel mult două zile.

Aşa că aşteptă.

Şi aşteptă. Întorcând în minte cuvintele pe care urma să i le spună. Visând la ce avea să facă cu ea în imensul lui pat ducal.

Şi când avea s-o aibă în patul lui... nu avea să-i mai dea drumul niciodată.

Capitolul 27

După o săptămână încă şi mai lungă...

– Am întârziat, anunţă Thea.

Valetul impecabil care-i deschisese uşa de la Osborne Court o privi uluit.

– Să am iertare, doamnă?

– I-am spus ducelui că urma să sosesc cu o săptămână în urmă.

– Înţeleg. Valetul privi dispreţuitor în lungul nasului său lung, gândindu-se evident cum să scape de ea fără să-şi murdărească mânuşile de un alb imaculat şi fără să-şi strice lustrul perfect al pantofilor.

Ei bine, cine l-ar fi putut învinui? Era îmbrăcată ca o fleoartă. Una *suedeză*.

– Te rog să-l informezi pe Excelenţa Sa că Olofsson a venit să-l vadă.

El o privi de sus până jos.

– Doar... Olofsson?

– Chiar aşa.

Thea scutură din cap, şi părul despletit i se revărsă peste umeri.

Sprâncenele valetului se ridicară în culmea indignării.

– Vă rog să așteptați aici, *doamnă*.

Nu îi trebui mult să se întoarcă.

– Exact cum am crezut, pufni valetul. Excelența Sa nu a ordonat nici un... *serviciu*. Așa că trebuie să vă urez drum bun.

O împinse înapoi spre ușă, însă Thea își înfipse bine ghetetele roșii în dalele de marmură.

– Spune-i că Olofsson refuză să primească un răspuns negativ. Spune-i că cere satisfacție.

– O vrea acum? întrebă o voce profundă.

Inima ei bubui.

Dalton stătea în capul scărilor, uitându-se sever la ea, atât de chipeș că o lăsă fără cuvinte.

Cât de dor îi fusese de liniile îndrăznețe și puternice ale maxilarului său și de vraja gropiței adânci din centrul bărbiei!

La rândul ei, își ridică bărbia.

– Acum.

Ducele coborî rapid treptele.

– Ce înseamnă asta? întrebă el cu prefăcută asprime.

– Nu ai primit biletul meu, Excelență? De ce ești atât de surprins să mă vezi? se răsti ea unduindu-și șoldurile.

El îi zâmbi drăcește și o ridică în brațe.

– Vai, strigă ea. O să-mi rupi rochia. Și în buzunarul mantalei am un borcan de marmeladă de portocale.

– O să-ți dau o lecție, mormăi el. Despre faptul că nu e înțelept să faci un duce să te aștepte săptămâni întregi.

Valetul, evident scandalizat, dar păstrând calmul îndărătnic al profesiei sale, se dădu la o parte din drum în timp ce Dalton o purta în brațe prin holul de la intrare și pe scări.

Thea îl cuprinse strâns pe după gât, copleșită de privirea posesivă de pe chipul lui.

– Ce porți pe sub rochia asta? îi șopti el la ureche.

– Jartiere albastre de mătase, replică ea obraznic.

– Dumnezeule, Thea, gemu el. Ce dor mi-a fost de tine! Poți să mă ierți vreodată? Am fost un măgar atât de insensibil.

– Ai uitat de „ticălos închipuit”. Și ce zici de „tiran încrezut”?

– Toate astea, şopti el înversunat, strângând-o la piept. Şi mai mult. Deschise cu piciorul uşa dormitorului şi o închise tot aşa. Locul tău e în patul meu, Thea.

Vocea lui joasă îi ajungea direct în pântele.

O aşeză ușor pe mijlocul patului şi se uită fix la ea, cu intenții depravate. Ca orice libertin demn de acest nume.

– O să te leg de stâlpi dacă ai de gând să mă părăsești din nou.

– Nu eu te-am părăsit, cap sec, râse ea. Tu m-ai părăsit.

– Chiar așa? De ce oare a trebuit să fac un lucru atât de stupid? Privirea lui deveni serioasă când se aşeză lângă ea. Vrei... poți să mă ierți?

Inima ei bătea atât de rapid, încât își imaginează că avea să-i sară din piept şi să-i lase în loc o gaură.

– Eram atât de concentrat asupra răzbunării, că nu-mi puteam imagina alt viitor. Posibilitatea unei vieți lungi şi mulțumite, alături de o persoană pe care să o iubesc. Luându-i mâinile la piept, o privi drept în ochi şi spuse: Te iubesc, Thea. Cred că m-am îndrăgostit în momentul în care te-ai cățarat pe mine, pășind pe umerii mei şi lăsându-mi o urmă pe inimă.

Ea îi zâmbi printre lacrimile care-i apăruseră pe neașteptate în ochi.

– Cineva trebuia să-ți dea o lecție.

Dalton îi șterse lacrimile cu degetele, mângâind-o pe obraz, cu ochii mai întunecați ca o alee dintr-un cartier de cocioabe.

– Asta nu e tot ce m-ai învățat. Am fugit toată viața de faptul că am nevoie de dragoste. Ca un nebun afurisit. Faptul că îi am pe Patrick şi pe Van aici e minunat, dar nimic nu e complet fără tine. Mi-a fost dor de tine, Thea. Cu disperare. Trecând un deget aspru peste buza ei inferioară, murmură: Nu sunt nimic fără tine. Te rog, spune-mi că vei rămâne aici, cu mine. Spune că mă iubești.

– Da, rosti ea simplu. O, Dalton, da. Te iubesc. Irevocabil.

El o strânse în brațe şi o sărută cu buze ferme, puternice, aprinzându-i sângele şi topindu-i trupul.

„Iată felul în care poți să răstorni un duce monumental“, se gândi Thea în timp ce el o săruta înnebunind-o de plăcere.

Epilog

După două luni

*Expoziția de pictură și licitația de artă a ducesei de Osborne
Galeria Mare, Osborne Court*

– E chiar remarcabilă, nu? îi spuse lordul Haselby, învățatul domn de la Institutul Britanic de Promovare a Artelor Frumoase în Regatul Unit, eruditului său tovarăș, lordul Kingsford.

Din spate, Thea îi urmărea în timp ce se uitau la autoportretul Artemisiei mângâindu-și bărbile de savanți.

– Uite aici, Haselby. Lordul Kingsford ridică un lornion spre tablou. După *Iconologia* lui Ripa, masca de pe lanțul din jurul gâtului ar trebui să aibă cuvântul „Imitație” scris pe el.

– Dumnezeule, ai dreptate, Kingsford. Ce zici de asta?

Thea se trase mai aproape.

– Masca nu are nici o inscripție fiindcă Artemisia nu imita nici un bărbat. Era o adevărată originală.

Lordul Haselby întoarse lornionul spre Thea.

– Nu se știe multe despre ea, Excelență.

– Nu, zâmbi ea. Dar portretul acesta ne permite să umplem niște goluri. Știți, domnilor, că am o teorie? După ce am studiat acest portret, cred că ea, și nu tatăl ei, a pictat alegoria *Pacea domnind peste Arte*, de pe tavanul Casei Regale din Greenwich.

– Nu mai spuneți, exclamă lordul Kingsford. Ați vrea să luați parte la una dintre întrunirile noastre pentru a vă expune teoriile, Excelență?

– Aș fi onorată, spuse ea înclinându-și fruntea.

– Tavanul acesta, dacă îmi amintesc, a fost pictat în 1639 și înfățișează Pacea cu o ramură de măslin și un toiag, prezidând peste cele douăsprezece muze, care sunt fiecare...

Lordul Haselby se lansă într-o descriere lungă și aridă a întregii fresce.

Dintr-odată, Thea simți o atingere posesivă pe cot. Era Dalton. O șuviță de păr de culoarea bronzului îi atârna încăpățânată peste frunte, deasupra ochilor de culoarea miezului de noapte.

– Trebuie să o scuzați pe Excelența Sa, domnilor. Este nevoie să fie prezentă în altă parte.

– Bineînțeles, Excelență, spuseră domnii făcând o reverență.

– Arătai de parcă aveai nevoie să fii salvată, îi șopti Dalton la ureche.

– Chiar aveam, râse Thea. E *nevoie* de mine? șopti ea în timp ce-și croiau drum prin mulțimea înghesuită care părea să studieze tablouri, dar de fapt venise în căutare de bărfă.

– Cu disperare, gemu el.

– Nu încă, lupul meu. Își trecu mâinile peste satinul somptuos al rochiei noi, cu irizații aurii și verzi ce trimiteau cu gândul la aripile unui scarabeu. Pielea roșie a ghetelor ei strălucea veselă sub poalele verzi. Trebuse să poarte ghetele în seara aceea, fiindcă drumul prin lumea bună avea să fie probabil noroios.

Aceasta era prima ei apariție publică în calitate de ducesă de Osborne.

În mulțimea aceea erau prezenți toți cei care râseseră vreodată de ea. Care îi număraseră cu lăcomie gafele, o numiseră Dezastruoasa Dorothea și fuseseră martori la umilirea ei.

Dar șaptele lor nu mai erau capabile s-o rănească.

Avea în jur prea mulți oameni pe care îi iubea. Și în care avea încredere. Și care o iubeau și aveau încredere în ea.

Dalton, bineînțeles. Îi strânse brațul puternic.

Mama ei. Aruncă o privire în jur până o găsi pe contesă, la fel de statuară ca de obicei, într-o rochie de un argintiu rece, oglindindu-i șuvițele grizonante din păr. Vorbea cu mama lui Dalton, ducesa văduvă, care era fragilă și subțire, dar încă fermecătoare cu ochii ei amintind de frunzele din miezul verii.

– Mama ta arată foarte bine în seara asta, îi spuse ea lui Dalton.

– Nu-i așa?

Ochii lui străluceau de dragoste.

Și apoi era sora vitregă a Theei, Charlene, ducesa de Harland. Deveniseră cele mai bune prietene în ultimele luni.

Unde *era* Charlene? Thea scrută camera aglomerată, dar nu o găsi.

Lulu, sora mai mică a lui Charlene, avea un tablou în expoziție: *Autoportret cu castel ruinat*. O lucrare de bună calitate, plină de promisiuni.

În timp ce se apropiau de scara principală, fiul lui Patrick, Van, și fiica vitregă a lui Charlene, Flor, coborâră treptele țipând.

Dalton îi prinse pe amândoi în brațe înainte de a se rostogoli în mulțime.

– Ce credeți voi că faceți aici?

– Ne luptăm în duel. Flor își îngustă ochii verzi, privindu-l pe Donovan. Și eu am câștigat!

– Nu, nu ai câștigat. Van își încleștă maxilarul. Ești o fată. Nu poți câștiga un duel.

– Ha! pufni ea cu mâinile în șolduri. E cel mai ridicol lucru pe care l-am auzit.

Dalton ciufuli părul castaniu-roșcat al lui Van și îi puse pe amândoi copiii înapoi pe trepte.

– Sus cu voi, îi mustră Thea. Și încercați să nu mai dați foc la perdele, cum ați făcut ultima dată.

Intrară din nou în mulțime, oprindu-se să își salute oaspeții și să stea de vorbă cu ei.

Thea auzi două matroane discutând despre nunta lor cam grăbită.

– Se spune că ducele a ridicat-o pe sus la sfârșitul ceremoniei și a sărutat-o cu atâta pasiune, că una din mătușile ei a leșinat ca moartă, povesti prima doamnă.

Zvonul acesta era complet adevărat. Un fior îi străbătu șira spinării când își aminti sărutul acela de basm.

Asta îi conduse gândurile la noaptea nunții, moment în care genunchii i se înmuiară și n-o mai putură susține.

– Ești gata pentru mai mult? îi șopti Dalton, cuprinzând-o de talie cu brațul lui puternic.

Mai mult din ce? Din sărutări? Thea roși.

– La ce te gândești, mica mea soție păcătoasă? îi susură el la ureche. Ai căpătat cea mai delicioasă nuanță de roz. Credeam că te-am lecut de asta. Cred că ai nevoie să fii scandalizată.

– Mai târziu, îl mustră Thea. Uite, spuse ea ca să-i distragă atenția de la planurile erotice. Nu e prietenul tău, lordul Hatherly, cel care discută cu domnișoara Alice Tombs lângă portretul lui Vigée le Brun¹? Nu l-am văzut ieșind des din casă.

¹ Élisabeth Louise Vigée le Brun (1755–1842), pictoriță franceză, una dintre cele mai renumite femei pictor din secolul al XVIII-lea (n.tr.)

- Păi, chiar așa e, bietul Nick. Să-l salvăm?
- Îmi place domnișoara Tombs. E teribil de deșteaptă.

Alice Tombs era una dintre cele mai dragi prietene ale lui Charlene, și toate trei petrecuseră multe după-amiezi plăcute, discutând noi planuri pentru operele de caritate ale surorii sale vitrege. O parte din încasările din seara aceea aveau să fie donate refugiului ei pentru femei.

- Și teribil de ciudată, completă Dalton ridicând din sprâncene. Thea zâmbi.
- Are motivele ei.

În timp ce treceau, Thea prinse o frântură din conversația lordului Hatherly cu Alice.

– Dar doamna poartă doar un voal subțire. Arată teribil de înfrigurată, spuse Alice, strângându-și buzele și adâncindu-și gropițele.

- Îi sunt expuse... *atributele*... în cea mai bună lumină.

– Dar poate să facă gripă și să moară!

– E doar un tablou, îl auzi Thea pe lordul Hatherly, care avea o expresie uluită pe chip.

În timp ce Dalton o conducea spre terasă, observă cu plăcere că ducele și ducesa de Harland stăteau chiar lângă ușile de sticlă, aplecați peste balustradă, cu umerii atingându-li-se.

Aerul cald era înmiresmat cu parfumul iasomiei care se răsucea prin grilajul balconului.

– Aici erați, spuse Thea când li se alătură împreună cu Dalton. Vă ascundeți?

– Ne sărutam, anunță Harland cu o scânteie poznașă în ochii lui verzi.

Charlene îl strânse de braț.

– James.

– Ei bine, e adevărat, iubirea mea.

Thea examinează galeria aglomerată prin ușile de sticlă.

– Adevărul e că un scandal nu foarte mare ar fi fost de ajuns ca să îi ademenească încoace. Și noi le-am oferit cel puțin patru mari.

– Patru? întrebă Dalton. Atât de multe?

– Probele A și B, îi explică Thea. Ducesele scandaloase.

Charlene zâmbi, și ochii ei de un albastru-cenușiu, atât de asemănători cu ai Theei, scânteiară de râs.

– Fiica curtezanei și sora ei vitregă care a fugit de acasă.

– Proba C, spuse Thea arătând spre ușile de sticlă. Pustnica Văduvă făcându-și prima apariție în societate din ultimii zece ani.

– Proba D, proclamă James. Fiul Risipitor, întors din morți.

Thea îl găsi pe Patrick în mulțime. Înalt și dominant și aproape la fel de chipeș ca fratele lui, stătea de vorbă cu o fată drăguță într-o rochie trandafirie.

– Vezi? se bucură Thea. Patru scandaluri mari. Aproape că nu știu la care să se holbeze mai întâi.

– Vorbind despre scandaluri, uitate-o pe Alice cu Hatherly, spuse Charlene. Hai să-i chemăm încoace. James are o sticlă în buzunar.

Intră în salon împreună cu soțul ei, lăsând-o pe Thea singură cu Dalton.

– Cred că ai uitat un scandal, mielușico.

– Chiar așa?

– L-ai uitat pe acesta. O prinse în brațe și, lipind-o de ușa vitrată, îi luă în stăpânire gura cu buzele lui puternice, senzuale.

Thea se cufundă în sărut, fără să-i pese că lumea bună îi putea vedea posteriorul îmbrăcat în satin verde și lipit de panourile de sticlă.

Fiindcă de fiecare dată când se sărutau, se îndrăgostea mai tare de soțul ei.

Dealurile verzi ale Irlandei aveau s-o aștepte întotdeauna.

Și Londra devenise mult mai primitoare.

Dar brațele lui Dalton din jurul ei?

Însemnau *acasă*.

Mulțumiri

Eternele mele mulțumiri se îndreaptă spre Amanda Bergeron, Alexandra Machinist, Elle Keck, Pam Jaffee, Jessie Edwards, Angela Craft și Tom Egner, care m-au călăuzit și mi-au oferit un ajutor de neprețuit. Toată dragostea pentru soțul meu, familie și prieteni, fiindcă m-au însoțit în acest *montagne russe* și m-au ținut de mână.

Sunt extrem de recunoscătoare pentru sprijinul generos pe care mi l-au oferit unele dintre scriitoarele pe care le idolatrizez, în special Sarah MacLean, Eloisa James, Lorraine Heath, Kerrelyn Sparks, Sophie Jordan, Meredith Duran, Courtney Milan, Tessa Darre, Meljean Brook și Eva Devon. Comunitatea de creație literară GH Dreamweaver 2014 mă inspiră și mă înalță în fiecare zi.

Cât despre librari, bibliotecari, cronicari, bloggeri, critici și, mai presus de toate, cititori... vă mulțumesc pentru că sunteți pasionați de literatura romantică!